

**ONTWERP VAN DECREET TOT WIJZIGING VAN HET ANTIDOPINGDECREET
VAN 25 MEI 2012, WAT BETREFT DE AANPASSING AAN DE CODE 2021**

Samenvatting

Het ontwerp van decreet wijzigt verschillende aspecten van het Antidopingdecreet.

De wijzigingen zijn in hoofdzaak het gevolg van wijzigingen die noodzakelijk zijn op basis van de gewijzigde Code van het Wereld Anti Doping Agentschap (WADA), die van kracht is sinds 1 januari 2021.

Daarbij worden wijzigingen aangebracht in de omschrijving van de dopingpraktijken, de bewijsregels, de disciplinaire procedures en de regeling van verblijfsgegevensverplichtingen bij elitesporters. De fundamentele principes van de huidige Code blijven echter overeind.

In het licht van de wijzigingen aan de Code is ook gestreefd naar een verdere responsabilisering van de federaties, met een beperkte verschuiving van actieve naar passieve beleidscontrole op het vlak van preventie en bestrijding van doping. NADO Vlaanderen blijft verantwoordelijk voor de actieve beleidsinbreng op het vlak van dopingtests en onderzoeken naar dopingpraktijken.

Tenslotte is ook gestreefd naar een meer proportionele bestraffing van dopingpraktijken die begaan worden door breedtesporters die niet onder de bevoegdheid van een sportfederatie vallen en niet aan wedstrijden deelnemen.

MEMORIE VAN TOELICHTING

I. ALGEMENE TOELICHTING

A. Situering

De regelgeving die de preventie en bestrijding van doping in de sport nastreeft, heeft de voorbije 30 jaar een ingrijpende evolutie ondergaan. Die evolutie is niet enkel binnen Vlaanderen van toepassing, maar ook in de internationale sportwereld, onder invloed van de toenemende harmonisering op wereldvlak met sinds 1999 en de oprichting van het WADA een steeds belangrijker wordende internationalisering van de dopingbestrijding.

De wijzigingen die opnieuw noodzakelijk zijn aan het Antidopingdecreet, zijn een volgende logische stap in die evolutie, die ook op wereldvlak verder vorm heeft gekregen door een aangepaste Wereld Antidoping Code die in 2021 is van kracht geworden. Vlaanderen blijft zich inzetten in die internationale trend, en stemt het wettelijk kader verder af op de Code.

1. historische achtergrond: MVS-decreet als voorloper van het Antidopingdecreet

a) MVS-decreet 1991, oprichting WADA en eerste Code in 2003

Met decreet van 27 maart 1991 inzake de medisch verantwoorde sportbeoefening, dat eigenlijk als startpunt van een Vlaams antidopingbeleid kan gezien worden, nam Vlaanderen resoluut het voortouw in de bestrijding en preventie van doping. In dat decreet, gebaseerd op de gemeenschapsbevoegdheid voor preventieve gezondheidszorg, werd antidoping

gekoppeld aan de regels rond gezond sporter. Responsabilisering van de verschillende actoren binnen de sport en depenalisering van overtredingen vormden dan al belangrijke uitgangspunten. Het leidde ook tot de oprichting van een Disciplinaire Commissie en Disciplinaire Raad voor de bestraffing van dopingpraktijken, met de mogelijkheid uitsluiting van sportmanifestaties uit te spreken.

Het decreet van 1991 was voor de dopingbestrijding geënt op de Conventie tegen het Gebruik van Doping in de Sport van 16 november 1989, die binnen de Raad van Europa tot stand kwam.

De bestraffing van dopingpraktijken bleef een taak van de overheid, via de bij decreet opgerichte tuchtorganen.

Onder invloed van de internationalisering van de dopingbestrijding evolueerde de het regelgevende kader verder. Na de beruchte Festina-tour van 1998 werd het Wereldantidopingagentschap (WADA) boven de doopvont gehouden na de eerste Wereldantidopingconferentie te Lausanne eind 1999. Het doel was daarbij de samenwerking tussen de sportwereld en de overheden te bevorderen om tot een gecoördineerde aanpak te komen.

In 2003 werd een tweede Wereldantidopingconferentie te Kopenhagen gehouden waarbij ook een eerste versie van de Wereldantidopingcode (de Code) werd aangenomen door zowel de internationale sportbeweging als de publieke overheden. De Code vormde de eerste stap in de mondiale harmonisering van de antidopingregels over de sporttakken heen onder supervisie van het WADA. Tegelijk erkenden de publieke overheden de rol van het WADA en de Code en gingen het engagement aan om de Code bindend te maken via een verdrag, wat nadien vorm zou krijgen in de UNESCO-conventie.

De eerste Code leidde tot een aanpassing van het MVS-decreet van 1991 met het decreet van 19 maart 2004. De dopingbestrijding intensifieerde en de ruimere invulling leidde onder andere ook tot het mogelijk maken van controles buiten wedstrijdverband met toepassing van het decreet.

b) UNESCO-conventie, MVS-decreet 2007 en eerste herziening Code 2009

Op 1 februari 2007 trad, volgend op de Verklaring van Kopenhagen, de UNESCO Conventie tegen Doping in de Sport in werking. De staten die de UNESCO Conventie ondertekenden, verbonden zich juridisch tot het implementeren van de principes van de Code.

Vlaanderen ratificeerde het verdrag op 4 mei 2007, met uitwerking op 1 augustus 2008.

De ratificatie van de UNESCO-conventie en de noodzakelijke implementatie van de principes van de Code resulteerde in een nieuw decreet van 13 juli 2007, met inwerkingtreding op 1 augustus 2008. Daarmee werden zowel de UNESCO-conventie, als de Code volledig geïmplementeerd.

Het decreet van 2007 voerde het onderscheid in tussen elitesporters (nationaal of internationaal) en breedtesporters. Voor elitesporters werd de Code strikt toegepast, terwijl voor breedtesporters meer beleidsvrijheid bestond. Tegelijk met het onderscheid tussen elite- en breedtesporters zette het decreet de regeling voor verblijfsgegevens op voor de elitesporters.

Het team Medisch Verantwoorde Sportbeoefening werd omgevormd tot NADO Vlaanderen, maar de federaties kregen nog steeds de verantwoordelijkheid voor de disciplinaire opvolging van vastgestelde dopingpraktijken bij elitesporters, waarbij ook tegelijk de passieve beleidsinbreng van de federaties vergroot werd. Vanuit de wens van responsabilisering van de sportverenigingen en sportfederaties en het noodzakelijke respect van de vrijheid van vereniging, werd de disciplinaire vervolging van dopingpraktijken begaan door elitesporters onder de federaties gebracht. Tevens garandeerde dat voor elitesporters ook de beroepsmogelijkheid bij het Tribunal Arbitrage de Sport (TAS).

Voor breedtesporters bleven de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd, binnen de actieve beleidscontrole.

Het decreet van 13 juli 2007 baseerde zich nog op de Code zoals die in 2003 was opgesteld. Op 17 november 2007 keurden de betrokken actoren echter al een aangepaste Code goed op de derde Wereldantidopingconferentie te Madrid, met voorziene inwerkingtreding op 1 januari 2009. Dat leidde tot een verdere aanpassing met het wijzigingsdecreet van 21 november 2008 (in werking getreden op 1 januari 2009), waarmee ook bepaalde ethische aspecten mee werden opgenomen en het decreet voortaan het opschrift "medisch verantwoorde en ethische sportbeoefening" droeg.

c) Samenwerkingsakkoord 2011 en Antidopingdecreet 2012

Verdere evoluties maakten verdere wijziging van de decretale bepalingen noodzakelijk. Zo had het Samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport een impact op de verplichtingen rond verblijfsgegevens, door het vastleggen van verschillende categorieën van sporten met onderscheiden verplichtingen. Bovendien noopte rechtspraak van de Raad van State tot een opname van de Code en de Internationale Standaarden in de regelgeving, aangezien loutere publicatie op zich onvoldoende bindende kracht verleende in de interne rechtsorde (arrest nr. 218.000 van de Raad van State van 15 februari 2012).

Met het Antidopingdecreet van 25 mei 2012, dat in werking trad op 14 november 2012, werd de dopingbestrijding in een afzonderlijk decreetaal kader gegoten, los van andere aspecten van medisch en ethisch verantwoord sporten. De noodzakelijke aanpassingen naar aanleiding van het Samenwerkingsakkoord en de rechtspraak werden mee opgenomen en in het algemeen werd het Antidopingdecreet nog verder gealigneerd op de Code, om de conformiteit te verzekeren.

Het Antidopingdecreet van 2012 behield de bepalingen uit het decreet van 2007, met latere wijzigingen, die hun doeltreffendheid getoond hadden,

d) Tweede herziening Code 2015 en impact op het Antidopingdecreet

Tweede herzieningsproces van de Wereldantidopingcode, dat in november 2013 uitmondde in een nieuwe (derde) Code, goedgekeurd op de Wereldantidopingconferentie in Johannesburg voor inwerkingtreding op 1 januari 2015.

Verschiedende wijzigingen werden daarbij aangebracht, waarvan enkele van de belangrijkste als volgt te omschrijven zijn:

- introductie van onderscheid tussen opzettelijk en onopzettelijk dopingpraktijken;
- strengere straffen voor echte overtreders, met maximumsanctie van 2 jaar naar 4 jaar voor opzettelijk gebruik door een sporter;
- meer flexibiliteit in het bepalen van de strafmaat bij onopzettelijk gebruik van stoffen;
- meer nadruk op de proportionaliteit en de principes van mensenrechten binnen de dopingregels;
- aanpassing van de regels om ook begeleiders bij dopingpraktijken onder toepassing van de regels te brengen. Ook begeleiders die niet onder de bevoegdheid van een federatie ressorteerden, werden onder de regels gebracht;

- de rol van NADO's tegenover een andere ondertekenaar van de Code (zoals internationale federaties en organisatoren van grote evenementen) werd verder afgelijnd.

Het Antidopingdecreet had als basis nog steeds de harmonisering van de antidopingregels voor sporters en begeleiders. Alle sporters, elitesporters via de sportfederatie en breedtesporters via het decreet en de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap, werden onderworpen aan dezelfde regels.

De disciplinaire bevoegdheid over begeleiders werd mee opgenomen in het Antidopingdecreet. Voor begeleiders van elitesporters werd geopteerd om de bevoegdheid bij de federaties te laten. Hetzelfde werd bepaald voor begeleiders die een contractuele band hadden met een sportfederatie.

Voor de andere begeleiders, die geen band hebben met een elitesporter of een sportfederatie, werd bepaald dat de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd werden.

2. Herziening van de Code en het Samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen in het licht van de Code 2021

a) Derde herziening van de Wereld Anti Doping Code, inwerkingtreding 1 januari 2021

Op 16 november 2017 besliste de Foundation Board van het WADA een nieuwe herzieningsprocedure voor de Code te starten, waarbij ook de Internationale Standaarden betrokken werden.

In het proces voorzag het WADA meerdere rondes van consultatie onder leiding van het team dat WADA had aangeduid om het proces te leiden, gespreid over een periode van twee jaar. In de drie rondes van consultatie verspreidde het WADA stapsgewijs de ontwerpen van wijzigingsteksten van de Code en bijhorende standaarden. In diverse consultatieronden konden de verschillende publieke en private stakeholders opmerkingen geven op de ontwerp teksten. Niet minder dan 2035 verschillende commentaren over de verschillende artikelen werden geformuleerd door 211 stakeholders. Daarbovenop hield het WADA 123 vergaderingen met verschillende stakeholders of groepen van stakeholders. De vierde draft, die volgde op de derde consultatieronde, werd op het Executive Committee van het WADA besproken in september 2019 en resulteerde in de uiteindelijke ontwerp tekst die aangenomen is.

De Code 2021 werd voorgelegd op de vijfde Wereldconferentie over Doping in de Sport die plaats had in Katowice van 5 tot 7 november 2019. Het Executive Committee en de Foundation Board van het WADA beslisten op 7 november 2019 het voorstel van gewijzigde Code en bijhorende Internationale Standaarden goed te keuren. De aangenomen gewijzigde Code en Internationale Standaarden zijn van kracht vanaf 1 januari 2021.

Eveneens tijdens het proces verzocht het WADA aan rechter Jean-Paul Costa van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens een juridische opinie over het ontwerp van de Code, in het bijzonder over de verenigbaarheid van de voorgestelde maatregelen in de Code en de Standaarden met de universele rechten van de mens.

Naast de Code, zijn de volgende Internationale Standaarden, die even bindend zijn als de Code zelf, aan revisie onderworpen. De bestaande standaarden werden aangepast aan de wijzigingen van de Code en waar noodzakelijk ook inhoudelijk bijgewerkt.

Die bestaande Internationale Standaarden zijn:

1. International Standard for Code Compliance by Signatories (ISCCS)
2. International Standard for Testing and Investigations (ISTI)
3. International Standard for Therapeutic Use Exemptions (ISTUE)

4. International Standard for the Protection of Privacy and Personal Information (ISPPPI)
5. International Standard for Laboratories (ISL)

Daarenboven werden twee bijkomende standaarden opgesteld. Het betreft:
6. International Standard for Education (ISE): deze standaard legt een kader vast voor de verschillende antidopingorganisaties voor het opstellen en uitvoeren van een preventie- en educatieplan. De Internationale Standaard legt daarbij minimumdoelstellingen vast, die voor de antidopingorganisaties bindend zijn. De standaard heeft weinig directe implicaties voor individuele sporters, maar geeft wel de richting aan voor antidopingorganisaties om naast het repressief optreden ook aandacht te hebben voor een meer preventieve aanpak.

7. International Standard for Results Management (ISRM): deze standaard geeft verdere uitvoering aan de Code op het vlak van resultatenbeheer van mogelijke inbreuken op de dopingregels, niet enkel dopingpraktijken maar ook inbreuken op de regeling rond verblijfsgegevens. De procedure is in verschillende stappen opgedeeld.

De Internationale Standaard die de lijst van verboden stoffen jaarlijks bepaalt (de verboden lijst), maakte geen deel uit van het proces van herziening van de Code. Die standaard wordt immers jaarlijks herzien via een aparte procedure, en is geen onderdeel van de herziening van de Code die over een langere periode gespreid is.

b) Wijziging van het samenwerkingsakkoord van 9 december 2011

Het Samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport, dat aangepast werd naar aanleiding van de wijzigingen aan de Code in 2015, is net als het Antidopingdecreet onderworpen aan een herziening in het licht van de gewijzigde Code. Het Samenwerkingsakkoord garandeert een gecoördineerde toepassing van de antidopingregels.

De Coördinatieraad heeft een aanpassing van de tekst voorbereid en de tekst is bij het WADA afgetoetst op conformiteit met de Code.

Bij het opstellen van de wijzigingen is rekening gehouden met de evoluties en praktijkervaringen die zijn opgedaan de voorbije jaren.
De tekst is aangepast aan de Code en aan de gewijzigde inzichten.

Hoewel het Samenwerkingsakkoord voor instemming aan het parlement wordt voorgelegd, is het nog steeds noodzakelijk, net als bij het bestaande samenwerkingsakkoord van 2011, de gewijzigde bepalingen mee op te nemen in het Antidopingdecreet. De wijzigingen aan het samenwerkingsakkoord die invloed hebben op het Antidopingdecreet, worden mee opgenomen in de verdere bespreking.

B. Inhoud

1. Algemeen

De aanpassingen aan de Code 2021 van het WADA zijn noodzakelijk om tegemoet te komen aan de verplichtingen die op Vlaanderen rusten door ratificatie van UNESCO-conventie, die de verplichting oplegt om de bepalingen

van de Code zonder substantiële wijzigingen op te nemen in de interne regelgeving.

De meeste wijzigingen die aan het Antidopingdecreet worden aangebracht, zijn dus ook een direct gevolg van de wijzigingen in de Code en de Internationale Standaarden. De bestaande standaarden zijn slechts licht aangepast in functie van de Code, maar tegelijk zijn ook bepalingen ondergebracht in nieuwe standaarden, als uitbreiding van het bestaande corpus van regels die door het WADA zijn opgesteld.

Een eerste nieuwe standaard is de Internationale Standaard voor Educatie. Ook die standaard heeft geen rechtstreeks dwingend karakter voor de burgers, maar zal verplichtingen inhouden voor NADO Vlaanderen met het oog op de compliance als nationale antidopingorganisatie. De tweede nieuwe standaard, met name de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer (ISRM), bepaalt op meer dwingende wijze de procedure bij inbreuken op de Code. Enerzijds is daarmee een internationale harmonisatie van procedures voorhanden, maar anderzijds beperkt het ook de vrijheidsgraden voor het opzetten van procedures voor het afdwingen van de Code.

Daarmee verbonden is het ook noodzakelijk een wijziging door te voeren aan het Antidopingdecreet als gevolg van de aanpassing van het Samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen. De wijzigingen aan het Samenwerkingsakkoord zijn enerzijds aangebracht om de bepalingen ervan te conformeren aan de gewijzigde Code, maar bevat ook wijzigingen aan de categorieën van elitesporters en de bijhorende verplichtingen inzake verblijfsgegevens, binnen de beleidsruimte die de Code en de Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken (ISTI) laten.

Binnen de beleidsruimte die overblijft na aanpassing die het rechtstreekse gevolg zijn de Code en het Samenwerkingsakkoord, worden wijzigingen nodig geacht aan de organisatie van disciplinaire procedure met een verdere responsabilisering van de federaties. Die wijziging is echter ook grotendeels ingegeven door de minimumeisen in de procedures voor inbreuken op de Code, die vorm gekregen hebben in de ISRM. De noodzakelijke procedurele waarborgen en de verantwoordelijkheid voor resultatenbeheer die bij de nationale antidopingorganisatie ligt, nopen tot een aanpassing in het evenwicht tussen de actieve beleidsuitvoering door NADO Vlaanderen en de passieve beleidsuitvoering bij de sportfederaties. Dat evenwicht reflecteert ook duidelijker het onderscheid tussen enerzijds de sporters die gebonden zijn door de Code wegens aansluiting bij een federatie, en anderzijds sporters die met toepassing van het decreet onder de toepassing van de Code worden gebracht.

Daarnaast is het ook een doelstelling van het decreet om te komen tot een aangepaste bestraffing voor dopingpraktijken die zich buiten de traditionele en georganiseerde federaties of organisatoren van sportevenementen voordoen. Het gaat daarbij in hoofdzaak om overtredingen die vastgesteld worden in de sportactiviteiten die vooral commercieel worden georganiseerd en gericht zijn op individuele sportbeoefening zonder enige competitieve doelstelling, zoals binnen fitnesscentra. Aangepaste vormen voor bestraffing die ter beschikking staan van de disciplinaire organen moeten leiden tot een meer proportionele bestraffing, terwijl ze nog voldoende afschrikkend moeten zijn. De uiteindelijke doelstelling is echter de sporters die louter op individuele basis sporten en geen enkele competitie nastreven, ertoe te bewegen om dat op een gezonde manier te doen i.p.v. hen te verbannen.

2. Overzicht van de significante wijzigingen ten opzichte van de Code 2015 en de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer

De wijzigingen van de Code zijn door WADA zelf becommentarieerd in 51 punten. Niet elke wijziging van de Code heeft evenveel impact op het decreet. Onder elk van de punten wordt aangegeven op welke wijze de Code is gewijzigd, en wat de generieke impact is op het antidopingbeleid en het Antidopingdecreet.

1. Draagwijdte, doel en opbouw van de Code

De Code bepaalt dat de Technische Documenten (TD) een bindende werking hebben vanaf het moment dat WADA ze publiceert of op de datum die WADA bepaalt.

Op zich heeft dat weinig impact op het decreet. De technische documenten geven uitvoering aan de essentiële principes op technisch vlak, en behoort tot de uitvoering van de Code.

2. Nadruk op het aspect gezondheid als grondslag voor de Code

In de Code is voor het eerst gezondheid hoger geplaatst in de opsomming van zaken die de Code nastreeft als ratio legis. Dat is ingegeven door de recente rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In de uitspraak werd gezondheid als één van de fundamentele waarden voor de antidopingregels, in het bijzonder de regeling rond verblijfsgegevens, naar voor gebracht. De ethische werkgroep van het WADA heeft ook enkele wijzigingen in de Code voorgesteld die beter de ethische grondslag van de Code moet reflecteren.

De wijzigingen hebben op zich geen directe weerslag op het Antidopingdecreet, aangezien aan de basis van dat decreet van in den beginne de preventieve gezondheidszorg ligt. De nadruk op gezondheid in de Code is enkel een bevestiging dat preventieve gezondheidszorg een hoeksteen is van het antidopingbeleid en dus van de Vlaamse regelgeving in die materie.

3. Fundamentele rechten van sporters

Het WADA Athlete Committee heeft voorgesteld om het Antidoping Charter van Rechten van de Sporters te koppelen aan de Code. Diverse stakeholders hebben erop gewezen dat er nog geen akkoord was over de tekst van het charter, en dat de Code de referentie moet blijven. Hoewel er geen uitdrukkelijke opname of referentie naar het charter is opgenomen in de Code, zijn de fundamentele rechten van de sporter opgenomen in de fundamentele waarden die aan de basis liggen van de Code, en is in artikel 20.7.7 van de Code opgenomen dat het een taak en verantwoordelijkheid is van het WADA om verder te werken aan een document dat de fundamentele rechten van sporters beschermt, zoals ze ook op verschillende plaatsen in de Code zijn opgenomen.

De wijzigingen in de Code hebben enkel indirect een invloed op het decreet.

4. Delegatie door antidopingorganisaties van bepaalde taken in de dopingcontrole

In de Code is duidelijk gemaakt dat de antidopingorganisatie die bepaalde aspecten van het dopingcontroleproces delegeert aan een derde door middel van een overeenkomst, zelf verantwoordelijk blijft voor de Code-conforme uitvoering. Bijkomend is er meldingsplicht voor de antidopingorganisatie als er onregelmatigheden worden vastgesteld die de gecontracteerde derde begaat in het dopingcontroleproces.

Dat heeft geen directe impact op het Antidopingdecreet. Als NADO Vlaanderen, als nationale antidopingorganisatie, bepaalde taken zou delegeren, moet ze de regels van de Code volgen, en blijft ze finaal verantwoordelijk voor de conforme uitvoering.

5. Procedure voor het splitsen van urinemonsters

In de Code (artikel 2.1.2 en 6.7) is verduidelijkt dat zowel het A-monster al B-monster die bij een controle zijn afgenomen, mogen gesplitst worden voor het uitvoeren van zowel de initiële analyse en de analyse ter confirmatie van dat resultaat, als de tegenanalyse op vraag van de sporter en confirmatie van dat resultaat. Het is toepasbaar waar het A- of B-staal onbruikbaar is voor analyse. In die gevallen wordt één monster (A of B) verdeeld in twee afzonderlijke monsters, waarop dan de initiële analyse en de tegenanalyse kunnen uitgevoerd worden. Voor wijziging leek de procedure enkel toepasbaar op het B-monster. De aangepaste procedure is verder uitgewerkt in de internationale standaard voor laboratoria.

In elk geval bepaalt de Code dat de sporter moet verwittigd worden vooraleer een monster voor dat doel wordt gesplitst, om aanwezig te kunnen zijn bij de opening en de verdeling van het staal.

De aanpassing is technisch en heeft slechts een zeer kleine impact op de bewijsregels.

6. Uitbreiding rapportering van laboratoria voor atypische bevindingen voor andere stoffen dan exogene stoffen

Een atypische bevinding is een indicatie van mogelijke aanwezigheid van een verboden stof, waarbij verder onderzoek nodig is om te besluiten dat er wel degelijk een afwijkend analyseresultaat en dus een positieve dopingtest is. Voor de wijziging was het enkel mogelijk om een atypische bevinding voor endogene stoffen, dus stoffen die van nature in het lichaam voorkomen, te rapporteren. Dat is bijvoorbeeld het geval als een waarde van een bepaald endogeen hormoon hoger is dan verwacht, wat zou kunnen wijzen op een bijkomende (exogene) toediening. Die mogelijkheid blijft bestaan onder de Code. De wijziging in de Code laat bijkomend toe dat een atypische bevinding van een exogene stof wordt gerapporteerd. Dat laat toe om bij vaststelling van heel kleine hoeveelheden van verboden stoffen die niet van nature in het lichaam aanwezig zijn, de bevindingen te rapporteren voor verder onderzoek. Daarbij kan vooral gewezen worden op de aanwezigheid van bv. clenbuterol in vlees die uit landen als Mexico of China afkomstig is en op die manier ook in het lichaam van een sporter komt. Als de aangetroffen hoeveelheid dermate klein is, lijkt het raadzaam eerst een onderzoek te doen, vooraleer al de analyse als afwijkend te beschouwen.

De impact op het decreet is klein. De wijziging van de Code heeft vooral impact op de manier van rapporteren van het labo (als atypische bevinding, dan wel afwijkend analyseresultaat), wat bepalend is voor de te volgen procedure. Die procedures behoren tot de uitvoering van het decreet.

7. Dopingpraktijk in verband met bedrog en definitie van bedrog

De invulling van wat als bedrog onder de Code te beschouwen is, was opgenomen in een commentaar bij de dopingpraktijk die als bedrog bij elk deel van de dopingcontrole is omschreven. Om meer houvast te bieden, is ervoor geopteerd om bedrog als term te definiëren in de Code. Tevens is het vervalsen van documenten die aan een antidopingorganisatie worden verstrekt en het geven of zich bedienen van valse getuigenissen van derden uitdrukkelijk opgenomen in de definitie van bedrog.

Die wijziging heeft impact op de definitie van bedrog in het decreet, en de daarmee samenhangende bepalingen die gebruik maken van de gedefinieerde term, in het bijzonder de dopingpraktijk die bedrog tijdens de dopingcontrole strafbaar stelt.

8. Poging tot medeplichtigheid

Onder de omschrijving van de dopingpraktijk voortkomend uit medeplichtigheid aan een andere dopingpraktijk, is ook toegevoegd dat een poging tot medeplichtigheid strafbaar is (Code artikel 2.9).

In het ontwerp van decreet is een toevoeging aan de corresponderende dopingpraktijk voorzien.

9. Aanpassing van de dopingpraktijk verboden samenwerking

Onder de Code was het noodzakelijk een sporter eerst te verwittigen dat hij samenwerkte met een persoon met wie de samenwerking verboden was, vooraleer de sporter vervolgd kon worden voor die samenwerking. Daardoor was het zeer moeilijk om een sporter te vervolgen als hij dergelijke samenwerking wetens en willens aanging en die samenwerking omwille van het verboden karakter verborg.

Om die reden is een voorafgaande kennisgeving niet meer vereist. Wel moet de antidopingorganisatie aantonen dat de sporter kennis had van het verboden karakter van de samenwerking.

In het ontwerp van decreet zijn de noodzakelijke wijzigingen in de omschrijving van de dopingpraktijk verboden samenwerking opgenomen.

10. Opname van een nieuwe dopingpraktijk om personen te beschermen die dopingpraktijken melden

Een nieuwe dopingpraktijk is toegevoegd aan de lijst van tien bestaande dopingpraktijken. Wie een andere persoon bedreigt en zo wil verhinderen dat die persoon te goeder trouw een dopingpraktijk meldt, of represailles neemt tegen een persoon die een melding gedaan heeft, maakt zich schuldig aan een dopingpraktijk. De overtreding is ook van toepassing op wie zich schuldig maakt aan vergelding of bedreiging tegen personen die melding maken van non-compliance, bijvoorbeeld bedreiging tegen personen die een door een staat geleid of gestuurd dopingprogramma aan het licht willen brengen. Zo worden 'Klokkenluiders' met andere woorden ook beter beschermd tegen aanvallen of vergelding. De strafmaat is twee jaar tot levenslang.

In het ontwerp van decreet is de opname van een nieuwe dopingpraktijk opgenomen, met een aangepaste strafmaat conform de Code.

11. Verschuiving in bewijslast

De bewijslast is in een aantal gevallen verschoven naar de antidopingorganisatie met resultatenbeheer. Voorheen moest een sporter kunnen aantonen dat de afwijking van een Internationale Standaard de positieve dopingcontrole beïnvloed had. De wijziging van de Code legt voortaan de bewijslast bij de antidopingorganisatie die moet aantonen dat de afwijking van een Internationale Standaard de overtreding niet kan veroorzaken hebben.

Het ontwerp van decreet voorziet de nodige wijzigingen aan de bewijsregels, conform de Code.

12. Andere aanpak voor stoffen die niet verboden zijn buiten wedstrijdverband, en die in heel kleine hoeveelheden aangetroffen worden binnen wedstrijdverband

De regels in de Code waren op zich vrij rigide: als binnen wedstrijdverband verboden stoffen of sporen van verboden stoffen werden aangetroffen die binnen wedstrijdverband verboden zijn, stond dat gelijk aan een afwijkend analyseresultaat en dus een mogelijke dopingpraktijk.

De laboratoriumanalyses zijn echter in de loop der jaren dermate verfijnd, dat ook zeer beperkte sporen van die stoffen nog te detecteren zijn. Met als gevolg dat het laboratorium ook nog sporen kan aantreffen van die stoffen als ze buiten wedstrijdverband zijn ingenomen (wat toegelaten is voor die stoffen die enkel

binnen wedstrijdverband verboden zijn) en die geen enkel effect meer kunnen hebben op de sportprestaties binnen wedstrijdverband. De Code laat toe om via een daartoe door WADA opgerichte werkgroep drempelwaarden voor bepaalde stoffen te bepalen, onderworpen aan de goedkeuring van het Executive Committee van WADA en de WADA's List Expert Group, die de verboden lijst opstelt.

De bepaling heeft geen directe impact het decreet. De drempelwaarden zullen afzonderlijk wetenschappelijk bepaald worden en op die manier doorwerken via de verboden lijst of via de Technische Documenten zelf.

13. Specifieke methoden

Tot op heden zijn alle verboden methoden niet-specifiek. Het niet-specifieke karakter heeft als gevolg dat eenzelfde regime als bij niet-specifieke stoffen op dopingpraktijken met verboden methoden toepasselijk is. Om meer flexibiliteit mogelijk te maken bij het bepalen van de verboden methoden, is bepaald dat die voortaan ook als specifieke methoden kunnen aangeduid worden, waardoor ze aan het regime van de specifieke stoffen zullen zijn voor bewijslast van opzettelijkheid en sancties.

De aanpassing is vooral technisch van aard. Het ontwerp van decreet voorziet in de toevoeging van de definitie en waar noodzakelijk wordt de term "specifieke methoden" toegevoegd. Verdere bepaling welke verboden methoden onder de specifieke methoden zullen vallen, zal gebeuren via de verboden lijst.

14. Uitbreiding van het WADA monitoring programma

Door aanpassing van de Code kan WADA data verzamelen over stoffen die nog niet in het monitoringprogramma of op de verboden lijst zijn opgenomen.

De wijziging van de Code heeft geen impact op het decreet.

15. Terugkeer van sporters die zich eerder uit de sport hadden teruggetrokken

Sporters die zich terugtrekken uit de sport op hoog niveau en nadien weer willen terugkeren op hoog niveau, zijn verplicht volgens de Code om zich minstens zes maanden voor de eerste competitie beschikbaar te stellen voor dopingcontrole en dus de terugkeer te melden. De regel blijft bestaan, maar enige verfijning is aangebracht. Zo is niet langer vereist dat uitzonderlijke omstandigheden moeten bestaan om een uitzondering op de regel te krijgen van WADA.

De aanpassingen zijn beperkt, en hebben vooral betrekking op de wijze waarop een uitzondering op de regel van 6 maanden kan bekomen worden. De wijzigingen zijn eveneens geïmplementeerd in het samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen

16. Gebruik van informatie uit analyse van monsters

In de Code is verduidelijkt dat analytische data van dopingcontrole en andere antidopinginformatie kan gebruikt worden voor wetenschappelijke doeleinden, waarbij ook uitdrukkelijk is opgenomen dat die data niet langer aan een bepaalde sporter mogen verbonden worden.

Het gebruik van geanonimiseerde data voor wetenschappelijke doeleinden is al voorzien in het decreet en behoeft geen verdere wijziging.

17. Gebruik van laboratoriumanalyse buiten de WADA-geaccrediteerde laboratoria om bepaalde feiten aan te tonen met betrekking tot de aanwezigheid van een verboden stof

De Code verduidelijkt dat enkel analyse door WADA geaccrediteerde laboratoria van monsters kan resulteren in een dopingpraktijk van aanwezigheid in een urinemonster.

Een antidopingorganisatie kan wel analytische informatie van andere niet-geaccrediteerde laboratoria gebruiken als bewijs van een dopingpraktijk of feiten die met de dopingpraktijk samenhangen.

Zo kan een betrouwbare analyse die door een niet-geaccrediteerd labo is uitgevoerd, bepaalde aantonen dat een bepaalde persoon stoffen in zijn lichaam had. Omdat het labo in dat niet geaccrediteerd is door WADA, kan niet dezelfde bewijswaarde worden toegedicht aan de analyse in kwestie als aan een analyse door een geaccrediteerd labo. Maar binnen de vrije bewijsvoering is nu uitdrukkelijk aangenomen dat dergelijke analyse gebruikt mag worden om feitelijke elementen aan te tonen en kan die analyse als bewijs afgewogen worden tegen andere elementen die in de procedure worden aangedragen.

18. Bijkomende analyse van monsters en hertesten van monster

Bij een afwijkend analyseresultaat is er geen beperking op het opnieuw analyseren van het monster in kwestie. Als een sporter al op de hoogte is gebracht van het afwijkende resultaat, mag verdere analyse enkel met toestemming van de sporter of van het disciplinaire orgaan die de zaak behandelt. Daarmee wordt vermeden dat een sporter die al in een dopingzaak verwickeld is, op een bewegend doelwit zou moeten mikken doordat hij buiten zijn weten kan geconfronteerd worden met nieuwe elementen.

Als de analyse van een monster daarentegen als negatief wordt gerapporteerd, is er geen beperking op het hertesten. De antidopingorganisatie die de dopingtest heeft uitgevoerd en het WADA kunnen die hertesten vragen. Ook andere antidopingorganisaties met enige bevoegdheid over de sporter van wie het staal is afgenomen kunnen, mits akkoord van de eerste antidopingorganisatie of het WADA, een hertest van het monster in kwestie aanvragen.

De bepalingen rond kennisgeving worden met het ontwerp van decreet aangepast in die zin. Vooral ook voor het bepalen van de strafmaat bij hertesten, kan er een belangrijke invloed zijn op de uiteindelijke strafmaat. Zo kan een in de tijd eerder gepleegde dopingpraktijk later ontdekt worden dan een dopingpraktijk waar al een straf voor is opgelegd. De regels zijn in die zin ook aangepast.

19. Recht van het WADA om bezit te nemen van monsters en data

In de Code is nogmaals bevestigd dat WADA zich het recht voorbehoudt om zich in bezit te laten stellen van monsters of antidopingdata.

Aanpassing van het decreet is daarbij niet nodig.

20. Algemene wijzigingen van het proces van resultatenbeheer

In de Code zijn de bepalingen rond resultatenbeheer aangepast en grotendeels overgebracht in een nieuwe Standaard voor Resultatenbeheer (ISRM). De procedure voor resultatenbeheer vormt ook een heel belangrijk onderdeel van de procedures die antidopingorganisaties moeten hanteren.

Het ontwerp van decreet voorziet wijzigingen om het resultatenbeheer over een dopingpraktijk conform de procedure van de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer (ISRM) te laten verlopen. Het is daarbij essentieel dat in de procedure een evenwicht wordt bereikt tussen de actieve beleidscontrole, waarbij NADO Vlaanderen een deel van het resultatenbeheer uitoefent, en de passieve beleidscontrole die bestaat in de disciplinaire vervolging door de sportfederatie of sportvereniging op basis van het Antidopingdecreet.

De aanpassing van het decreet hangt ook samen met de aanpassingen aan de verdeling tussen passieve en actieve beleidscontrole.

21. Recht van WADA om een antidopingorganisatie (ADO) te vragen resultatenbeheer op te nemen of een antidopingorganisatie aan te wijzen die het resultatenbeheer moet opnemen

In uitzonderlijke gevallen kan WADA voorkomen dat geen enkele antidopingorganisatie resultatenbeheer opneemt voor een mogelijke dopingpraktijk. Een antidopingorganisatie kan in principe niet weigeren resultatenbeheer op te nemen. Als dat toch het geval is, dan kan WADA een andere antidopingorganisatie aanwijzen die een zekere bevoegdheid heeft over de sporter. Daarbij is ook opgenomen dat een weigering om resultatenbeheer op te nemen, kan leiden tot een procedure van 'non-compliance'.

In Vlaanderen is het Antidopingdecreet van toepassing op alle dopingovertredingen die zich voordoen op het Vlaams grondgebied of begaan worden door personen op wie het decreet van toepassing is. Daarbij zijn dus twee aanknopingspunten: territoriaal (handeling die te situeren is binnen het Nederlandse taalgebied) en personeel (wegens woonplaats in het Nederlandse taalgebied, of wegens verbondenheid aan een sportvereniging die gevestigd is op het Nederlandse taalgebied of wegens de organisatie als uitsluitend behorend tot de Vlaamse Gemeenschap moet worden gezien, of wegens verbondenheid aan een sporter of begeleider die aan één van de voorgaande gevallen voldoet). Het dubbele aanknopingspunt moet ervoor zorgen dat resultatenbeheer, van dopingtest tot mogelijke sanctionering, onder het Antidopingdecreet kan geregeld worden. Zodoende zouden alle mogelijke gevallen gedekt moeten zijn. Dat is enerzijds gegarandeerd in het toepassingsgebied, en anderzijds in de bepalingen die de disciplinaire bevoegdheid regelen. Opname in het toepassingsgebied is noodzakelijk om te verduidelijken dat federaties die op grond van het decreet gehouden zijn via tuchtrecht de naleving te garanderen, in het tuchtreglement voldoende toepassingsgebied moeten voorzien om ook deelnemers die niet rechtstreeks lid zijn van de federatie, bij deelname aan een wedstrijd onder verantwoordelijkheid van die federatie gebonden zijn door het antidopingreglement.

Als resultatenbeheer kan opgenomen worden, zal WADA niet genoodzaakt zijn om aan een andere antidopingorganisatie toe te wijzen. Omgekeerd kan WADA enkel het resultatenbeheer toewijzen aan NADO Vlaanderen als de decretale grondslag dat ook toelaat.

22. Stringentere standaard voor een rechtvaardige hoorprocedure

De Code verankert het principe dat een disciplinair orgaan operationeel onafhankelijk moet zijn van het onderzoek, de beslissing om een dopingpraktijk ten laste te leggen en de beslissingen over de vervolging. Om die reden is ook de term 'operationele onafhankelijkheid' gedefinieerd.

De operationele autonomie houdt in dat geen enkele persoon mag zetelen of anderzijds betrokken zijn in een disciplinair orgaan die betrokken was bij eerdere beslissingen in het dossier. Bijstand mag gegeven worden in de vorm van administratieve ondersteuning, maar dat mag geen invloed hebben op de deliberatie in de zaak of het opstellen van de inhoud van de beslissing.

Voor de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap garandeert de decretaal bepaald samenstelling de operationele onafhankelijkheid. De secretaris van de disciplinaire organen kan door NADO Vlaanderen ter beschikking gesteld worden van de disciplinaire organen, maar die secretaris heeft geen beslissingsbevoegdheid en werkt voor die taken onder directe instructies van de voorzitter van de organen in kwestie.

Waar de federaties bevoegd zijn voor de disciplinaire afhandeling, is eenzelfde onafhankelijkheid noodzakelijk. Het decreet kan enkel het principe verankeren, de uitvoering behoort de bevoegde federaties zelf toe.

In de praktijk zijn de sportfederaties in de voorgaande jaren grotendeels verenigd in het Vlaams Dopingtribunaal. De ontwikkelde werkwijze garandeert de operationele autonomie.

23. Commentaar bij de definitie van opzettelijkheid

In lijn van de CAS-rechtspraak is een commentaar aan de Code toegevoegd waarbij verduidelijkt wordt dat het volstaat dat de daad die aan de basis lag van de dopingpraktijk "opzettelijk" moet zijn gesteld, zonder dat daarbij de intentie om een dopingpraktijk moet aanwezig geweest zijn.

In de praktijk betekent het dat bijvoorbeeld het bewust innemen van een verboden stof volstaat, ongeacht of de persoon die de stof innam ook op de hoogte was dat die daad een dopingpraktijk zou betekend hebben. Het opzet zit in het innemen, niet in het bewust plegen van een dopingpraktijk met volle kennis van de mogelijke gevolgen. Ook bij een weigering zich aan monsternamen te onderwerpen is de intentie om zich niet aan te bieden determinerend, niet de intentie om een dopingpraktijk te plegen.

De decretale definitie van opzettelijk dekt voldoende die commentaar. Niet enkel het opzettelijk begaan van de dopingpraktijk, maar ook het stellen van een handeling die resulteert in een vaststelling van een dopingpraktijk, maakt een opzettelijke dopingpraktijk uit als de persoon had moeten weten dat zijn gedrag mogelijk een dopingpraktijk zou uitgemaakt hebben. Onder het adagium "nemo censetur ignorare legem", niemand kan geacht worden de wet niet te kennen, is elke sporter of begeleider gehouden de wetgeving ter zake te kennen en gehouden zich te onthouden van elke opzettelijk dopingpraktijk.

24. "substances of abuse", stoffen die buiten de sport misbruikt worden

De problematiek van recreatieve drugs binnen de antidopingregels is al jaren voorwerp van discussie. Drugs zoals cannabis en cocaïne zijn geen verboden stoffen buiten wedstrijdverband. Als sporen ervan worden gevonden binnen wedstrijdverband, is er desalniettemin sprake van een overtreding, met mogelijk zware sancties tot gevolg.

Meerdere actoren, en ook het WADA zelf, zien dat die werkwijze waarbij recreatief druggebruik op dezelfde manier als andere dopingpraktijken niet altijd doelmatig is. Waar een sporter positief test naar aanleiding van recreatief druggebruik, is er eerder een gezondheidsprobleem bij de sporter dan een vervalsing van de competitie. WADA ziet dan ook niet langer de noodzaak van het spenderen van middelen om via een hoorzitting en een volledige procedure tot een sanctie te komen.

Op basis van de gewijzigde Code zal:

- in de verboden lijst aangeduid worden welke stoffen 'substances of abuse' zijn;
- zal een sporter mogen aantonen dat gebruik van die stoffen buiten wedstrijdverband plaatsvond, zonder een verband met de sportprestaties;
- zal in dat geval een standaardsanctie van drie maanden van toepassing zijn, zonder mogelijkheid van afwijking en dus zonder de noodzaak een afweging te maken via een hoorprocedure;
- zal een sporter de uitsluiting van drie maanden verder kunnen reduceren tot één maand als hij een vorm van rehabilitatie volgt.

Met het ontwerp van decreet worden de wijzigingen geïmplementeerd. Op het vlak van de uitvoering zal NADO Vlaanderen vooral de instantie zijn die vaststelt, en ook de sporter op de hoogte zal brengen van de sanctie, al dan niet met tussenkomst van de federatie. Een hoorzitting is niet langer noodzakelijk. Welke programma's van rehabilitatie in aanmerking komen, is voorwerp van verdere uitvoeringsbesluiten.

25. Meer flexibiliteit in de sancties voor weigering van monsterafname of bedrog bij het dopingcontroleproces

Bij een dopingpraktijk van bedrog of weigering is verduidelijkt dat bij uitzonderlijke omstandigheden, de periode van uitsluiting in dat geval twee tot vier jaar is.

Met het ontwerp van decreet worden de nodige aanpassingen aan de sancties doorgevoerd.

26. Aanpakken van fraude en bedrog tijdens het resultatenbeheer en de uitoefening van het hoorrecht

Wanneer een sporter of begeleider tijdens een procedure bedrog pleegt door bijvoorbeeld valse documenten of valse getuigen aan te dragen, is in de Code voortaan bepaald dat dergelijk gedrag als een nieuwe overtreding kan uitmaken. De sanctie is normaal vier jaar uitsluiting, tenzij uitzonderlijke omstandigheden een verlaging tot minimum twee jaar verantwoorden. De periode van uitsluiting komt bovenop de sanctie voor de onderliggende overtreding, en start onmiddellijk na de sanctie voor de oorspronkelijke dopingovertreding die de basis was voor de eerste procedure.

Het ontwerp van decreet implementeert het principe.

27. Hogere maximumstraf voor medeplichtigheid

De sanctievork voor medeplichtigheid is verruimd. Het maximum van vier jaar uitsluiting is opgetrokken tot levenslang. Medeplichtigheid is immers ook verwant aan de dopingpraktijk van toediening van verboden stoffen aan een sporter, waarop een strafmaat van vier jaar tot levenslang van toepassing is. Om te vermijden dat er bij ernstige vormen van medeplichtigheid, die ook onder toediening zou kunnen vallen, discussies zouden ontstaan over de kwalificatie en de toepasselijke sanctie, wordt de maximumsanctie voor medeplichtigheid opgetrokken tot het maximum dat ook op toediening van toepassing is.

Het ontwerp van decreet implementeert de wijziging in de bepalingen rond toepasselijke sancties.

28. Herintroduceren van verzwarende omstandigheden in het bepalen van de strafmaat

In de Code versie 2009 kon de standaardsanctie van twee jaar uitsluiting opgetrokken worden naar vier jaar bij verzwarende omstandigheden. In de versie 2015 is bij het optrekken van de standaardsanctie naar vier jaar uitsluiting, het concept verzwarende omstandigheden uit de Code gelaten. Uit de praktijk is wel gebleken dat in sommige uitzonderlijke gevallen de overtreding dermate zwaar is, waardoor een mogelijke verhoging van de sanctie boven het maximum wegens verzwarende omstandigheden opnieuw is opgenomen.

Het ontwerp van decreet herintroduceert het concept van verzwarende omstandigheden in de bepaling van de uitsluiting.

29. Aanpak van het probleem van veel voorkomende contaminatie in supplementen en andere producten

WADA-geaccrediteerde laboratoria slagen er steeds beter in om minuscule concentraties in monsters te detecteren. Zo zijn de laboratoria steeds performanter om de sporen van opzettelijk gebruik van verboden stoffen heel lang op te sporen vooraleer ze volledig verdwenen zijn uit het lichaam van de sporter. De keerzijde is dat ook spoorhoeveelheden die te wijten zijn aan zeer kleine concentraties die komen uit voedingssupplementen en andere producten opspoorbaar zijn.

Aan de bestaande regels wordt niet geraakt. Een sporter is nog steeds gehouden aan te tonen hoe de stof in zijn lichaam is gekomen. Toch zal WADA via een werkgroep de stoffen identificeren waarvan het veel waarschijnlijker dat spoorhoeveelheden komen van contaminatie, eerder dan van opzettelijk gebruik.

De wijziging van de Code vereist geen aanpassing aan het decreet.

30. Uitbreiding van de mogelijke situaties van substantiële hulp voor het verkrijgen van strafvermindering

Aan de mogelijkheden om substantiële hulp te verlenen, is een bijkomende mogelijkheid toegevoegd, met name de substantiële hulp die non-compliance van een ondertekenaar van de Code aan het licht brengt. Het WADA wil daarmee ook inzetten op substantiële hulp om personen aan te moedigen wanpraktijken op statelijk niveau of op het niveau van een internationale federatie aan het licht te brengen.. Ook is aangepast dat een strafvermindering wegens substantiële hulp niet moet gepubliceerd als WADA akkoord gaat.

In het decreet is de mogelijkheid van substantiële hulp behouden, waarbij substantiële hulp aan NADO Vlaanderen kan leiden tot een verminderde sanctie, waarbij bepaalde onderdelen van de sanctie kunnen worden opgeschort. De sanctiebepalingen van het Antidopingdecreet zijn daarbij aangepast.

31. Overeenkomsten binnen resultatenbeheer

Tijdig en onmiddellijk bekennen waren onder de Code twee omstandigheden die invloed konden hebben op de lengte van de uitsluiting en de startdatum. De concepten waren echter onvoldoende duidelijk en zorgden voor misinterpretaties.

In de gewijzigde Code zijn er twee mogelijkheden om rekening te houden met een bekentenis, waarbij in ruil voor toegevingen door de sporter of begeleider buiten een hoorprocedure toch een aangepaste sanctie mogelijk is.

De eerste mogelijkheid is bij overtredingen waarbij de standaardsanctie vier jaar of hoger is. Als de sporter of begeleider binnen de twintig dagen nadat een dopingpraktijk hem ten laste is gelegd, de dopingpraktijk toegeeft, dan wordt de sanctie met één jaar verminderd.

De tweede mogelijkheid is op het vlak van het afsluiten van overeenkomsten tussen de antidopingorganisatie met resultatenbeheer en de sporter of begeleider. Daarbij kunnen onderhandelingen worden gevoerd, waarbij geen nadelige erkenning kan geput worden uit het loutere feit van de onderhandeling of uit de informatie die de sporter of begeleider op dat moment voorlegt in de onderhandelingen.

De maatregelen in de Code hebben als doel kostenbesparend te werken. Waar de sporter bereid is te erkennen in ruil voor een vermindering in sanctie, worden de kosten van een hoorprocedure uitgespaard. Hetzelfde kan gezegd worden van de overeenkomst die afgesloten wordt tussen antidopingorganisatie en de sporter of begeleider in kwestie. De overeenkomst vermijdt een tijdrovende en voor beide partijen mogelijk kostelijke procedure.

Dergelijke overeenkomsten zijn inpasbaar, maar balanceren op de scheidslijn tussen actieve en passieve beleidscontrole. Vanuit de Code is echter de NADO in dat geval de meest gereede partij om dergelijke overeenkomsten te onderhandelen en af te sluiten, steeds echter met toezicht van het WADA. Een vorm van minnelijke schikking is in het ontwerp van decreet opgenomen, waarbij de sporter onderhandelingen kan aangaan. Enerzijds is vereist dat de sporter de dopingpraktijk erkent, waarvoor hij een verminderde sanctie kan verkrijgen. Anderzijds bespaart het een lange procedure die tijds- en kostenintensief kan zijn voor de betrokken partijen.

Het is niet aan een disciplinair orgaan is om dergelijke overeenkomsten te onderhandelen, af te sluiten of te herzien. Om die reden is tussenkomst van een disciplinair orgaan niet aan de orde.

32. Verbetering van de regel voor herhaling van dopingpraktijken en meerdere overtredingen binnen een bepaalde periode

In de Code zijn de bepalingen die betrekking hebben op meerdere opeenvolgende dopingpraktijken gevoelig aangepast.

Een eerste aanpassing past de regel aan die notificatie van een eerste dopingovertreding zou vereisen, voor een andere dopingovertreding zou kunnen beschouwd worden. De Code heeft dat gewijzigd om tegemoet te komen aan de praktische problemen die de oorspronkelijke regel stelde. Zo kunnen twee overtredingen die met meer dan 12 maanden verschil zijn gepleegd, elk afzonderlijk als een eerste overtreding worden gesanctioneerd in het geval de oudste overtreding het laatst wordt ontdekt. Daarbij wordt de uitsluiting cumulatief in plaats van concurrent opgelegd. Dergelijke bepaling vrijwaart het principe dat pas een overtreding pas kan vervolgd worden als een tweede overtreding, als de oudere overtreding al genotificeerd is aan de sporter. Maar het laat wel toe ook voor de oudere overtreding een evenredige sanctie op te leggen. De werkwijze kan vooral nuttig zijn bij dopingpraktijken die pas na jaren aan de oppervlakte komen, bijvoorbeeld bij het hertesten van stalen.

Een tweede wijziging is doorgevoerd op het vlak van de berekening van de strafmaat bij het begaan van een tweede dopingpraktijk binnen een periode van 10 jaar. De Code bevat een berekeningswijze die de verzwaarde sanctie voor een tweede overtreding op een meer proportionele wijze berekend. Daarbij is de strafmaat minder afhankelijk van de tweede overtreding, maar van beide overtredingen samen beschouwd.

De artikelen die de strafmaat bepalen in het decreet worden door het ontwerp conform de gewijzigde Code aangepast. De artikelsgewijze bespreking geldt daar als toelichting.

33. Terug te geven prijzengeld na een dopingovertreding komt ten goede aan andere sporters

De Code bepaalt dat het prijzengeld dat gerecupereerd wordt op basis van de diskwalificatie van een sporter wegens een dopingpraktijk, moet ten goede komen aan de andere sporters die benadeeld zijn door de dopingpraktijk. Antidopingorganisaties moeten daarbij redelijke inspanningen doen om het prijzengeld te herverdelen over de sporters die recht zouden gehad hebben op het prijzengeld als de gediskwalificeerde sporter niet zou hebben deelgenomen.

In het ontwerp van decreet is de teruggave van prijzengeld een onderdeel van de sanctie die de disciplinaire commissie of disciplinaire raad oplegt. De disciplinaire uitspraak geeft de organisator van een sportactiviteit een uitvoerbare titel om prijzengeld definitief in te houden of terug te vorderen.

Waar federaties bevoegd zijn voor de disciplinaire bestraffing, zal op grond van de tuchtrechtelijke beslissing eveneens een privaat vorderingsrecht kunnen ontstaan, waarbij de sportfederatie zelf het prijzengeld kan definitief inhouden of terugvorderen, en verdelen over de leden.

Teruggave van prijzengeld was als disciplinaire sanctie al voorzien, het ontwerp van decreet verduidelijkt de bevoegdheid van de federaties om de disciplinaire maatregel ten uitvoer te leggen.

34. Vertraging in de procedure die niet te wijten is aan de sporter of begeleider

De Code bepaalt dat in het geval van vertraging in de procedure die niet te wijten is aan de sporter, de opgelegde uitsluiting ten vroegste kan ingaan op het moment van de monsterneming. Omdat is vastgesteld dat de bepaling niet altijd consequent werd toegepast, is toegevoegd dat de bewijslast bij de sporter of begeleider ligt om aan te tonen dat de vertraging niet aan de sporter te wijten is. Bovendien is verduidelijkt dat de bepaling niet mag toegepast worden als er uitgebreid onderzoek nodig is naar de overtreding, vooral wanneer de sporter of begeleider geprobeerd heeft om detectie van de dopingovertreding te vermijden.

Omwille van de conformiteit met de Code, zijn ook die bepalingen in aangepaste vorm opgenomen in het Antidopingdecreet.

35. Verduidelijking van de sancties voor het niet naleven van een voorlopige schorsing

Het is uitdrukkelijk opgenomen dat bij het niet naleven van een voorlopige schorsing niet enkel de uitgediende periode van voorlopige schorsing niet verrekend wordt in de uiteindelijke uitsluiting, maar dat ook alle behaalde resultaten bij de schending van de voorlopige schorsing gediskwalificeerd moeten worden.

Met het ontwerp van decreet is de toepassing van bepaling die de status tijdens een periode van uitsluiting bepaald, verruimd tot de voorlopige schorsing.

36. Uitdrukkelijke bevoegdheid van een ondertekenaar van de Code om sporters of andere personen dan sporters uit te sluiten van de sportactiviteiten waar ze verantwoordelijkheid over heeft, als een sanctie tegen een aangesloten federatie

De wijziging heeft betrekking op de mogelijkheid van IOC, IPC en internationale sportfederaties om leden (federaties of sporters met een bepaalde nationaliteit) uit te sluiten van de grote evenementen.

Omdat het artikel zich richt tot de internationale federaties en de Olympische Comit es is er op zich geen noodzaak om de bepaling van de Code op te nemen in het decreet. Wel is de bepaling van belang om aan te tonen dat nationale sportfederaties onder de Olympische beweging of onder een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, onrechtstreeks toch ook geboden zijn door de Code.

37. Draagwijdte van beroep tegen een beslissing

De Code bepaalt dat elke partij in graad van beroep nog steeds bijkomend bewijs, juridische argumenten of claims mag toevoegen die nog niet in eerste aanleg zijn opgeworpen, voor zover ze betrekking hebben op dezelfde algemene grondslagen die aan de basis liggen van de oorspronkelijke zaak. Een herkwalificatie van dezelfde feiten op basis van nieuwe elementen is conform de Code ook toelaatbaar in graad van beroep, zonder opnieuw verwezen te moeten worden naar eerste aanleg.

Er is geen beletsel vanuit de rechtsleer om in beroep tot herkwalificatie over te gaan, voor zover de klacht uitgaat van hetzelfde feitencomplex. Omdat de Code omgezet moet worden, zijn overeenkomstige bepalingen in het Antidopingdecreet noodzakelijk.

38. Beroepsprocedures voor sporters van nationaal niveau

De Code vrijwaart het recht van beroep bij het TAS als de beroepsprocedure op nationaal niveau niet fair, onpartijdig en operationeel en institutioneel onafhankelijk is.

Omwille van de conformiteit van het Antidopingdecreet met de Code, is het noodzakelijk het TAS-beroep te blijven garanderen. Voor elitesporters van nationaal niveau en begeleiders garandeert het decreet de beroepsmogelijkheid bij het TAS. Een interne beroepsmogelijkheid is niet uitgesloten, maar het is uitdrukkelijk de bedoeling dat zelfs een beslissing na het uitputten van interne beroepsmogelijkheden nog door het TAS kan gehoord worden, of de zaak na eerste aanleg direct voor beroep bij het TAS wordt aanhangig gemaakt. Voor breedtesporters die bij een federatie zijn aangesloten, kan een interne beroepsprocedure aangewezen zijn om te vermijden dat zaken voor breedtesporters bij het TAS aanhangig gemaakt moeten worden. Daar speelt echter de vrijheid van vereniging. De keuze wordt gelaten aan de federaties om een dubbele aanleg te organiseren die voldoet aan de voorwaarden van operationele en institutionele onafhankelijkheid.

Voor breedtesporters die onder de bevoegdheid van de disciplinaire organen van de Vlaamse overheid vallen, is een interne beroepsprocedure voorzien, en kan nog beroep worden ingesteld bij de Raad van State.

39. Publicatie van sancties

De wijziging in de Code verduidelijkt dat het bekendmaken van de sanctie niet moet uitgevoerd worden als dat in strijd zou zijn met toepasselijke wetgeving.

In het decreet is een wijziging niet aan de orde, aangezien de wijziging van de Code een bevestiging inhoudt van de uitzonderingen op de publieke bekendmaking van disciplinaire maatregelen die opgelegd zijn aan breedtesporters. Het decreet is dus conform met de gewijzigde Code.

40. Implementatie van beslissingen onder de Code (voorheen: wederzijdse erkenning)

De Code voorzag al in een vorm van wederzijdse erkenning van beslissingen van antidopingorganisaties, maar in de praktijk werd de erkenning van een sanctie die opgelegd was door een andere antidopingorganisatie als een apart aanvechtbare beslissing gezien, wat niet de intentie was van de bepaling. De wijziging van de Code wil duidelijk maken dat de beslissing van een antidopingorganisatie die conform de Code is genomen, automatisch uitwerking moet hebben in alle sporten zonder de noodzaak die beslissing uitdrukkelijk te erkennen of zonder dat die impliciete beslissing om te erkenning vatbaar is voor beroep. Enkel de oorspronkelijke beslissing kan aangevochten worden. Ook voor voorlopige schorsingen voorziet de Code dat ze uitwerking hebben in alle sporten en voor alle antidopingorganisaties zonder dat er sprake is van een uitdrukkelijke of impliciete erkenning die vatbaar is voor beroep.

De naleving van de beslissingen is op grond van het decreet bindend voor alle federaties en sportverenigingen, en vormt op zich geen substantiële wijziging van het Antidopingdecreet, al is het noodzakelijk de bepalingen van de Code volledig en zonder substantiële wijzigingen over te nemen.

41. Educatie

De verplichtingen van ondertekenaars van de Code op het vlak van antidopingeducatie zijn in de Code beperkt tot de basisprincipes, en overgeheveld naar de Internationale Standaard voor Educatie (ISE).

Het decreet verplicht de sportfederaties en NADO Vlaanderen om samen te werken in de preventie van doping en educatie. De wijziging van de Code vraagt de bepalingen rond educatie, die al grotendeels zijn als doelstellingenbepaling, verder te verfijnen en te koppelen aan de Internationale Standaard voor Educatie van het WADA.

In het Antidopingdecreet is het dus noodzakelijk op zijn minst referentie te maken naar de Internationale Standaard voor Educatie en de basis ervan als doelstellingenbepaling op te nemen.

42. Verplichtingen opgelegd aan ondertekenaars van de Code

In de gewijzigde Code zijn de verschillende rollen en verantwoordelijkheden van ondertekenaars van de Code opgenomen.

43. Beleid voor NADO's inzake belangenconflicten

De operationele autonomie van de NADO's wordt benadrukt.

De werking en daaronder de operationele autonomie van NADO Vlaanderen behoren tot de organisatie van de Vlaamse overheid, en is geen onderdeel van het Antidopingdecreet.

NADO Vlaanderen is een sub-entiteit van het agentschap Sport Vlaanderen, waarbij de operationele autonomie gegarandeerd werd bij het oprichtingsdecreet van dat agentschap. Een wijziging van het Antidopingdecreet is dus niet nodig.

44. Verwachtingen van nationale regeringen

De Code is in beginsel niet bindend voor nationale regeringen. Die zijn enkel gebonden door artikel 22 van de UNESCO-Convention. In de Code zijn wel de verwachtingen opgenomen en uitgebreid omschreven.

Doordat de Code omgezet is in het decreet, is voldaan aan deze bepaling.

45. Procedure voor sportorganisatie om de status van ondertekenende partij van de Code te verkrijgen

In de Code zijn de verschillende mogelijkheden opgesomd voor sportorganisaties om status van ondertekenaar van de Code te verkrijgen.

Die bepalingen hebben geen impact op het Antidopingdecreet.

46. Toelating om naast antidopingregels ook een gedragscode, medische en veiligheidsreglementen te hebben

De Code verbiedt ondertekende partijen bij de Code om bijkomende sancties op te leggen voor dopingpraktijken die niet in de Code begrepen zijn. Dat sluit echter niet uit dat internationale of nationale federaties onder een nationale antidopingorganisatie andere regels mogen handhaven met andere doelstellingen dan de bestrijding van doping. Zo kan het gebruik van alcohol, wat toegelaten is onder de Code want niet langer opgenomen op de verboden lijst, toch verboden en gesanctioneerd worden onder andere reglementaire bepalingen.

Aanpassing aan het decretaal kader is op dat vlak niet noodzakelijk. Het is wel belangrijk dat de Code de federaties toelaat om ook aanvullende reglementen uit te vaardigen, alsook aan de Vlaamse Gemeenschap om regelgeving aan te nemen, bijvoorbeeld voor risico-sporten, vanuit het oogpunt van gezond sporten.

47. Code compliance en monitoring

De artikelen in de Code die 'compliance' van de ondertekenende partijen en de wijze van monitoring regelen, zijn verder uitgewerkt in de Internationale Standaard voor Code Compliance.

De regels van compliance zijn van toepassing op NADO Vlaanderen maar vragen geen omzetting in het Antidopingdecreet. Wel is in dat opzicht het noodzakelijk de rol van NADO Vlaanderen als ondertekenaar van de Code te benadrukken. NADO Vlaanderen bekleedt op dat vlak een unieke positie: administratieve overheid enerzijds, maar ook NADO en ondertekenaar onder de Code.

48. Niet-retroactieve werking van de verboden lijst

Bij wijze van vaste overgangsbepaling is in de Code opgenomen dat wijzigingen aan de Verboden Lijst en technische documenten in principe niet-retroactief zijn, tenzij uitdrukkelijk bepaald.

Als een stof van de Verboden Lijst echter verdwijnt, bepaalt de Code wel dat een gesanctioneerde sporter een aanpassing van de sanctie mag vragen ten gevolge van het verdwijnen van het verboden karakter van de stof.

In de overgangsbepalingen van het ontwerp van decreet wordt rekening gehouden met die bepaling.

49. Definitie van 'binnen wedstrijdverband'

De definitie van het tijdsbestek binnen wedstrijdverband, wat consequenties heeft voor het verbod op bepaalde stoffen, is aangepast. De Code streeft naar een uniforme toepassing, maar uitzonderingen zijn mogelijk, onder goedkeuring

door WADA. Zo kan bijvoorbeeld een sport met een verplichte weging die voorafgaande weging al beschouwen als een onderdeel van de periode binnen wedstrijdverband. Dopingcontrole binnen wedstrijdverband zou dan al mogelijk zijn voorafgaand aan die weging.

De definitie wordt gewijzigd door het ontwerp van decreet. De aangepaste definitie laat ook ruimte aan de mogelijke sport-specifieke tijdstippen. Dergelijke afwijkende definities zullen in beginsel enkel van toepassing kunnen zijn binnen federaties die afhangen van een internationale federatie die de Code heeft ondertekend en geïmplementeerd. De sport-specifieke definitie van wat binnen wedstrijdverband is verboden, kan op die manier worden overgelaten aan de federaties zelf, aangezien ze ook op grond van het antidopingdecreet instaan voor de disciplinaire vervolging van de dopingpraktijken gepleegd door de aangesloten sporters. Opname of bekrachtiging van dergelijke afwijkende definitie wordt om die reden niet opportuun geacht. Bij gebreke aan een afwijkende definitie zal de decretaal bepaalde definitie van toepassing zijn.

50. Beschermden personen en minderjarigen

Onder de Code versie 2015 konden minderjarigen op sommige vlakken al rekenen op meer flexibiliteit in de antidopingregels.

Volgende flexibele regels waren van toepassing:

- niet noodzakelijk aan te tonen hoe een verboden stof in het lichaam is gekomen als voorwaarde om niet-significante schuld of nalatigheid te kunnen inroepen;
- mogelijkheid om een berisping te krijgen onder niet-significante schuld of nalatigheid;
- afwijking op de verplichte bekendmaking van de sanctie.

De Code versie 2021 voegt naast minderjarigen een bijkomende groep sporters toe. Ook bijvoorbeeld sporters met een mentale beperking kunnen op die manier van de flexibeler regels genieten.

Anderzijds zijn sporters van 16 jaar of ouder die al op het hoogste niveau actief zijn, uitgesloten van de definitie van beschermden personen. Ze blijven wel minderjarigen voor de afwijking op de bekendmaking van de sanctie, maar worden voor de rest beschouwd als meerderjarige (elite) sporters.

In het ontwerp van decreet is het begrip beschermden persoon een nieuwe definitie. Er wordt in die definitie verwezen naar de leeftijdsgrens en de mogelijke afwijking op de leeftijdsgrens voor sporters die al op het hoogste niveau actief zijn, en er is verwezen naar de handelingsbekwaamheid als juridisch ankerpunt. Aan de definitie van minderjarige is niet geraakt.

Waar toepasselijk in de strafmaat en bewijsregels is referentie gemaakt naar de beschermden personen. Het Antidopingdecreet bepaalde al dat minderjarige elitesporters aan dezelfde regels onderworpen waren al meerderjarige elitesporters. Door de aanpassingen aan de Code is bepaald dat enkel een elitesporter boven de 16 jaar met een meerderjarige gelijk te stellen is en dus niet als beschermden persoon van de flexibiliteit kan genieten. Aan de andere kant gelden de flexibele regels ook voor meerderjarige elitesporters met een beperking in handelingsbekwaamheid.

51. Nieuwe categorie van recreatiesporters met meer flexibiliteit in sanctionering

De Code is altijd primair gericht geweest op de (competitie)sporters van het hoogste niveau, internationaal en nationaal. Echter is steeds toegelaten dat sporters van lager niveau worden gecontroleerd door antidopingorganisaties, waarbij alle regels van de Code in beginsel van toepassing zijn. De ADO's die dergelijke sporters van lager niveau controleren, hebben bij WADA aangegeven dat de dopingcontroles bij sporters van lager niveau vooral een gezondheidsdoelstelling nastreeft. Bovendien hebben die sporters minder antidoping-educatie gekregen dan de sporters van het hoogste niveau.

De ervaring heeft geleid tot een minder strenge aanpak van die sporters die niet op het hoogste niveau aan sport doen. Ze kunnen van dezelfde flexibele aanpak genieten als de beschermde personen op het vlak van sanctionering.

De Vlaamse Gemeenschap is steeds een voortrekker geweest op het vlak van dopingcontroles bij amateursporters, zonder daarbij de profsporters als prioritaire groep uit het oog te verliezen. Terwijl elitesporters binnen en vooral ook buiten wedstrijdverband worden gecontroleerd, zijn de dopingcontroles bij breedtesporters vooral gericht op controles binnen wedstrijdverband en op breedtesport binnen de fitnesscentra.

De Vlaamse Gemeenschap is dan ook voorstander van een flexibele en dus meer proportionele bestraffing van bepaalde categorieën van breedtesporters omdat dit steeds een zeer breed begrip is geweest.

In het decreet is daarom, in lijn met de Code, het begrip recreatiesporter geïntroduceerd. De definitie dekt alle breedtesporters, met uitzondering van de breedtesporters die op basis van de Code niet van de flexibele regeling kunnen genieten.

De Code houdt echter geen rekening met sporters die op geen enkele manier aan competitie doen, en evenmin verbonden zijn aan een sportfederatie die rechtstreeks of onrechtstreeks de beginselen van de Code heeft geïmplementeerd in het eigen tuchtreglement.

Het is niet proportioneel om zelfs met de meer flexibele sanctionering voor recreatiesporters personen te sanctioneren die aan sportbeoefening doen zonder enige vorm van competitie daaraan verbonden. Om die reden is in het decreet een verdere opsplitsing voorzien met een apart spoor voor ongebonden sporters. Dat zijn sporters die weliswaar op een georganiseerde manier aan sport doen en met medesporters in contact komen, maar die op geen enkele wijze aangesloten zijn bij een federatie die de Code heeft onderschreven of intentie hebben om aan wedstrijden deel te nemen. Voor een verdere bespreking kan verwezen worden naar punt 4 – afwijkende regeling voor ongebonden sporters.

52. Internationale Standaard voor Resultatenbeheer

Het resultatenbeheer over een dopingpraktijk of een inbreuk op de verblijfsgegevens wordt gedefinieerd als het volledige proces vanaf de controle of vaststelling van een dopingpraktijk tot aan een beslissing na beroep. De Code bepaalt wie het resultatenbeheer toegewezen krijgt. De instantie die de uiteindelijke verantwoordelijkheid voor een correct resultatenbeheer draagt, is altijd de partij die de opdrachtgever was van de controle of die de eerste vaststelling van de dopingpraktijk heeft gedaan.

De Internationale Standaard voor Resultatenbeheer (ISRM) legt een aantal minimale vereisten op die alle antidopingorganisaties moeten volgen bij het uitvoeren van het resultatenbeheer van mogelijke dopingpraktijken. Daarnaast dragen ze ook de verantwoordelijkheid voor het naleven van algemene rechtsbeginselen, in het bijzonder de rechten van verdediging.

Minimale vereisten zijn opgenomen voor:

- initieel onderzoek;
- kennisgeving in twee stappen, namelijk de kennisgeving van de vaststellingen en de kennisgeving van de tenlastelegging van een mogelijke dopingpraktijk;
- bij de tenlastelegging schrijft de ISRM voor dat de ADO de toepasselijke gevolgen bepaalt. Een sporter heeft in die fase de mogelijkheid om uitdrukkelijk of stilzwijgend af te zien van een verdere hoorproces, waarmee de zaak kan afgesloten worden;
- het opleggen van een voorlopige schorsing;
- het bepalen van de minimumvereisten voor een rechtvaardige en onpartijdige hoorproces, met operationele onafhankelijkheid voor het disciplinair orgaan dat in

eerste aanleg moet oordelen, en een operationeel en institutioneel onafhankelijke disciplinaire orgaan in graad van beroep;
- de inhoud van de beslissingen.

De Internationale Standaard bevat elementen die voorheen in de Code waren opgenomen, maar overgeheveld en verder uitgewerkt zijn in de nieuwe standaard. Tegelijk zijn ook delen van de Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken (ISTI) opgenomen in de standaard. Bijkomend zijn in de standaard ook de procedures voor het aanvragen van een tegenanalyse en het bepalen van een datum bijgewerkt.

Specifiek voor de hoorprocedure bevat de internationale standaard meer garanties voor de sporter. Een onafhankelijke en onpartijdige, maar ook een tijdige beoordeling met respect voor de grondrechten staat voorop.

De bepalingen in het ontwerp rond resultatenbeheer en conformiteit met de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer worden hieronder verder toegelicht in punt 4.

3. aanpassing van de regeling rond verblijfsgegevens conform het gewijzigde samenwerkingsakkoord

a) Totstandkoming van de wijziging

De aanpassingen hangen samen met de voorgenomen wijzigingen van het Samenwerkingsakkoord van 9 december 2011 tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie betreffende dopingpreventie en -bestrijding in de sport. In afwachting van de decretale bekrachtiging van het nieuwe samenwerkingsakkoord, worden de wezenlijke aspecten ervan aangepast in het voorliggende ontwerp van decreet.

b) Doorwerking in het decreet en conformiteit met de Code en Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken (ISTI)

i) Algemeen

De Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken (ISTI) omschrijft de wijze waarop antidopingorganisaties de geregistreerde doelgroep moeten samenstellen. Het gaat daarbij om een risico-afweging die zowel op het niveau van de sport, als individueel moet gemaakt worden. De lijst van sportdisciplines is opgenomen om de sportdisciplines met het hoogste risico al te vatten. Alle elitesporters in die sportdisciplines worden aan verblijfsgegevens onderworpen. NADO Vlaanderen kan daarbij de controlefrequentie bepalen, zij het dat de ISTI voorschrijft dat elke sporter onderworpen aan individuele verblijfsgegevens, jaarlijks minstens drie keer buiten wedstrijdverband wordt gecontroleerd. Voor teamsporten laat de ISTI de mogelijkheid om een afzonderlijk regime op te zetten van verblijfsgegevens, op collectief niveau op basis van teamactiviteiten.

Het systeem van verblijfsgegevens is door het EHRM inmiddels ook conform bevonden aan het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens (arrest EHRM FNASS ea t/ Frankrijk van 18 januari 2018 (no. 48151/11 en 77769/13). Daarbij is aanvaard dat het systeem van verblijfsgegevens voor elitesporters een legitieme doelstelling dient, en dat de noodzakelijk impact op het privéleven proportioneel is ten opzicht van de te bereiken doelstelling.

De wijzigingen die aangebracht zijn in het decreet zijn conform het samenwerkingsakkoord en de ISTI, met benutting via het samenwerkingsakkoord

van de beleidsruimte die het WADA laat aan ADO's om een geregistreerde doelgroep te bepalen en ook andere groepen aan te wijzen voor controles buiten wedstrijdverband.

Daarbij is het aan de decreetgever om een kader te scheppen dat rechtszekerheid biedt, maar anderzijds moet in het licht van de ISTI voldoende flexibiliteit gelaten worden aan de Nationale Antidopingorganisatie, in casu NADO Vlaanderen. NADO Vlaanderen is als nationale antidopingorganisatie gebonden door de Code, maar moet volgens diezelfde Code ook operationele autonomie genieten in het uitvoeren van de opdrachten. De ISTI vraagt de nationale antidopingorganisatie om gericht en volgens een risicoanalyse een testprogramma op te zetten voor de sporters die het hoogste niveau halen in de belangrijkste sporten.

Het ontwerp beoogt een evenwicht tussen beide belangen: rechtszekerheid door te bepalen welke sporten en sportdisciplines na weging het grootste risico op doping buiten wedstrijdverband inhouden en waarbij de elitesporters in die sportdisciplines dus opgenomen worden in het programma van verblijfsgegevens, maar anderzijds ook flexibiliteit door toe te laten richting belangrijke kampioenschappen buiten de risicosporten de elitesporters van het hoogste niveau toe te voegen aan het programma van verblijfsgegevens en daarmee samenhangende controles buiten wedstrijdverband.

Risico op dopinggebruik is het resultaat een afweging tussen verschillende factoren. Een groter risico kan aanwezig zijn doordat de belangen binnen die sport of discipline dermate hoog zijn (publieke belangstelling, financiële belangen, media-aandacht, aantal beoefenaars). Anderzijds wordt het risico ook bepaald door de fysieke vereisten van de sport. Tenslotte spelen ook de statistieken van vastgestelde dopingpraktijken in een bepaalde sport een rol in de afweging van het risico.

ii) wijzigingen aan het stelsel van verblijfsgegevens

1. Van vier naar drie categorieën

Een essentiële wijziging is dat de elitesporters niet langer in vier, maar slechts in drie categorieën worden ingedeeld.

De sporters van de oude categorie A en B, waarbij een onderscheid in de sporten en disciplines werd gemaakt naar lokaliseerbaarheid van de sporters op basis van hun sportgerelateerde activiteiten op een vast locatie, komen samen in één nieuwe categorie van sporters die de meeste verblijfsgegevens moeten indienen, conform de Code. Zij vormen samen de geregistreerde doelgroep van elitesporters. Het regime van verblijfsgegevens is voor alle individuele sporters dezelfde. Ze zijn allen gehouden een tijdslot, overnachtingsplaats, reguleren activiteiten en wedstrijden in te geven via een kwartaalaangifte en die aan te passen als de gegevens tijdens het kwartaal zouden wijzigen.

De wijziging is ingegeven door:

- de risicoanalyse die voor de sporten van de oude categorie A en B geen wezenlijk verschil aantoonde op het vlak van dopinggevoeligheid;
- de ervaring met het systeem van sporters van de oude categorie A en B, waarbij is vastgesteld dat ondanks het criterium van lokaliseerbaarheid van de sporter dat gehanteerd werd voor de opdeling tussen categorie A en B, niet pertinent was in het licht van de bereikende doelstelling, namelijk de sporters kunnen lokaliseren om hen te onderwerpen aan doelgerichte dopingtests buiten wedstrijdverband;
- de problemen die de NADO's ondervonden binnen de compliance monitoring zoals uitgevoerd door het WADA dit ten gevolge de onduidelijkheid inzake het statuut en het jaarlijks uit te voeren controles voor de atleten uit de oude categorie B.

Dat kan verder toegelicht worden vanuit de praktijk. Sporters van de oude categorie B moesten geen tijdslot opgeven omdat ze in theorie makkelijker te lokaliseren zouden zijn voor een dopingcontrole buiten wedstrijdverband. Uit de praktijk is echter gebleken dat trainingsschema's niet altijd even regelmatig zijn, vaak wijzigen en dus de kans om een sporter te lokaliseren kleiner wordt. Bovendien is een controle op basis van trainingsactiviteiten niet evident vanuit praktisch oogpunt. Voor controles buiten wedstrijdverband is in de meeste gevallen niet enkel een urinemonster vereist, maar tevens ook een bloedmonster. De controle op een trainingsactiviteit verstoort ofwel het verloop van de training, of kan pas aanvatten op het moment dat de training al is afgelopen. Voor het afnemen van een bloedstaal in het kader van de hematologische module van het bloedpaspoort is bovendien vereist dat het staal pas een zeker tijd na de inspanning mag afgenomen worden om gebruikt te kunnen worden in het kader van het biologisch paspoort. Veel van de sporters die in de categorie B zijn opgenomen, zijn inmiddels ook opgenomen in het programma voor het biologisch paspoort, zodat controle bij trainingsactiviteiten op vaste locaties voor zowel de sporter als de dopingcontroleur geen ideale situatie is.

Een laatste factor is de voorspelbaarheid van controles. Door geen tijdslot te vereisen, werden de kans op lokaliseerbaarheid binnen het bestek van een dag gevoelig verkleind, en werd ook de controlekans gevoelig aangetast. Dat zorgt niet enkel voor een nadeel bij het onaangekondigd controleren, maar voert ook een onderscheid tussen individuele elitesporters in op basis van trainingslocatie, dat niet noodzakelijk een verschil in dopinggevoeligheid inhoudt.

Vanuit de analyse van de dopinggevoeligheid, het doel van de verblijfsgegevens en het gebrek aan pertinentie in het onderscheid, is geopteerd om de sporters die voorheen tot categorie B behoorden, op te nemen in de categorie A, die de geregistreerde doelgroep vormt. Alle elitesporters die een individuele sportdiscipline beoefenen, zijn op die manier opgenomen in de nationale geregistreerde doelgroep en zijn aan dezelfde verplichtingen onderworpen op het vlak van verblijfsgegevens en de gevolgen verbonden aan een niet-nakoming van de verblijfsgegevens.

2. Facultatieve mogelijkheden om tijdelijk aan verblijfsgegevens te onderwerpen

Een tweede belangrijke aanpassing ingegeven door het samenwerkingsakkoord is de verruimde mogelijkheid om buiten de lijst van sporttakken om, sporters aan verblijfsgegevens te onderwerpen. Het samenwerkingsakkoord voorziet een aantal mogelijkheden, elk met onderscheiden voorwaarden, die doorwerken in het Antidopingdecreet. De wijzigingen volgen de Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken (ISTI) en brengen het bestaande systeem beter in lijn met de bedoeling van de ISTI om de sporters van het hoogste niveau op te nemen in de geregistreerde doelgroep en aan controles buiten wedstrijdverband te onderwerpen, gebaseerd op de ingediende verblijfsgegevens. Het biedt ook aan de NADO de nodige flexibiliteit in het bepalen van de groep sporters van de hoogste prioriteit, maar stelt tegelijk ook grenzen aan de mogelijkheid.

Verblijfsgegevensverplichtingen voor elitesporters buiten de sporten en -disciplines in categorie A, op basis van mogelijke deelname aan kampioenschappen of internationale evenementen

De lijst van sporten en sportdisciplines zorgt enerzijds voor een grote rechtszekerheid waarbij elitesporters in die sporten en disciplines automatisch onderworpen zijn aan verblijfsgegevensverplichtingen, maar kan tegelijk ook beperkend werken. De ISTI van WADA bepaalt dat het verzamelen van verblijfsgegevens geen doel op zich is, maar wel een middel om de sporters van het hoogste niveau aan controles buiten wedstrijdverband te kunnen

onderwerpen. Daarbij is het essentieel om ook sporters die van het hoogste niveau zijn, maar die een discipline beoefenen die niet is vermeld in de lijst van sportdisciplines A en B, toch op een efficiënte wijze aan controles buiten wedstrijdverband onderworpen kunnen worden. De ISTI legt aan Nationale antidopingorganisaties op om eerst de sporters van nationaal niveau te identificeren, hetgeen gedaan wordt via de definitie van elitesporter. Binnen de groep elitesporters is het de taak van het NADO om de top van de piramide, met name de sporters van het hoogste niveau, aan verblijfsgegevens te onderwerpen en hen als nationale doelgroep te omschrijven.

De sporters die voor deelname aan grote internationale evenementen in aanmerking komen, zijn in de ISTI aangeduid als de sporters die voor nationale antidopingorganisaties prioritair moeten zijn en in aanmerking komen voor gericht testen (ISTI 2021, artikel 4.5.2, b), (i)). Gerichte dopingcontroles buiten wedstrijdverband kunnen maar op een efficiënte wijze uitgevoerd worden als een sporter op voldoende wijze kan gelokaliseerd worden zonder voorafgaande aankondiging van de dopingcontrole. Bovendien schrijft de ISTI voor dat vanaf het moment dat drie controles buiten wedstrijdverband noodzakelijk geacht worden bij een bepaalde sporter, die sporter zou moeten opgenomen worden in de nationale geregistreerde doelgroep.

Om die reden voorziet het Samenwerkingsakkoord een mogelijkheid om sporters op te nemen in een geregistreerde doelgroep buiten de sporten of sportdisciplines die op de lijst in categorie A voorkomen. Uitgangspunt daarbij is de deelname aan grote kampioenschappen of internationale evenementen.

De preselectie of selectie voor een kampioenschap of internationaal evenement houdt niet automatisch in dat een sporter verblijfsgegevens moet invullen. NADO Vlaanderen kan binnen de operationele autonomie een risico-inschatting maken of sporters die in aanmerking komen voor een groot kampioenschap ook effectief verblijfsgegevens moeten indienen met het oog op meerdere dopingcontroles buiten competitie. Als NADO Vlaanderen van oordeel is dat er voldoende gegevens beschikbaar zijn voor een gerechtvaardigde onaangekondigde controle buiten wedstrijdverband, dat de sporter in het licht van het risico al op voldoende wijze aan dopingcontrole is onderworpen of dat het risico voor doping buiten wedstrijdverband niet proportioneel is ten opzichte van de opgelegde verplichtingen, kan NADO Vlaanderen alsnog afzien van de opname in de geregistreerde doelgroep. Er is voor geopteerd om ook voor die sporters de mogelijkheid te hebben om ze te onderwerpen aan verblijfsgegevens, zij het voor een beperkte periode rond een groot kampioenschap. De opgenomen termijnen zijn maximumtermijnen. NADO Vlaanderen kan ook een kortere periode opleggen als ze die proportioneel acht met de te bereiken doelstelling.

Bijkomend laat deze mogelijkheid NADO Vlaanderen toe om als ondertekenaar van de Code mee te werken aan antidopingprogramma's die opgezet zijn door de organisatoren van grote events. Zo wordt in aanloop van de Olympische Spelen samenwerking gevraagd tussen de antidopingorganisatie van het IOC enerzijds, en de nationale antidopingorganisaties en internationale federaties (die tevens antidopingorganisaties zijn) anderzijds. Door NADO Vlaanderen de mogelijkheid te bieden op basis van risicoanalyse geselecteerde of geselecteerde sporters tijdig aan controles buiten wedstrijdverband op basis van verblijfsgegevens te onderwerpen, kan NADO Vlaanderen ten volle tegemoet komen aan de verwachtingen die gesteld worden ten aanzien van ondertekenaars van de Code.

Verblijfsgegevensverplichtingen op basis van sterke vooruitgang van prestaties of indicaties van een dopingpraktijk

In het decreet bestond reeds de mogelijkheid om zowel breedtesporters als elitesporters tijdelijk aan verblijfsgegevens te onderwerpen bij een plotse en opmerkelijke vooruitgang in prestaties of ernstige vermoedens van een

dopingpraktijk. Die mogelijkheid is behouden, maar met een onderscheid tussen elitesporters en breedtesporters. Voor breedtesporters is de drempel hoger dan bij elitesporters.

In eerste instantie bestaat de mogelijkheid om elke elitesporter aan verblijfsgegevens te onderwerpen als ofwel de prestaties sterk vooruitgaan, ofwel er ernstige aanwijzingen bestaan van een dopingpraktijk. NADO Vlaanderen geniet daarbij operationele autonomie.

De bepaling laat toe om controle buiten wedstrijdverband mogelijk te maken voor elitesporters die normaal geen verblijfsgegevens indienen. Een elitesporter die een plotse stijging in prestaties laat optekenen heeft een hoger risicoprofiel en kan om die reden voor een beperkte periode aan verblijfsgegevens onderworpen worden en aldus buiten wedstrijdverband gecontroleerd worden. Het laat NADO Vlaanderen toe als nationale antidopingorganisatie op basis van een risico-afweging de nationale doelgroep af te lijnen tot buiten de sporttakken met hoog risico op dopinggebruik buiten competitie. De mogelijkheid is noodzakelijk beperkt in de tijd.

De tweede mogelijkheid om individuele sporters ongeacht de sporttak of -discipline aan verblijfsgegevens te onderwerpen is van toepassing op alle sporters, dus ook breedtesporters. De drempel is daar hoger. Het moet gaan om ernstige aanwijzingen waarbij al een onderzoek is geopend door NADO Vlaanderen zelf, een gerechtelijke of politionele instantie of door een andere ADO zoals een internationale federatie, een andere NADO of in het uiterste geval het WADA.

Beide mogelijkheden zijn beperkt in de tijd, maar verlengbaar als nieuwe elementen opduiken die de vermoedens van een dopingpraktijk bevestigen.

3. Bepalingen met betrekking tot terugtrekking uit de sport en terugkeer

De regeling voor elitesporters die zich terugtrekken uit de sport en nadien opnieuw wensen deel te nemen aan wedstrijden van nationaal en internationaal niveau is eveneens opgenomen in voornoemd samenwerkingsakkoord. De wijzigingen in voornoemd samenwerkingsakkoord volgen de gewijzigde Code en zijn onverkort overgenomen in het decreet.

4. Verschuivingen en aanpassingen in de disciplinaire vervolging van dopingpraktijken in het licht van de actieve en passieve beleidscontrole in de dopingbestrijding binnen de Vlaamse Gemeenschap

a) Principes van actieve en passieve beleidscontrole: NADO Vlaanderen als nationale Antidopingorganisatie onder de Code en responsabilisering federaties

i) NADO Vlaanderen als ondertekenaar van de Code

Bij de opmaak van het Antidopingdecreet en de wijziging ervan is steeds een evenwicht beoogd tussen enerzijds de actieve beleidscontrole, onder verantwoordelijkheid van NADO Vlaanderen, en de passieve beleidscontrole, waarbij de disciplinaire afhandeling aan de federaties werd gedelegeerd. Al van bij de onderbouwing van het overheidsbeleid inzake dopingbestrijding bij het ontwerp van decreet van 27 maart 1991 werd gepoogd om een decretaal gestuurd antidopingbeleid met inbegrip van vormen van actieve beleidsinbreng, te verzoenen met de vrijheid van vereniging.

Een nationale antidopingorganisatie (NADO) wordt in de Code gedefinieerd als:

“de entiteit(en) waaraan een land de bevoegdheid en verantwoordelijkheid heeft toegewezen om antidopingregels vast te stellen en uit te voeren, monsternames te coördineren, de resultaten ervan te beheren en hoorzittingen te houden op nationaal niveau.”

Binnen de context van de dopingpreventie en -bestrijding bekleedt NADO Vlaanderen een sleutelrol. NADO Vlaanderen is ondertekenaar van de Code en nationale antidopingorganisatie onder de Code. NADO Vlaanderen is echter ook, door de positie binnen de Vlaamse overheid, een administratieve overheid, en bevindt zich in het midden van het spanningsveld tussen de actieve en beleidscontrole.

Bij de het Antidopingdecreet van 25 mei 2012 en de navolgende wijziging van het Antidopingdecreet wat betreft de aanpassingen aan de Code 2015, is het spanningsveld onderbouwd en uitdrukkelijk gemotiveerd. De responsabilisering van de sportverenigingen inzake het tuchtrecht voor dopingpraktijken is daarbij steeds als uitgangspunt genomen, waarbij tevens de rol van NADO Vlaanderen daarbinnen, onder actieve beleidscontrole, is bestendig.

De passieve beleidscontrole werd daarbij voor elitesporters en begeleiders bij de federaties gelegd, teneinde de beroepsmogelijkheid voor die elitesporters en begeleiders bij het TAS te vrijwaren. De vergroting naar passieve beleidscontrole werd daarbij al benoemd als een vergroting van het respecteren van de vrijheid van vereniging, hetgeen op vandaag nog steeds van toepassing is. Het is echter tevens eigen aan de Code dat nationale antidopingorganisaties, als ondertekenaars van de Code, een sleutelrol blijven spelen in het tuchtrechtelijk systeem dat door de Code is opgezet.

Het is daarbij de rol van elke NADO om, in navolging van artikel 20.5 van de Code, de onder andere de volgende rollen en verantwoordelijkheden op te nemen:

- Operationeel onafhankelijk zijn van de sport en de overheid;
- Antidopingregels aan te nemen en te implementeren conform de Code en de Internationale Standaarden;
- Samen te werken met andere nationale organisaties en antidopingorganisaties
- Alle mogelijke dopingpraktijken te vervolgen die binnen de bevoegdheid vallen, met inbegrip van het voeren van onderzoeken naar begeleiders en andere personen die erbij betrokken zijn,
- Volledig mee te werken met het WADA.

NADO Vlaanderen zal in dat opzicht gehouden zijn de verplichtingen onder de Code na te komen.

ii) Code als instrument van tucht binnen de sport

De Code zelf is opgevat als een instrument van private tucht, waarbij binnen de sport de tucht wordt uitgeoefend, door de ondertekenaars van de Code.

Ondertekenaars van de Code zijn de NADO's (voor de sport op nationaal niveau), de internationale federaties (voor de sport op internationaal niveau voor de sporttakken en sporten die ze aanbieden), met ook ondertekenende status voor organisaties zoals de nationale Olympische Comit es en multisportorganisaties. Het opzet van de Code is harmonisering van de antidopingregels voor alle ondertekenaars, die de regels afdwingen bij alle personen waarover ze de bevoegdheid hebben om tuchtregele op te leggen.

Via de Code zullen de aangesloten federaties, dat zijn federaties die lid zijn van een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, ook gehouden zijn om de tuchtmaatregelen die zijn opgelegd onder de Code door enige ondertekenaar van de Code onverkort toe te passen op de leden.

Aldus is het vanuit de Code ook verantwoord om de tuchtrechtelijke regels door een band met een federatie op te leggen. Het afdwingen van de sancties onder de ondertekenaars van de Code, volgt rechtstreeks uit de band met een aangesloten federatie onder de Code. Sporters, begeleiders of andere personen die in een verhouding treden met een aangesloten federatie en zodoende ook aan de disciplinaire regels zijn onderworpen, zullen op de hoogte zijn van de reglementaire bepalingen die op hen van toepassing zijn op grond van de Code. Door lid te worden van de federatie of door deel te nemen aan de evenementen, zijn ze bijgevolg ook onderworpen aan de Code.

Als een federatie in dat verband een disciplinaire beslissing neemt over leden of andere personen die gebonden zijn door de antidopingreglementen van die federatie, en die federatie situeert zich onder de ondertekenaars van de Code, dan krijgt die beslissing ook doorwerking via de automatische erkenning door alle ondertekenaars van de Code.

iii) Passieve beleidscontrole door de federaties in de disciplinaire bestraffing

Door enkel een administratief sanctieregime op te zetten, en dus de handhaving volledig binnen de bevoegdheid van de overheid te brengen, zou afgeweken worden van het uitgangspunt van de Code, die de antidopingregels ziet als regels van de sport die ook binnen de sport gehandhaafd moeten worden. Bovendien zou het toegangsrecht tot het TAS in sterke mate bemoeilijkt worden, en zou het TAS ook niet in de mogelijkheid zijn om definitieve beslissingen van een overheid terug te draaien. Dat zou kunnen leiden tot hetzij onbevoegdheid van het TAS, hetzij een situatie waarbij het TAS wel een beslissing zou kunnen nemen die evenwel geen uitwerking kan hebben binnen de Vlaamse Gemeenschap en dus tegenstrijdige beslissingen zouden kunnen ontstaan (zoals een sporter die vrijgesproken is in de Vlaamse Gemeenschap, maar na beroep bij het TAS toch een uitsluiting krijgt opgelegd. In dat geval zou de door het TAS opgelegde schorsing geen uitwerking kunnen hebben binnen de Vlaamse Gemeenschap).

Om die reden waren de elitesporters en begeleiders van elitesporters al onder de disciplinaire bevoegdheid van de bevoegde federatie geplaatst. Omwille van de definitie van elitesporter in het Antidopingdecreet, is die groep al beperkt tot elitesporters die sport beoefenen binnen het kader van de ondertekenaars van de Code. De definitie verbindt de kwalificatie als elitesporter immers aan hun aansluiting bij een federatie die onder een internationale federatie valt die aangesloten is bij het IOC, IPC of GAISF, hetgeen ook impliceert dat die internationale federaties als ondertekenaars van de Code gebonden zijn de Code na te leven. Die verplichting de Code na te leven werkt ook door naar de onderliggende federaties op nationaal niveau.

Bij het opzetten van de tuchtregeling onder de passieve beleidscontrole door de aangesloten federaties werd al benadrukt dat daarbij het opzet van de Code primeert, namelijk de dopingbestrijding maximaal binnen de sport te regelen. Het is echter onvermijdelijk om ook de rol van NADO Vlaanderen, als ondertekenaar van de Code, daarin te respecteren. NADO Vlaanderen blijft bevoegd voor:

- het plannen, organiseren en uitvoeren van dopingcontroles via een proportioneel en onderbouwd spreidingsplan;
- het bepalen van de groep elitesporters;
- het toezien op de naleving van de verblijfsgegevens van elitesporters;
- het vaststellen van dopingpraktijken en het overmaken van de vastgestelde

overtredingen aan het bevoegde disciplinaire orgaan.

Hoewel NADO Vlaanderen daarbij niet kan los gezien worden van de rol als administratieve overheid, zijn deze handelingen duidelijk te kaderen in het uiteindelijke doel van de passieve beleidscontrole door de aangesloten federaties. Die lijn wordt met dit decreet verder doorgetrokken met een bestendiging en uitbreiding van de rol van de aangesloten federaties, dat zijn federaties die door aansluiting bij een internationale federatie met de status van ondertekenaar van de Code, gehouden zijn de Code toe toepassen

iv) Actieve beleidscontrole in dopingcontrole en tuchtrechtelijke bestraffing

Voor de breedtesporters, begeleiders en andere personen buiten de aangesloten federaties, is eveneens een tuchtrecht opgezet. Omdat echter de federaties die geen band hebben met de Code niet kunnen verplicht worden Code-conforme tuchtrechtlementen aan te nemen, opteert de Vlaamse Gemeenschap om de tucht te laten organiseren door de overheid. Dat omwille van het spanningsveld dat daarbij ontstaat: door dergelijke sportactiviteiten onder de Code te plaatsen en NADO Vlaanderen bevoegd te maken voor het toepassen van de Code op sportactiviteiten die door andere dan aangesloten federaties worden geregeld, is NADO Vlaanderen nog steeds gehouden tot Code-conforme toepassing. Zonder Code-conforme toepassing kan het WADA een procedure van non-compliance initiëren.

Op dat vlak is de door de Vlaamse Gemeenschap georganiseerde tuchtrekking een compromis tussen de noodzaak om regels verplichtend te maken binnen de sport op grond van de Code, waardoor overheidsinmenging noodzakelijk is, en de vereisten van de Code waarbij de rol van het WADA, die een private actor is, gevrijwaard moet blijven.

De gevolgen blijven toepasbaar binnen de sport in georganiseerd verband, behoren op dat vlak nog steeds tot regels die eigen zijn aan de sport. Een disciplinaire uitsluiting sluit op geen enkele wijze de individuele sportbeoefening buiten georganiseerd verband uit.

Voor de toepassing van het samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen op het vlak van Antidoping, is vereist dat – behoudens de mogelijkheid om af te wijken voor niet-competitieve breedtesporters die buiten de Code vallen – op eenvormige wijze de Code wordt toegepast. De Vlaamse Gemeenschap kiest daarbij om ook de tuchtbevoegdheid bij de federaties te leggen, tenzij geoordeeld wordt dat overheidsoptreden toch noodzakelijk is. Bij niet-aangesloten federaties is geoordeeld dat de door de overheid georganiseerde tucht moet blijven bestaan. Omdat niet-aangesloten federaties onder de vrijheid van vereniging zouden kunnen afwijken van de Code, en aldus de 'compliance' van NADO Vlaanderen in gevaar zouden brengen, is het noodzakelijk geacht de regels zelf bij decreet te bepalen. Als daarbij de decreetgever de regels vastlegt, is het ook aan de uitvoerende macht om de handhaving op te nemen. Om die reden zijn ook de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap opgezet en behouden. De activiteiten vallen in beginsel buiten de Code, en vallen volledig onder de bevoegdheid van NADO Vlaanderen die op dat vlak optreedt als administratieve overheid binnen een door de Vlaamse Gemeenschap opgezet afzonderlijk tuchtrechtelijk systeem. De uitgangspunten blijven daarbij onverkort behouden: de primaire doelstelling is te komen tot een dopingvrije sportbeleving in alle sportactiviteiten in georganiseerd verband.

De actieve beleidsinbreng van NADO-opdrachten blijft ongewijzigd op het vlak van de controles. Het organiseren en coördineren van dopingcontroles blijft de bevoegdheid van NADO Vlaanderen als administratie van de Vlaamse Gemeenschap, naast de sportverenigingen en het WADA die eveneens een verantwoordelijkheid dragen. NADO Vlaanderen heeft daarbij niet het monopolie op het uitvoeren van dopingcontroles, maar is één van de actoren die onder de Code aangewezen wordt als antidopingorganisatie. Ook internationale sportfederaties kunnen in Vlaanderen dopingcontroles organiseren, waarover ze het resultatenbeheer uitoefenen.

b) Historisch onderscheid tussen actieve en passieve beleidscontrole op basis van kwalificatie elitesporter en breedtesporter

Voor de disciplinaire vervolging is in het Antidopingdecreet van 2012, zoals aangepast in 2015 aan de gewijzigde Code van het WADA, een onderscheid gemaakt tussen elitesporters en breedtesporters. Het onderscheid tussen elitesporters en breedtesporters werd gedefinieerd vanuit het begrippenkader van de Code.

De definitie van sporter in de Code toont aan dat de Code zich primair richt op (competitie)sporters van internationaal en nationaal niveau, wat in het decreet de elitesporters van internationaal niveau en nationaal niveau zijn. Een nationale antidopingorganisatie kan daarbij zelf kiezen om sporters onder nationaal niveau, dus breedtesporters, aan de toepassing van de Code te onderwerpen. Tevens wijst de definitie erop dat het WADA uitgaat van een competitief referentiekader.

Het onderscheid tussen elitesporters, die de voornaamst doelgroep van de Code vormen, en breedtesporters, die onder de toepassing van de regels kunnen gebracht worden, werd in het bestaande Antidopingdecreet aangegrepen om een onderscheid te maken tussen elitesporters en breedtesporters op het vlak van disciplinaire vervolging. De verantwoordelijkheid voor de disciplinaire vervolging van elitesporters werd bij de federatie gelegd, waarbij de responsabilisering van de federaties voorop werd gesteld, als een vorm van passieve beleidscontrole. Voor breedtesporters bleven de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap, opgericht bij decreet, bevoegd voor de disciplinaire vervolging.

Met de wijziging van de Code, die van toepassing is vanaf 2021, is rekening gehouden met het feit dat nationale antidopingorganisaties ook in toenemende mate de Code toepassen op breedtesporters. De hoofdfocus blijft liggen op de bestrijding van doping bij de elitesporters, maar de Code houdt via het concept van "recreatiesporter" ook rekening met de praktijk waarbij sporters onder het niveau van de elitesport aan dopingcontroles onderworpen worden. Zo voorziet de Code in een afwijkend en vooral flexibeler sanctiesysteem voor breedtesporters.

c) Naar een onderscheid tussen actieve en passieve beleidscontrole op basis van aansluiting bij federatie, voor zowel elitesporters als breedtesporters

i) Onderscheid elitesporters en breedtesporters zoals ingevoerd in het Antidopindecreeet

Het in het Antidopingdecreet ingevoerde onderscheid tussen elitesporters en breedtesporters is eerder relatief dan absoluut. Niet elke elitesporter die de sport op internationaal hoog niveau beoefent, beoefent die sport uitsluitend tussen sporters van internationaal niveau. Het is bijvoorbeeld perfect mogelijk dat bij een finale van een Belgisch Kampioenschap elitesporters en breedtesporters binnen dezelfde wedstrijd deelnemen.

Anderzijds leidt de definitie ook tot het identificeren van elitesporters die hun sport niet als bezoldigde activiteit beoefenen en deelnemen op internationaal niveau in een sport die voornamelijk door amateursporters wordt beoefend. Op het vlak van begeleiding en omkadering zijn ze in veel gevallen nauwelijks te onderscheiden van breedtesporters.

Ook in de tijd varieert de kwalificatie van een individu als elitesporter of breedtesporter. Eén van de criteria om een sporter als elitesporter te beschouwen, is het beoefenen van de sport als voornaamste bezoldigde activiteit. Bij tijdelijk verlies van een profcontract kan een wielrenner bijvoorbeeld niet meer als elitesporter worden beschouwd. Als hij later weer een profcontract tekent, is hij opnieuw elitesporter.

Dat heeft tot gevolg dat hoewel er juridisch een verschil werd ingevoerd tussen breedtesporters en elitesporters, vanuit het oogpunt van de Code die strikte opdeling niet altijd even pertinent te maken is. Bovendien is in de Code 2021 uitdrukkelijk verwezen naar recreatieve sporters, wat ook aantoont dat de Code rekening houdt binnen de toepassing ervan, met de mogelijkheid dat breedtesporters onder dezelfde regels vallen als elitesporters, met de flexibiliteit die de Code biedt voor recreatieve sporters.

Het onderscheid tussen elitesporter en breedtesporter is voor de disciplinaire bestraffing in het Antidopingdecreet oorspronkelijk gebaseerd op een horizontale scheiding. Elitesporters vallen onder de bevoegdheid van de federaties, breedtesporters onder de disciplinaire bevoegdheid van de daartoe opgerichte disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap.

Het begrip elitesporter is daarbij verbonden aan de aansluiting van de federaties die gehouden zijn de Code na te leven. In de definitie is opgenomen dat enkel sporters die aangesloten zijn bij sportfederaties die ressorteren onder een internationale federatie die aangesloten is bij de Olympische en Paralympische beweging, of bij de GAISF (het voormalige Sport Accord). Die internationale federaties zijn ondertekenaars van de Code. In dat opzicht is het logisch dat elitesporters onder passieve beleidscontrole worden geplaatst van die federaties. De passieve beleidscontrole is gegarandeerd doordat die federaties de facto gehouden zijn de bepalingen van de Code na te leven. Deze vorm van passieve beleidscontrole kan dan ook blijven bestaan.

Diezelfde federaties tellen echter ook een groot aantal breedtesporters. Die federaties zijn dus eveneens gehouden de Code te respecteren voor de leden die niet door NADO Vlaanderen als elitesporter te beschouwen zijn. Ook de sporters zelf worden geacht dezelfde spelregels inzake fair-play te kennen en te volgen. Vanuit de noodzaak om binnen eenzelfde sport een geharmoniseerde toepassing te krijgen, is het onderscheid dus niet altijd even dienstig.

ii) Maximaliseren van passieve beleidscontrole: verruiming naar breedtesporters

Met het oog op het maximaliseren van de passieve beleidscontrole van de federaties op het vlak van disciplinaire bestraffing voor dopingpraktijken, en gelet op de relativiteit van het onderscheid tussen elitesporters en breedtesporters, is het aangewezen de disciplinaire bevoegdheid van de federaties uit te breiden naar breedtesporters voor die federaties die onrechtstreeks, door aansluiting bij een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, gehouden zijn de Code toe te passen op al haar leden.

Het verruimen van de passieve beleidscontrole en de bevoegdheid van de federaties kan echter niet op algemene basis worden doorgevoerd. Enkel die federaties die ressorteren onder een internationale federatie die aangesloten is bij de Olympische en Paralympische beweging, of GAISF (het voormalige Sport Accord), zijn gehouden de Code onverkort toe te passen.

Naast die federaties, zijn ook andere federaties en sportverenigingen actief die niet rechtstreeks of onrechtstreeks gebonden zijn door de Code en dus niet geacht worden deze toe te passen.

Er is dus een fundamenteel onderscheid tussen leden van de sportfederaties die ressorteren onder een internationale federatie die aangesloten is bij de Olympische en Paralympische beweging, of GAISF (het voormalige Sport Accord), die aangesloten federaties genoemd worden, en de leden van andere sportfederaties.

Leden van de aangesloten federaties sluiten zich op vrijwillige basis aan bij een sportvereniging en aanvaarden op die manier het reglement van die federatie. Dat reglement is noodgedwongen conform de Code, niet-conforme toepassing kan leiden tot maatregelen die de internationale sportfederatie neemt tegen de aangesloten deelfederatie op basis van de Code.

Leden van federaties die niet als aangesloten federaties kunnen beschouwd worden, zijn op basis van het decreet dan wel aan de dopingregels onderworpen.

Op basis van het onderscheid tussen sportfederaties, wordt een andere evenwicht in disciplinaire vervolging beoogd, dat niet op een horizontale verdeling tussen elitesporters en breedtesporters berust, maar op verticale verdeling naargelang de federatie waarvan een sporter lid is:

- enerzijds worden leden van federaties die gehouden zijn de Code na te leven op basis van aansluiting van een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, onder de tuchtregeling van de federatie gebracht, zoals bedoeld door de Code;
- anderzijds wordt voor andere breedtesporters in lijn met de Code en voor het garanderen van de gelijkheid tussen competitieve breedtesporters, een tuchtregeling behouden die volledig onder de Vlaamse Gemeenschap onder de actieve beleidscontrole valt..

Voor begeleiders en andere personen dan sporters kan dezelfde opdeling, die in het bestaande decreet al is doorgevoerd, gehandhaafd worden. Begeleiders en andere personen die een contractuele band hebben met een aangesloten federatie of een sporter begeleiden die lid is van dergelijke federatie, vallen onder de disciplinaire bevoegdheid van die federatie.

De uitbreiding tot andere personen wordt niet onverenigbaar geacht met de principes van het tuchtrecht van de federaties.

Door de uitdrukkelijke bepaling dat de federatie de disciplinaire sancties oplegt voor sporters, begeleiders en ook andere personen die in beginsel onder de bevoegdheid van de federatie vallen, zal vereist zijn dat er een band is met de federatie in kwestie.

Dat volgt ook uit de Code. Voor de toepassing van de tucht van de federatie, is een nationale federatie onder een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, gehouden de volgende personen aan de tuchtregels te onderwerpen:

- a) leden van de Raad van bestuur, directeurs, officials en specifieke werknemers (met inbegrip van de derden die ze aanstellen om namens de federatie opdrachten uit te voeren), die enige verantwoordelijkheid of betrokkenheid hebben bij het dopingcontroleproces;
- b) alle sporters, begeleiders en andere personen die leden zijn van de federatie of organisaties onder de federatie (zoals clubs, ploegen, verenigingen of competities);
- c) alle sporters en begeleiders die deelnemen als sporter of begeleider aan evenementen en wedstrijden of andere activiteiten onder de autoriteit van de federatie;
- d) alle sporters, begeleiders of andere personen die door een accreditatie, vergunning of andere contractuele band onder de bevoegdheid van de federatie vallen. Daarbij kan een federatie bepalen dat voor bepaalde evenementen of

wedstrijden, een accreditatie of vergunning wordt vereist. Het kan ook als een voorwaarde opgelegd worden dat een sporter die geen lid is, zich moet onderwerpen aan de antidopingregels om in aanmerking te komen voor deelname onder de bevoegdheid van de federatie.

Voor buitenlandse deelnemers zal in voorkomend geval bekeken moeten worden of de nationale federatie voldoende disciplinaire bevoegdheid heeft over de sporter, begeleider of andere persoon. Door deelname aan een sportwedstrijd op nationaal niveau, zal een buitenlandse sporter of begeleider in principe ook onderworpen kunnen worden aan een dopingcontrole.

Als zou blijken dat de disciplinaire bevoegdheid niet kan uitgeoefend worden over sporters die geen licentiehouders zijn bij de nationale federatie, dan kan op grond van de Code de disciplinaire bevoegdheid opnieuw worden overgedragen aan de internationale federatie, die op grond van de Code altijd bevoegd kan zijn (op grond van Code artikel 7.1.3: als een NADO geen bevoegdheid heeft over een sporter of andere persoon, is de internationale federatie bevoegd om het resultatenbeheer op te nemen). Door de aansluiting bij een nationale federatie onder dezelfde internationale federatie, zal een sporter niet enkel gebonden zijn door de reglementen die door de Code zijn vastgesteld, maar ook gehouden zijn de reglementen van de organiserende federatie na te leven. De uitsluiting die in dat verband wordt opgelegd onder de Code, zal draagwijdte hebben voor alle ondertekenaars van de Code.

Het is aan de aangesloten federaties onder de Code ook verplicht om de draagwijdte van de Code te respecteren. Net omwille van de Code van het WADA gaan de gevolgen ook verder dan louter uitsluiting uit de eigen federatie. Door zich aan te sluiten bij dergelijke federatie, of door deel te nemen aan sportactiviteiten onder die federaties, onderwerpen die personen zich aan de toepassing van de Code, met inbegrip van de doorwerking van de uitsluiting naar alle activiteiten die gedekt zijn onder de Code. Op die manier is het wel te verantwoorden dat de gevolgen verder gaan dan enkel en alleen de aangesloten federatie waaronder de sporters ressorteren die de sanctie oplegt. Het is een hoeksteen van de Code dat een sporter of andere persoon die een dopingpraktijk heeft begaan, ook uitgesloten wordt op een mondiale en globale basis. Het is in die zin zelfs te stellen dat de beslissing van de aangesloten federatie op zich de wereldwijde uitsluiting niet oplegt, maar wel de automatische erkenning door alle ondertekenaars van de Code. Die baseren zich daarvoor op de Code, die ze onderschreven hebben en die een algemene draagwijdte toekent aan opgelegde uitsluitingen zonder dat daarbij vereist is dat er nog een erkenning van de beslissing nodig is om globaal geldend te zijn.

Door het verticale onderscheid op basis van de aansluiting bij een federatie of het deelnemen aan sportactiviteiten in georganiseerd verband onder die federatie, wordt duidelijker welke dopingpraktijken behoren tot de private tucht, en welke zaken vervolgd worden op basis van tuchtrecht dat behoort tot het actieve bestuur. De rol van NADO Vlaanderen blijft daarbij balanceren tussen enerzijds de rol als nationale antidopingorganisatie onder de Code en ondertekenaar van de Code, en anderzijds rol in de actieve beleidscontrole als onderdeel van de administratie van de Vlaamse Gemeenschap.

d) Resultatenbeheer in het licht van de verticale opdeling op basis van aansluiting bij een federatie: rol van NADO Vlaanderen in de actieve beleidscontrole en als actor in de passieve beleidscontrole door de federaties

Artikel 7.1 van de Code en de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer (IRSM) leggen de verantwoordelijkheid voor resultatenbeheer bij de

antidopingorganisatie die de dopingcontrole heeft uitgevoerd of als eerste kennis heeft gegeven aan een sporter, begeleider of andere persoon van een mogelijke dopingpraktijk. NADO Vlaanderen zal dus op grond van de Code het resultatenbeheer moeten opnemen over de dopingpraktijken die ze met toepassing van het decreet vaststelt.

Het resultatenbeheer omvat:

“het proces dat het volledige tijdsverloop omvat vanaf de kennisgeving van een dopingpraktijk, overtreding van de verplichtingen voor verblijfsgegevens of andere overtredingen, of in voorkomend geval vanaf elke stap die voorzien is in de procedure in kwestie voorafgaand aan de kennisgeving, met inbegrip van het eigenlijke instellen van vervolging, tot aan de volledige afhandeling van de procedure, met inbegrip van de beslissing in eerste aanleg of in voorkomend geval de beslissing op hoger beroep”.

De Internationale Standaard voor Resultatenbeheer (ISRM) die vanaf 2021 van toepassing is, beschrijft de verschillende stappen die binnen een procedure van resultatenbeheer verplicht zijn. Zoals hoger beschreven, beoogt het WADA met de standaard een procedure die tot een snelle, rechtvaardige en proceseconomisch verantwoorde afhandeling moet komen.

De verschillende stappen zijn opgedeeld als volgt:

- eerste fase van resultatenbeheer, met als eindbeslissing het al dan niet instellen van vervolging;
- de procedure van voorlopige schorsing;
- de eigenlijke opstart van disciplinaire vervolging;
- de hoorprocedure;
- de inhoud van beslissingen.

In de Code en de ISRM is eveneens gepoogd om de betwistingen in een hoorprocedure te beperken door mogelijkheden te voorzien van aanvaarding van het voorstel van schorsing, het onderhandelen van overeenkomsten binnen het resultatenbeheer en het verkrijgen van strafvermindering bij het toegeven van een dopingpraktijk. Als immers de sporter en de verantwoordelijke voor het resultatenbeheer onder de Code de vaststellingen en de mogelijke sanctie niet betwisten, zou de zaak sneller kunnen beslecht worden zonder een lange en kostelijke hoorprocedure.

Binnen het decreet is een evenwicht beoogd, rekening houdende met de bijzondere positie van NADO Vlaanderen als administratieve overheid en actor van actieve beleidscontrole enerzijds, en ondertekenaar van de Code binnen een systeem van in beginsel een tuchtregering van de sportwereld anderzijds.

i) Eerste fase van resultatenbeheer

NADO Vlaanderen is als antidopingorganisatie onder de Code de instantie die instaat voor het uitvoeren van dopingcontroles, bij zowel elitesporters als breedtesporters. Vanuit de actieve beleidscontrole op het vlak van het uitvoeren van dopingtests, is het logisch dat NADO Vlaanderen de eerste fase van het resultatenbeheer uitvoert. NADO Vlaanderen is immers de instantie die de laboresultaten ontvangt en best geplaatst is om te oordelen of een vermoedelijke dopingpraktijk gepleegd is. In dat verband is NADO Vlaanderen de aangewezen instantie om te beoordelen of de constitutieve elementen vervuld zijn. Dat alvast zeker het geval bij positieve dopingcontroles waarbij eerst moet nagegaan worden of er sprake is van een geldige TTN. De TTN-procedure is immers volledig ingebed in de werking van NADO Vlaanderen. De TTN-commissie, die is opgericht krachtens het decreet, neemt de beslissingen voor sporters die onder het decreet vallen. Daarenboven heeft NADO Vlaanderen, via de samenwerking met andere antidopingorganisaties, toegang tot het ADAMS-systeem en kan NADO

Vlaanderen nagaan of er een geldige TTN aanwezig is, wat een mogelijke dopingpraktijk kan uitsluiten. Ook bij een mogelijke toegelaten toedieningswijze van een verboden stof, heeft NADO Vlaanderen de middelen als antidopingorganisatie om het onderzoek te voeren en te beslissen of al dan niet een mogelijke dopingpraktijk is gepleegd waarvoor vervolging moet opgestart worden.

Voor niet-analytische dopingpraktijken, die niet direct verband houden met een labo-analyse, voert NADO Vlaanderen het nodige onderzoek uit. Het is daarbij ook evident dat NADO Vlaanderen, als partij die het onderzoek voert, ook kan concluderen dat een mogelijks een dopingpraktijk is gepleegd, en de sporter of andere persoon ook die vaststellingen overmaakt voor verdere reactie.

De beoordeling of al dan niet een mogelijke dopingpraktijk begaan is, is dus nauw verweven met de onderzoeksbevoegdheid en de bevoegdheid voor het vaststellen van mogelijke inbreuken. Dergelijke beslissing delegeren naar een federatie zou de onderzoeks- en vaststellingsbevoegdheid van NADO Vlaanderen uithollen en de federaties voor een onredelijk zware opdracht stellen omdat ze niet over dezelfde onderzoeksmiddelen en informatiebronnen beschikken waarover NADO Vlaanderen beschikt. Bovendien is NADO Vlaanderen het best geplaatst om de correctheid van een vaststelling en eventuele afwijkingen in het controleproces te beoordelen.

ii) Voorlopige schorsing

De Code en de ISRM leggen de bevoegdheid voor het opleggen van de voorlopige schorsing bij de antidopingorganisatie met resultatenbeheer.

Ook daar is NADO Vlaanderen best geplaatst om de verschillende vormen van voorlopige schorsing op te leggen, zowel voor elitesporters als voor breedtesporters.

Het opleggen van een verplichte voorlopige schorsing bij vaststelling van een positieve dopingcontrole met bepaalde stoffen vraagt geen discretionaire afweging, en kan door NADO Vlaanderen opgelegd worden. De verplichte voorlopige schorsing volgt automatisch uit de aard van de zaak, en geeft NADO Vlaanderen op dat vlak geen beslissingsmarge.

Ook buiten die gevallen kan NADO Vlaanderen de voorlopige schorsing opleggen. Ook daar wordt de bevoegdheid toegekend aan NADO Vlaanderen. NADO Vlaanderen zal binnen de mondiale antidopingcontext best geplaatst zijn om te oordelen of een mogelijke dopingpraktijk uiteindelijk tot een schorsing zal leiden, en waakt in dat opzicht over de belangen van de sport in het algemeen en de sporters die zouden benadeeld worden door deelname van een andere sporter die finaal mogelijk toch schuldig bevonden wordt aan een dopingpraktijk met bijhorende diskwalificatie van resultaten.

Om het onderscheid tussen dopingpraktijken die finaal onder de federatietucht zullen vallen en zaken die onder de tuchtregeling van het decreet finaal beoordeeld zullen worden, is bepaald dat het beroep tegen een opgelegde voorlopige schorsing aanhangig moet gemaakt worden bij het disciplinaire orgaan dat bevoegd zal zijn om kennis te nemen van een dopingpraktijk bij uitoefening van het hoorrecht. Tegen een voorlopige schorsing staat immers steeds de mogelijkheid open om een voorlopige hoorzitting of een versnelde hoorzitting ten gronde te vragen. Op die manier wordt eenheid binnen het vervolgingsproces gegarandeerd en het onderscheid tussen actieve en passieve beleidscontrole, gebaseerd op de verticale indeling, gegarandeerd. Een sporter of andere persoon die niet akkoord gaat met een voorlopige schorsing, die weliswaar is opgelegd door NADO Vlaanderen, komt toch bij zijn natuurlijke rechter terecht die ook

uiteindelijk ten gronde zal beoordelen of er een dopingpraktijk aanwezig is, en of er uiteindelijk een sanctie zal moeten volgen. In dat opzicht is de voorlopige schorsing weer accessoir aan de beslissing ten gronde, waarbij in een voorlopige hoorzitting een beperkte beoordeling kan plaatsvinden over de grond van de zaak. De voorlopige schorsing is een vorm van voorlopige maatregel om de uiteindelijke gevolgen van een dopingschorsing voor anderen dan de sporter of andere persoon die de dopingpraktijk heeft gepleegd te vrijwaren.

Een vrijwillige voorlopige schorsing kan door een sporter op eigen initiatief aanvaard worden. Aangezien NADO Vlaanderen het resultatenbeheer tot aan de hoorprocedure uitvoert, is het evident dat een vrijwillige voorlopige schorsing door een sporter gemeld wordt aan NADO Vlaanderen die dat element toevoegt aan het inbreukdossier en ook het WADA en de relevante federaties daarvan op de hoogte brengt.

Hoewel NADO Vlaanderen optreedt als administratieve overheid, mondt elke beslissing van een voorlopige schorsing toch via de georganiseerde beroepsmogelijkheden in een beslissing van hetzij de door de federatie ingestelde tuchtorganen, hetzij de door de Vlaamse Gemeenschap ingestelde tuchtorganen, volgens de criteria die het onderscheid in bevoegdheid tussen beide bepaalt.

iii) Eigenlijke opstart van de vervolging

Na de sporter kennis gegeven te hebben van het feit dat vaststellingen zullen vervolgd worden als een dopingpraktijk, voert de ISRM een bijkomende fase in voorafgaand aan de eigenlijke hoorprocedure.

De ISRM legt aan de antidopingorganisatie met resultatenbeheer op om na het verzamelen van bijkomende elementen, met inbegrip van de mogelijke verklaring van de sporter, de gevolgen die op grond van de Code toepasbaar zijn, voor te stellen aan de sporter in de vorm van een voorstel van sanctie.

De sporter kan daarbij uitdrukkelijk of stilzwijgend het voorstel aanvaarden, of kiezen om het voorstel te verwerpen en uitdrukkelijk verzoeken dat de zaak voor beoordeling aan een onpartijdig en operationeel onafhankelijk disciplinaire orgaan wordt voorgelegd.

Aanvaarding van het sanctievoorstel betekent dat de zaak definitief kan afgehandeld worden. De antidopingorganisatie met resultatenbeheer, in casu NADO Vlaanderen, en de sporter betwisten de dopingpraktijk niet en de sporter gaat akkoord met het voorstel van disciplinaire maatregelen in de kennisgeving opgenomen. Binnen de proceseconomische doelstellingen die de ISRM nastreeft, is het daarbij niet meer aangewezen de zaak aanhangig te maken bij een disciplinair orgaan, wat de definitieve beslechting zou vooruitschuiven en bijkomende kosten voor alle partijen zou inhouden.

Accessoir aan de actieve beleidscontrole is ook de verdere voorbereiding van een disciplinair dossier dat aan de tuchtrechtelijke instanties wordt overgemaakt. Op grond van de Code is het noodzakelijk om ook in de voorafgaande fase van het resultatenbeheer de mogelijke gevolgen in de vorm van een tenlastelegging te formuleren, waarbij NADO Vlaanderen weer het best geplaatst is om een voorstel tot sanctie te formuleren. De Code legt die bevoegdheid uitdrukkelijk bij de antidopingorganisatie met resultatenbeheer. Het sanctievoorstel moet daarbij gezien worden als een voorbereidende handeling voorafgaand aan het eigenlijk opleggen van een sanctie.

Dergelijke werkwijze doet geen afbreuk aan de eigenlijke bevoegdheid van de disciplinaire instanties. De sporter heeft de kans om tot een snelle afhandeling te komen door af te zien van een verdere hoorzitting als hij of zij akkoord is met de

gevolgen die onder de Code toepasselijk worden geacht door NADO Vlaanderen. Als de sporter zich akkoord verklaart met de mogelijke gevolgen en afziet van het recht om gehoord te worden, maakt NADO Vlaanderen alsnog alle stukken over aan de disciplinaire organen voor de bekrachtiging in een formele beslissing.

De werkwijze kadert in het opzet van de Code om tot een snelle afhandeling van zaken te komen, zonder onnodig kosten mee te brengen voor de partijen. NADO Vlaanderen is onder de Code gehouden tot een Code-conforme toepassing van de antidopingregels. In dat opzicht zal het sanctievoorstel van NADO Vlaanderen steeds evenwichtig en proportioneel moeten zijn, waarbij het WADA en andere partijen die het recht hebben in beroep te gaan, zelfs bij aanvaarding door de sporter, nog steeds de mogelijkheid heeft om de sanctie die op die manier tot stand komt aan te vechten. Het is echter te verantwoorden vanuit de Code dat in het geval zowel de antidopingorganisatie als de sporter of andere persoon de sanctie aanvaardbaar achten, er geen enkele noodzaak meer is om een volledige hoorprocedure te organiseren.

De toegang tot een rechter wordt op die manier geenszins beperkt. De sporter of andere persoon kan steeds het sanctievoorstel verwerpen, waardoor hij het recht activeert om gehoord te worden. In dat geval is het disciplinair orgaan dat geadieerd wordt, niet gehouden de oorspronkelijk voorgestelde gevolgen door NADO Vlaanderen over te nemen. De disciplinaire organen behouden op die manier volheid van beslissingsbevoegdheid.

Om het onderscheid tussen dopingpraktijken die finaal onder de federatietucht zullen vallen en zaken die onder de tuchtregeling van het decreet finaal beoordeeld zullen worden, is bepaald dat de beslissing geformaliseerd moet worden door het disciplinair orgaan dat ten gronde zou bevoegd geweest zijn om een beslissing te nemen, na de sporter gehoord te hebben. Het volgt uit de ISRM dat daarbij geen discretionaire bevoegdheid is om het aanvaarde sanctievoorstel aan te passen of te verwerpen. Dat zou immers afbreuk doen aan het stilzwijgende of uitdrukkelijke akkoord met het op de Code gebaseerde sanctievoorstel van de verantwoordelijke antidopingorganisatie. Zoals hierboven reeds gesteld, doet dat op geen enkele wijze afbreuk aan de toegang tot de rechter. De aldus tot stand gekomen sanctie is aanvaard door de sporter of andere persoon, waardoor die geen belang meer heeft om een beroep tegen de sanctie in te stellen. De andere partijen die het recht hebben om beroep in te stellen, kunnen zich wel wenden tot een beroepsinstantie, waarbij een hoorprocedure wel aan de orde is. De sporter of andere persoon kan daarbij wel gehoord worden, en de beroepsinstantie kan volledig onafhankelijk de zaak beoordelen en een beslissing nemen.

Bijkomend voorziet de Code dat onder bepaalde voorwaarden een sporter of andere persoon een overeenkomst kunnen onderhandelen met de antidopingorganisatie voor het verkrijgen van strafvermindering in ruil voor het erkennen van de dopingpraktijk (Code artikel 10.8.1 en 10.8.2). Ook in die gevallen leidt de toepassing van de procedure tot een minnelijk akkoord over de toepasselijke disciplinaire gevolgen. De doelstelling is daarbij steeds dezelfde: door het aanvaarden of onderhandelen van een sanctievoorstel kan de zaak afgehandeld worden zonder hoorprocedure en is de doelstelling van een snelle en proceseconomisch voordelige afhandeling bereikt. In dat geval is er sprake van een minnelijke afhandeling, waarbij tussenkomst van een disciplinair orgaan niet meer aan de orde is, aangezien door het akkoord van het WADA garandeert dat de sanctie stand kan houden binnen de toepassing van de Code en geldigheid verwerft binnen de mondiale sportwereld.

iv) Hoorrecht en hoorprocedure

Een sporter of begeleider kan na ontvangst van de kennisgeving van de opstart van een disciplinaire procedure en bij het verwerpen van een sanctievoorstel uitdrukkelijk verzoeken gehoord te worden.

Het decreet hanteert twee sporen in de disciplinaire bestraffing, waarbij elitesporters, breedtesporters en begeleiders en andere personen die lid zijn van aangesloten federaties gehoord worden door de disciplinaire organen van de federaties en de andere breedtesporters en begeleiders gehoord worden door de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap.

De aangesloten federaties waren al gehouden om een disciplinair orgaan met operationele onafhankelijkheid in stand te houden voor de bestraffing van elitesporters en begeleiders. De meeste aangesloten federaties hebben zich daarvoor aangesloten bij het Vlaams Dopingtribunaal (VDT). Voor elitesporters en begeleiders die voorheen al onder de bevoegdheid van de federatie vielen, blijft de situatie ongewijzigd. De breedtesporters die ook onder bevoegdheid van de federatie vallen, kunnen thans voor hetzelfde disciplinaire orgaan gebracht worden. Daarbij zal het onderscheid tussen elitesporter en breedtesporter enkel een rol spelen voor het bepalen van de sanctie, met toepassing van de flexibele WADA regels voor 'recreatiesporters'.

De federaties kunnen bovendien kiezen om een dubbele aanleg te organiseren, via een beroepsinstantie op nationaal niveau dat operationeel en institutioneel onafhankelijk is van NADO Vlaanderen. Als een beroepsinstantie op nationaal niveau is ingesteld dat aan de vereisten van operationele en institutionele onafhankelijkheid voldoet, is het niet vereist dat elitesporters van nationaal niveau, breedtesporters en begeleiders verder beroep kunnen instellen bij het TAS. Omwille van de vrijheid van vereniging en de ruimte die de Code laat om al dan niet op intern niveau een beroepsinstantie te voorzien, laat het decreet de keuze aan de aangesloten federaties. Een dubbele aanleg op intern niveau kan een meerwaarde betekenen, maar anderzijds is de dubbele aanleg in elk geval gegarandeerd door de toegang tot het TAS.

Voor breedtesporters die geen lid zijn van een aangesloten sportfederatie en begeleiders of andere personen die niet onder de disciplinaire bevoegdheid van dergelijke sportfederatie vallen, blijft de situatie ongewijzigd. Zij vallen onder de bestaande disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap, met name de Disciplinaire Commissie en Disciplinaire Raad voor Breedtesporters en Begeleiders, net zoals heden het geval is.

e) Statuut van de disciplinaire organen betrokken in de hybride tuchtrechtelijke structuur

i) Tuchtorganen van de aangesloten federatie

Het decreet bepaalt dat de overtredingen die onder de bevoegdheid van de aangesloten federaties vallen, ook door de tuchorganen van die federaties moeten beoordeeld worden.

Dat is de bestending van de bestaande situatie voor elitesporters, die doorgetrokken wordt naar breedtesporters en andere personen die onder de bevoegdheid van die aangesloten federatie vallen.

Dergelijke tuchtinstanties vallen onder de vrijheid van vereniging, en zijn geen organen van actief bestuur.

ii) Disciplinaire Commissie en Disciplinaire Raad van de Vlaamse Gemeenschap

De actieve beleidscontrole van de overheid in het dopingtuchtrecht van de breedtesport vertaalde zich in het decreet van 2007 in de oprichting, door de decreetgever zelf, van disciplinaire organismen. Het ging om de 'Disciplinaire Commissie voor medisch verantwoorde sportbeoefening' (die in eerste aanleg oordeelt) en de 'Disciplinaire Raad voor medisch verantwoorde sportbeoefening' (die in hoger beroep oordeelt). Die organen zijn verder in het Antidopingdecreet gehandhaafd voor breedtesporters en begeleiders.

Deze organen en de werking ervan, worden bestendigd, zij het dat de bevoegdheid beperkt is tot breedtesporters en andere personen die niet onder de aangesloten federaties vallen, waardoor de werking eerder residuair is bepaald.. De Disciplinaire Commissie in eerste aanleg, en de Disciplinaire Commissie in graad van beroep, blijven hun functie vervullen voor breedtesporters en andere personen die niet onder de bevoegdheid van een aangesloten federatie vallen. Op die manier ligt het zwaartepunt van de tuchtrechtelijke regeling bij de federaties zelf, maar wordt verder ingezet op actieve beleidscontrole waar er onvoldoende waarborgen zijn dat de federaties die niet op grond van aansluiting bij een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, gehouden zijn een Code-conform dopingreglement aan te nemen. Om uniformiteit te behouden, blijft de overheid zelf de regels bepalen in het decreet, dat de Code volgt, en blijft de overheid zelf ook instaan voor het opleggen van de tuchtrechtelijke gevolgen.

De bedoelde organen zijn organen van het actief bestuur (en dus geen rechtscolleges) – hetgeen tevens ook werd bevestigd door de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State. Evenwel worden in het kader van de disciplinaire procedure aan de betrokken breedtesporters structurele en procedurele waarborgen toegekend

Teneinde alle mogelijke onzekerheid of betwistingen hieromtrent weg te nemen, werd ervoor geopteerd om uitdrukkelijk in het Antidopingdecreet te bepalen dat tegen de beslissingen van de disciplinaire raad beroep aangetekend kan worden bij de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State door de sporter wiens zaak het betreft, of, in voorkomend geval, door zijn ouders, voogden of degenen die de minderjarige onder hun bewaring hebben, alsmede door de NADO, het WADA, de bevoegde nationale of internationale sportfederatie en in voorkomend geval het IOC of het IOC.

Tegelijk is omwille van de conformiteit met de Code, inzonderheid artikel 13 van de Code, het noodzakelijk dat het recht van het WADA om beroep in te stellen voor het TAS gevrijwaard. Doordat de sporters en andere personen waarover de Disciplinaire Commissie en Raad bevoegd zijn te oordelen, zal het belang van een procedure voor het TAS echter afnemen. De sporters en andere personen bewegen zich immers buiten de traditionele federaties die gebonden zijn als ondertekenaars van de Code, waardoor het internationaal aspect minder aanwezig is, althans wat betreft mogelijke deelname aan sportevenementen die onder de internationale toepassing van de Code vallen.

f) Samenvattend

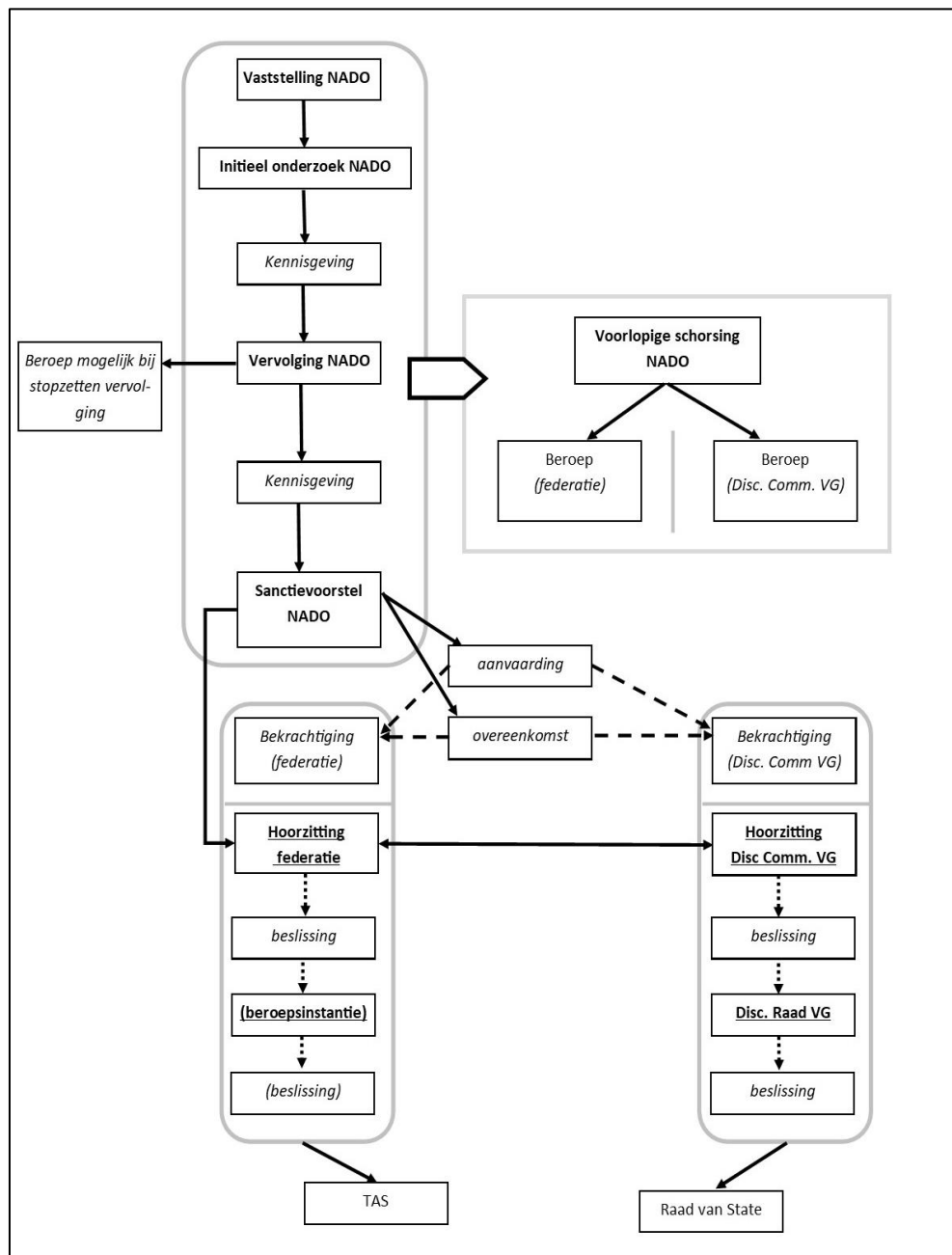
Voor elitesporters en begeleiders houden de wijzigingen in dat:

- de federatie gehouden is vervolging in te stellen als NADO Vlaanderen beslist een mogelijke dopingpraktijk ten laste te leggen van een elitesporter;
- de voorlopige schorsing opgelegd wordt door NADO Vlaanderen, met dien verstande dat beroep tegen een voorlopige schorsing bij de federatie aanhangig kan gemaakt worden en dat dus de finale beslissing onder de federatietucht komt;
- een elitesporter de door NADO Vlaanderen voorgestelde sanctie kan aanvaarden of in uitzonderlijke gevallen met NADO Vlaanderen kan onderhandelen over een sanctie waarbij de dopingpraktijk erkend wordt, waarbij het sanctievoorstel of

de overeenkomst finaal overgenomen worden in een beslissing onder de federatietucht.

- een eventuele hoorprocedure en beslissing worden op dezelfde wijze genomen als onder het bestaande antidopingdecreet.

Voor breedtesporters en begeleiders bij een aangesloten federatie verloopt de procedure overeenkomstig de procedure voor elitesporter. De gewijzigde regels zullen wel als gevolg hebben dat een breedtesporter hetzij onder de federatietucht zal vallen, hetzij disciplinair gestraft zal worden door de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap. De toepasselijke sancties zullen echter allemaal Code-conform zijn.



Figuur 1 – schema van proces van resultatenbeheer met onderscheiden bevoegdheden.

5. afwijkende regeling voor niet-competitieve sporters buiten de Code, als uitbreiding van de actieve beleidscontrole

a) Context

Hoewel de Code in essentie gericht is op sporters van het hoogste niveau, de elitesporters, en bij uitbreiding de breedtesporters die onder een internationale federatie vallen die de Code heeft ondertekend, is dopinggebruik niet beperkt tot die voornamelijk competitief ingestelde sporters. Ook is er een groeiende bekommernis voor de gezondheidsaspecten die gepaard gaan met dopinggebruik.

Vlaanderen is één van de weinige regio's ter wereld die in de specifieke dopingreglementering een dwingend kader heeft dat van toepassing is op alle sporters met inbegrip van sporters die actief zijn in voornamelijk commercieel ingestelde fitnesscentra. De sporters die enkel op die manier aan een georganiseerde sportbeoefening deelnemen, zijn niet of zelden gebonden aan een sportfederatie. Ze maken op zich geen deel uit van het sportlandschap dat gevormd wordt door klassieke sportfederaties en sportclubs die een bepaalde sport of sportdiscipline aanbieden die ook binnen diezelfde context competitief kan beoefend worden, maar zijn gericht op een individuele sportbeleving. Anderzijds is de algemene doelstelling van het Antidopingdecreet om alle sportactiviteiten in georganiseerd verband, omwille van de doelstellingen van preventieve gezondheidszorg en de risico's die verbonden zijn aan het gebruik van dopingproducten en ongecontroleerd gebruik van medicijnen, vrij te houden van doping.

Andere landen die wel een beleid voeren dat gericht is op het bannen van doping in dergelijke context, doen dat ofwel op een repressieve strafrechtelijke basis, ofwel louter preventief door te informeren of te ontraden, of langs de aanbieders van fitness-activiteiten die zich op contractuele basis aansluiten bij een controleprogramma bij de lokale ADO.

In Vlaanderen is gekozen om de regels uit de Code toe te passen op alle sporters, inclusief op breedtesporters die niet verbonden zijn aan een federatie die verplicht is de Code toe te passen vanuit de Internationale Federatie die de Code heeft ondertekend, en op breedtesporters die zelfs niet verbonden zijn aan enige federatie maar louter sport beoefenen in een georganiseerd verband buiten enig competitief opzet, echter dikwijls met als voornaamste doel een excessieve en ongezonde lichaamsvervolmaking.

Die optie is door de decreetgever ingenomen bij het decreet van 27 maart 1991, en nogmaals uitdrukkelijk toegelicht in de memorie van toelichting bij het ontwerp van decreet inzake medisch verantwoorde sportbeoefening (Stukken Vlaams Parlement 2006-2007, 1217-1, p. 28-29).

Het principe is onverkort overgenomen in het Antidopingdecreet van 25 mei 2012 en latere wijzigingen.

Het Antidopingdecreet richt zich op sportactiviteiten die beoefend worden in georganiseerd verband. Georganiseerd verband niet gedefinieerd in het Antidopingdecreet, maar het overgelaten aan de tuchtrechtspraak om invulling te geven aan het begrip. In elk geval zijn daaronder de sportactiviteiten begrepen die in fitness-centra worden beoefend.

De Raad van State, afdeling bestuursrechtspraak, heeft in arrest nr. 204.608 van 3 juni 2010 het beoefenen van fitness-activiteiten als een georganiseerd verband beschouwd (zie randnummer 8):

"Een fitnesscentrum dient te worden beschouwd als een initiatief tot sportbeoefening in georganiseerd verband. Het publiek ter beschikking stellen van een bijzondere infrastructuur om onder deskundig toezicht en begeleiding, die niet noodzakelijk individueel hoeft te zijn, aan sportbeoefening te doen, veronderstelt immers een zekere mate van organisatie die voldoet aan het

'georganiseerd verband' bedoeld in artikel 2, van het voornoemde decreet. Het commercieel karakter van een fitnesscentrum doet daaraan geen afbreuk. Op winst gerichte sportmanifestaties zijn immers niet uit het toepassingsgebied van het decreet van 27 maart 1991 inzake medisch verantwoorde sportbeoefening gesloten.

Hoewel het decreet van 27 maart 1991 eerst opgeheven en vervangen is door het decreet van 13 juli 2007, nadien door het Antidopingdecreet van 25 mei 2012, kan thans nog steeds aangenomen worden dat trainen in een fitnesscentrum als een georganiseerd verband moet gezien worden. De infrastructuur wordt op dat vlak gedeeld door de verschillende sportbeoefenaars en vereist een mate van organisatie.

Binnen het georganiseerde verband kan, zoals in de memorie [wordt] aangegeven, er wel degelijk een risico zijn dat een sporter binnen dat georganiseerd verband door het gebruik van middelen niet enkel zijn persoonlijke gezondheid schade toebrengt, maar door zijn gedrag ook invloed uitoefent op de andere sporters die deelnemen aan de georganiseerde sportactiviteit. Het is daarbij een doelstelling om alle deelnemers aan het georganiseerde verband toe te laten deel te nemen aan de sportactiviteit in een gezonde en dopingvrije omgeving. De sanctie van tijdelijke uitsluiting moet die gezonde omgeving vrijwaren, en kan tevens ontradend en preventief werken ten opzichte van sporters die eenzelfde gedrag zouden overwegen als de overtreder.”.

De controles in fitnesscentra zijn in verhouding tot het totaal aantal afgenomen dopingtests zowel in absolute als relatieve cijfers laag ten opzichte van de totale populatie sportbeoefenaars. Hoewel het hoog aantal vaststellingen deels te verklaren is door het feit dat het zeer gerichte controles betreft, toont het aan dat het probleem van doping bij sportbeleving zich niet beperkt tot de sportactiviteiten die georganiseerd worden door de klassieke sportfederaties en tot sporters die zich voorbereiden op wedstrijden.

Hoewel het antidopingbeleid nog steeds voornamelijk gericht is op de elitesporters, daarna op breedtesporters die in competitief verband aan sport doen, en pas in ondergeschikte orde op andere sportbeoefenaars in georganiseerd verband zonder enige competitieve doelstelling, blijft een dopingbeleid voor niet-competitieve sporters belangrijk vanuit het oogpunt van de preventieve gezondheidszorg en de algemene doelstelling om de sport dopingvrij te houden. Verboden middelen worden immers ook in een louter recreatieve context gebruikt, en gebruik van verboden middelen in een georganiseerd sportverband, zelfs zonder wedstrijddoel, brengt een risico mee dat dopinggebruik genormaliseerd wordt, met alle gevolgen van dien voor de gezondheid van de sportbeoefenaars.

Hoewel voor breedtesporters vooral een preventieve aanpak moet voorop staan, blijft ook voor die breedtesporters naast een uitgesproken preventief kader helaas ook een repressieve component noodzakelijk. Daarbij is wel een duidelijk onderscheid te maken tussen competitieve en niet-competitieve breedtesporters, wat ook moet doorwerken op het vlak van toepasselijke regels.

b) De niet-competitieve breedtesporter in de Code.

Zoals hierboven al aangehaald, is de Code steeds gericht geweest op sporters van het hoogste niveau, binnen de internationale sportbeweging die de Code heeft onderschreven. Hoewel in hoofdzaak de Code zich nog altijd richt op die hoogste categorie van sporters, is ook de tendens om sporters van lager competitief niveau binnen het toepassingsgebied van de Code te brengen.

In de Code 2021 zijn twee ingrepen in dat opzicht relevant:

- in de fundamentele grondslagen van de Code is het aspect gezondheid thans hoger in de opsomming geplaatst, waarmee WADA wil aantonen dat de 'gezondheidsdoelstelling' aan belang wint.
- er is meer flexibiliteit ingebouwd in de sancties met introductie van het begrip "recreatiesporter". Dat speelt in op de vraag van antidopingorganisaties naar meer flexibiliteit vanuit de ervaring die opgedaan is in het testen en sanctioneren van sporters onder nationaal niveau.

Die keuze om ook sporters van lager niveau te onderwerpen aan de Code, wordt gelaten aan de verschillende antidopingorganisaties, maar de focus van de Code blijft liggen op de elitesporters. Ook de controleprogramma's binnen en buiten wedstrijdverband focussen zich in hoofdzaak op de elitesporters.

Het toepassingsgebied van de Code kan niet los gezien worden van de definitie van "sporter" in de Code zelf. Telkens is in de definitie herhaald dat om beschouwd te worden als sporter, een competitief element vereist is. Voor sporters van een lager niveau dan internationaal of nationaal niveau wordt de keuze gelaten aan de antidopingorganisaties om al dan niet dopingtests uit te voeren. Er is daarentegen geen bepaling die aangeeft dat de definitie van de Code zich uitstrekt over sporters die niet aangesloten zijn bij een federatie die onder een ondertekenaar van de Code valt en die louter individueel zijn sport beoefent zonder enige band met wedstrijddeelname of wedstrijdvoorbereiding.

c) *Draagwijdte van de Code en de Unesco-conventie en toepassing op niet-competitieve breedtesporters*

De Code is in principe niet bindend op zich voor staten, maar langs de UNESCO-conventie om. Dat is nogmaals in de Code 2021 verduidelijkt door in artikel 22 de Code de verwachtingen van staten vast te leggen, met uitdrukkelijk daarbij aangegeven dat de Code op zich de staten niet kan verbinden. Ze zijn wel gehouden de UNESCO-conventie na te leven.

De verhouding tussen de Code en de UNESCO-conventie is uitvoerig beschreven in de memorie bij het Antidopingdecreet, stukken Vlaams Parlement 2011-2012, 1554-1.

Ondanks de verplichting om de principes van de Code na te leven, is er geen absolute verplichting om alle bepalingen van de Code letterlijk toe te passen. De UNESCO-conventie wil in hoofdzaak een eerlijke en rechtvaardige globale sportcompetitie bewerkstelligen. Dat wijst opnieuw naar de bedoelingen van de Code, die gericht is op het bannen van doping in een context van competitieve sportbeleving.

De UNESCO-conventie laat echter aan de ondertekenende partijen toe verder te gaan dan de Code.

Door uitdrukkelijk te bepalen dat de vaststellingen van dopingpraktijken bij de sporters die niet aangesloten zijn bij een federatie die de Code heeft onderschreven en bovendien geen enkel competitief doel nastreven, niet onder het toepassingsgebied van de Code worden gebracht, is ook niet geraakt aan de status van NADO Vlaanderen als ondertekenaar van de Code. NADO Vlaanderen wordt wel aangesteld om alle vaststellingen te laten verlopen langs eenzelfde procedure als voor competitieve sporters, maar voert die opdrachten uit buiten het strikte toepassingsgebied van die Code.

Het principiële verbod op het gebruik van doping wordt op die manier gehandhaafd, maar voor de sporters die onder de regeling vallen, is een afwijkend regime op het vlak van TTN en op het vlak van sancties toepasbaar.

Het verschil in behandeling is gebaseerd op een objectief onderscheid, en streeft naar meer proportionele en doelmatige maatregelen voor die categorie.

d) Objectiveerbaarheid van het onderscheid tussen breedtesporters op basis van voorbereiding op of deelname aan wedstrijden of louter uitoefenen van trainingsactiviteiten

De groep breedtesporters is heel omvangrijk en heel verscheiden. Niet enkel de sportvereniging waarbij ze aangesloten zijn en het niveau waarop ze de sport beoefenen is een mogelijk criterium van onderscheid, maar ook de wijze van sportbeoefening, gekoppeld aan de aanwezigheid of van deelname aan wedstrijden.

Zoals hierboven al toegelicht, is er een onderscheid tussen:

- sporters die lid zijn bij een aangesloten federatie en door hun lidmaatschap gehouden zijn de Code na te leven op basis van het federatiereglement en die onder de passieve beleidscontrole van de federaties vallen;
- sporters die niet bij een 'aangesloten' federatie of sportvereniging zijn aangesloten en die enkel door de actieve beleidscontrole onder het decreet gehouden zijn de antidopingregels na te leven.

Sporters die aan wedstrijden deelnemen, zich op wedstrijden voorbereiden of een aantoonbaar competitief doel hebben, zijn echter vergelijkbaar. De doelstelling van de sportbeleving is het deelnemen aan competitie en het gebruik van doping is een inbreuk op dezelfde fair-play waarden en de 'spirit of sport', ongeacht de organiserende federatie of sportvereniging, ongeacht het niveau van de sporter en ongeacht of de vervolging onder de actieve of passieve beleidscontrole valt. Vanuit het gelijkheidsbeginsel is het daarom aangewezen op die sporters dezelfde regels toe te passen die conform de Code zijn bepaald. Het gaat daarbij om de noodzaak een TTN te kunnen voorleggen en de toepassing van de sancties die de Code bepaalt. Het objectieve onderscheid vormt wel de basis voor de disciplinaire bevoegdheid, gekoppeld aan de actieve en passieve beleidscontrole.

Een meer fundamenteel onderscheid is te maken tussen breedtesporters die zich voorbereiden op of deelnemen aan wedstrijden, en breedtesporters die kiezen voor sportbeoefening in anders georganiseerd verband zonder enige intentie van wedstrijddeelname of voorbereiding daarop. In de praktijk is immers sportbeleving niet altijd gekaderd in een competitief verband of met het oogmerk aan competitie deel te nemen. Fysieke training en persoonlijke ontwikkeling kunnen ook als doelstelling op zich gelden voor de sportbeleving. Ook het gebruik van bepaalde doping is niet gericht op het vervalsen van de competitie, maar op persoonlijke ontwikkeling. De schade aan derden is daarbij niet gekoppeld aan de vervalsing van enige competitie, wat andere sporters binnen die wedstrijden zou kunnen aanzetten om doping te gebruiken. Toch kunnen sporters die in hetzelfde georganiseerde verband aan sport doen, aangezet worden om eenzelfde resultaat met verboden middelen te bereiken. Bijkomend is bij sportbeleving buiten wedstrijdverband de verwachtingen van het brede publiek in een propere competitie van minder belang bij het ontbreken van het wedstrijdelement.

e) Doelstellingen in de gedifferentieerde regeling

Aan de basis van het antidopingbeleid, met toepassing van de Code, liggen welomschreven doelstellingen. De doelstellingen worden in de fundamentele rationale van de Code omschreven. Aan de basis ligt de 'spirit of sport', omschreven als het ethisch streven naar menselijke uitmuntendheid door de toegewijde perfectionering van de natuurlijke genetisch verworven talenten van elke sporter. De integriteit van de sport moet daarbij nagestreefd worden met respect voor de regels, respect voor andere deelnemers, een faire competitie,

een gelijk speelveld voor allen en de waarde van dopingvrije sport in de hele wereld.

Zoals hierboven al aangegeven, is met de wijziging van de Code de waarde gezondheid hoger geplaatst in de opsomming, om het belang van gezondheid te benadrukken. Dit kan als een bevestiging gelden van de keuze die Vlaanderen reeds dertig jaar geleden, een decennium vóór de oprichting van het WADA, maakte.

De waarden zijn van toepassing voor elke sportbeleving, maar uiteindelijk zijn veel van die waarden, zoals fair play en respect voor andere deelnemers, doorgaans opgevat vanuit een competitieve context. De fundamentele waarde van gezondheid is daarentegen wel doorslaggevend om doping bij breedtesporters via een preventieve, curatieve en accessoir ook een repressieve aanpak te bestrijden.

De Code is onrechtstreeks getoetst aan het EVRM in het arrest EHRM FNASS e.a. t/ Frankrijk van 18 januari 2018 (no. 48151/11 en 77769/13). In de zaak die weliswaar aanhangig was gemaakt in het kader van verblijfsgegevensverplichtingen, heeft het Europees Hof voor de Rechten van de Mens stelling ingenomen over de legitimiteit van de doelstellingen die aan de grondslag liggen van de regels ter bestrijding van doping. Daarbij zijn de hoofddoelstellingen de bescherming van de volksgezondheid en de moraliteit. Het EHRM ziet in dat laatste een vorm van bescherming van de rechten van anderen (§166 in fine). Daarbij geeft het Hof aan dat het gebruik van dopingmiddelen om resultaten te behalen die de resultaten van anderen te boven gaan, in de eerste plaats onrechtmatig is ten opzichte van de deelnemers van hetzelfde niveau die geen dopingmiddelen gebruiken. Dergelijk gedrag zet het ook op een gevaarlijke wijze de recreatieve beoefenaars en in het bijzonder jongeren aan om via dezelfde weg tot succes te komen, en ontzegt tenslotte de toeschouwers van een eerlijke competitie waarop ze recht hebben.

De motivering van het Hof in het vermelde adres verleent legitimiteit aan de doelstellingen die aan de dopingregels ten grondslag liggen. De zaak betrof elitesporters, maar dezelfde motieven zijn, weliswaar in een andere onderlinge verhouding, toch aanwezig bij breedtesporters. Voor breedtesporters die aan competitie deelnemen, zijn de motieven moraliteit en gezondheid onverkort aanwezig. In mindere mate, maar zeker ook nog relevant is de afbreuk aan het recht op een dopingvrije competitie, de beïnvloeding van andere deelnemers en het recht van het publiek op een propere wedstrijdbeleving. Naargelang het competitieve element en de belangstelling van het publiek aan belang inboet, zal de gezondheidsdoelstelling primeren.

Bij sporters die niet aan wedstrijden deelnemen, is het gezondheidsaspect primair. Het gebruik van verboden middelen, al dan niet excessief, heeft een potentieel nadelige invloed op de gezondheid van de sporter. Bijkomend is het bereiken van een gezonde en dopingvrije omgeving voor sportactiviteiten in georganiseerd verband even belangrijk als doelstelling. Gebruikers van verboden middelen in een louter niet-competitieve context zullen weliswaar geen invloed hebben op wedstrijdresultaten, maar kunnen anderen die in hetzelfde georganiseerd verband wel aanzetten om op dezelfde wijze resultaten van persoonlijke ontwikkeling te bereiken. Zo kan een gebruiker van spierversterkende middelen op korte termijn onrealistische resultaten bereiken, en op die manier een onrealistisch voorbeeld betekenen voor sporters. Vooral ook de jongere sporters vormen een kwetsbare groep voor het ontwikkelen van onrealistische verwachtingen en resultaten die niet op korte termijn kunnen gehaald worden, of zelfs helemaal niet realiseerbaar zijn. Het gebruiken van verboden middelen in een anders georganiseerde context kan dus anderen aanzetten om hetzelfde te doen.

De beperking van de persoonlijke vrijheid die wordt ingevoerd door enerzijds het gebruik van dopingproducten te verbieden en schorsingen op te leggen, kadert in die doelstellingen. De gezondheid van de sporter staat daarbij voorop en is op zich al voldoende doelstelling voor het verbod. Het extra belasten van de gezondheidszorg en de sociale zekerheid bij excessief gebruik is een bijkomend argument.

Een uitsluiting van sportactiviteiten in georganiseerd verband is daarbij een middel ter afschrikking van mogelijke gebruikers van dopingmiddelen. Daarnaast is een schorsing van deelname aan sportactiviteiten in georganiseerde context verantwoord omdat het de sporter zelf een bepaalde periode uit de omgeving haalt waarbinnen het gebruik te situeren was. Tenslotte vrijwaart het ook de andere sportbeoefenaars tijdelijk van contact met sporters die dopingmiddelen nemen en dus mogelijk 'besmettingsgevaar'. Andere sportbeoefenaars moeten immers vertrouwen kunnen hebben in een dopingvrije omgeving om hun sport te beoefenen.

Voor de doelmatigheid van de maatregelen en de proportionaliteit van de maatregelen in het licht van de geformuleerde doelstellingen, is het aangewezen een specifiek strafregime op te zetten voor die sporters.

f) Realisatie in het decreet: doelmatige en proportionele aanpak

Dopingcontrole bij breedtesporters is mogelijk, ook buiten wedstrijdverband bij breedtesporters die in georganiseerd verband sporten maar niet gebonden zijn aan een sportfederatie en dus op geen enkele wijze onder een private tuchtregeling vallen. Om de conformiteit met de Code niet in het gedrang te brengen, is uitdrukkelijk bepaald dat dopingcontroles bij dergelijke niet-competitieve breedtesporters buiten de toepassing van de Code vallen. De sporters zijn immers op geen enkele andere wijze aan de dopingregels onderworpen dan door toepassing van het decreet, en vormen een duidelijk onderscheiden groep die niet onder de Code valt.

Het dopingcontroleproces en de mogelijkheden van onderzoek zijn dezelfde. NADO Vlaanderen is immers gehouden bij het uitvoeren van de controletaken de regels van de Code te volgen. Voor de eigenlijke disciplinaire bestraffing is wel een afwijking van de Code voorzien, door die gevallen uitdrukkelijk buiten de Code te plaatsen.

Het disciplinaire regime voor niet-competitieve breedtesporters is op twee vlakken afwijkend, om proportioneel te blijven ten opzichte van de specifieke doelstelling.

i) Afwijking op toestemming wegens therapeutische noodzaak

Dezelfde eisen toepassen op sporters die nooit in competitie treden is onbillijk. Medische behandelingen hebben de terugkeer naar een normale gezondheidstoestand voor ogen. Een sporter die bijvoorbeeld voor zijn gezondheid een fitness bezoekt en op die manier aan georganiseerde sportactiviteiten deelneemt, moet de keuze hebben van de medische behandeling die hij volgt. Een persoon die op die wijze aan sport doet zou onevenredig kunnen beperkt worden in de keuze van behandeling, of zijn geprefereerde behandeling moeten afwegen tegen het belang dat hij hecht aan sport in georganiseerd verband.

Gebruik van verboden middelen uit de dopinglijst zonder medische diagnose en behandeling blijft in elk geval verboden. De stoffen die als doping geïdentificeerd zijn, mogen niet zomaar aangekocht worden via de zwarte of grijze markt en

gebruikt worden door een persoon die op een gezonde wijze aan sport doet of wil doen.

Wanneer het gebruik van de verboden stoffen onder medische begeleiding plaats heeft, is enkel een toets noodzakelijk waarbij nagegaan wordt of de behandeling gebaseerd is op 'evidence based medicine' (EBM) en verantwoord is voor de terugkeer naar een normale gezondheidstoestand. Als er daar toegelaten alternatieven voor bestaan, is op dat moment minder belangrijk. Wel is voorzien dat bij vaststelling van een mogelijke dopingovertreding een marginale toetsing kan uitgevoerd worden door een disciplinair orgaan. Als de behandeling kennelijk onredelijk is, kan nog steeds besloten worden dat de sporter een dopingpraktijk heeft begaan. Daarmee blijft een medisch gestuurd dopinggebruik bij dergelijke sporters toch strafbaar en worden medische excessen vermeden.

De regeling blijft het karakter behouden van tuchtrechtelijke bestraffing wat betreft de uitsluiting van sport in georganiseerd verband, maar valt principieel niet meer onder de toepassing van de Code. Om die reden vallen de opgelegde gevolgen niet onder de controle van het WADA en is de uitwerking beperkt binnen de Vlaamse Gemeenschap. Er zijn echter voldoende garanties om te garanderen dat sporters die een sanctie hebben opgelopen, ook uit de georganiseerde competitiesport wereldwijd kunnen gebannen worden, aangezien ze een inbreuk hebben gepleegd die, als ze zou onder de Code beoordeeld zijn, wel degelijk een dopingpraktijk zou hebben uitgemaakt.

ii) Proportionele bestraffing en straffen met uitstel onder voorwaarden

De Code voorziet een straf van vier jaar uitsluiting voor een opzettelijke dopingpraktijk. Dergelijke uitsluiting op eenzelfde wijze toepassen zowel op breedtesporters die aan wedstrijden deelnemen en op die manier de rechten van anderen aantasten, als op breedtesporters die vooral de eigen gezondheid in gevaar brengen en slechts onrechtstreeks schade toebrengen aan anderen, gaat voorbij aan het onderscheid dat tussen beide categorieën bestaat. Het is bovendien niet proportioneel aan de te bereiken doelstelling om aan een breedtesporter die vooral individuele doelstellingen los van enige competitieve doelstellingen nastreeft de sportbeleving in georganiseerd belang te ontzeggen. Ultieme doelstelling is om de sporter die niet aan competitie doet en geen directe schade toebrengt aan de competitie, te re-educeren en vlot te re-integreren in zijn sportbeoefening, met de nadruk op een dopingvrije sportbeleving en een gezonde levensstijl.

Om die redenen is een milde sanctie voor een eerste overtreding aangewezen, zelfs bij opzettelijkheid. De disciplinaire organen zouden daarbij moeten beschikken over de mogelijkheid om nog meer flexibiliteit te hanteren in het beoordelen van de schuldgraad bij het bepalen van een passende disciplinaire sanctie dan het geval is voor recreatiesporters die wel in een competitieve context actief zijn.

Bijkomend is het aangewezen om voor dopingpraktijken begaan door niet-competitieve sporters een deel van de straf met uitstel op te leggen, al dan niet gebonden aan het naleven van bepaalde voorwaarden. Vanuit de doelstelling om de gezondheid van de sporter te beschermen, is het net belangrijker de breedtesporter op een gecontroleerde wijze de sportbeoefening te laten hervatten. Door een schorsing van deelname aan sportactiviteiten in georganiseerd verband wordt immers de primaire drijfveer om de middelen te gebruiken niet weggenomen. Een verbod voor een zeer lange periode om in georganiseerd verband te sporten biedt weinig perspectief op re-integratie en kan schadelijk zijn voor de motivatie om verder op een gezonde wijze aan sport te doen. Bovendien kan het gebruik van de verboden middelen weliswaar uit de georganiseerde sportbeleving verdwijnen, maar onderliggend en verborgen

blijven voortbestaan. De voorwaarden die aan een sporter worden opgelegd in ruil voor enig uitstel van uitvoering van de sanctie, beogen een gedragsverandering en moeten bijdragen aan een verhoogd moreel en ethisch besef dat ook mee de omgeving van de sporter kan aanzetten tot een dopingvrije sportbeleving.

De voorwaarden die nageleefd moeten worden, zijn opgenomen in het ontwerp van decreet. Het gaat daarbij in hoofdzaak over twee alternatieve maatregelen:

- verplicht volgen van een educatie programma: het preventieve aspect is daarbij primordiaal. Het doel van de dopingcontroles en bestraffing bij een inbreuk is het bekomen van een gedragsverandering. De bestraffing op zich is niet de hoofddoelstelling, maar via bestraffing wordt een gedragsverandering beoogd. Door een sporter te verplichten een programma te volgen waarbij de regelgeving en ook de mogelijke risico's van dopinggebruik uiteengezet worden, heeft een uitgesproken preventieve doelstelling. Daarbij is het essentieel dat sporters zich bewust zijn van de gevaren en mogelijke gevolgen, en hun gedrag daaraan aanpassen. De gedragsverandering zou daarbij niet enkel mogen gesteund zijn op het effect van een repressief beleid, maar zou ook gebaseerd moeten zijn op het ontwikkelen van een moreel besef dat doping op persoonlijk en maatschappelijk vlak schadelijk kan zijn.
- het beschikbaar zijn voor dopingcontroles: de nadruk ligt daarbij op een verdere opvolging van de sporter. Een sporter te verplichten zich verder te onderwerpen aan een dopingcontrole, voorafgaand aan het hervatten van de georganiseerde sportactiviteiten en het voorzien van opvolging heeft als voornaamste doelstelling de sporter dopingvrij te houden. Het is een bijkomende drijfveer om verdere bestraffing te voorkomen en beoogt op die manier de beoogde gedragsverandering te ondersteunen.

Probleemstelling en omgevingsanalyse

Het Antidopingdecreet wordt gewijzigd om blijvend conform te zijn met de Wereld Anti Doping Code van het WADA. De wijzigingen van die Code worden van kracht vanaf 1 januari 2021 en beperken de vrije beleidsruimte. Aan de wijzigingen van de Code is een hele consultatieprocedure gevolgd waarbij alle stakeholders problemen hebben kunnen aankaarten en waarbij na een brede consultatie oplossingen zijn voorzien. De fundamenten van de Code blijven onaangetast.

De juridische vrijheidsgraad voor implementatie van de Code is beperkt. Door ondertekening van de UNESCO-code is Vlaanderen gehouden de Code toe te passen binnen het voorziene toepassingsgebied. Ook het samenwerkingsakkoord dat afgesloten is tussen de Gemeenschappen beperkt de juridische vrijheid om een eigen regeling op te zetten, in het bijzonder voor de regeling van verblijfsgegevens die op een conforme manier moet toegepast worden in naleving van dat samenwerkingsakkoord.

Aan het toepassingsgebied wordt niet geraakt.

Voor elitesporters primeert de uitvoering van de Code. De geglobaliseerde aanpak in de preventie en bestrijding van doping voor sport op internationaal niveau blijft een fundamenteel streven van de Code.

De meest recente wereldwijde statistieken die het WADA heeft gepubliceerd, tonen aan dat 1,43% van de stalen afgenomen in 2017 en 1,42% van de stalen afgenomen in 2018 een afwijkend analyseresultaat hebben opgeleverd. Studies verricht in Nederland, Duitsland en Denemarken naar de prevalentie van doping

in de elitesport over de duur van een volledige carrière schatten die prevalentie ongeveer 4 à 5%.¹

Bovendien bewijzen recente dopingonthullingen dat het probleem zeker niet onbestaande is en dat dopingcontroles een essentieel onderdeel blijven van een streven naar een dopingvrije sport.

Het gebruik van dopingmiddelen is echter niet exclusief verbonden aan de elitesport. De cijfers die NADO Vlaanderen jaarlijks publiceert en die een globaal beeld geven van de vaststellingen bij zowel elitesporters als breedtesporters tonen een percentage inbreuken ten opzichte van uitgevoerde dopingcontroles van respectievelijk 3,1% in 2017, 3,2% in 2018 en 1,1% in 2019. Dopinggebruik in de breedtesport blijft dus ook een punt van bezorgdheid.

Als enkel de problematiek van het gebruik van doping in fitnesscentra gekeken wordt, tonen de controlestatistieken van NADO Vlaanderen dat gemiddeld meer dan 20% van de gecontroleerde sporters in overtreding wordt bevonden. Daarbij gaat het veelal om bewust dopinggebruik met zware middelen zoals anabole steroïden. De controlestatistieken kunnen niet veralgemeend worden omdat dopingcontroles in de fitnesspopulatie veelal zeer gerichte controles zijn op basis van concrete aanwijzingen van dopinggebruik. Het aantal controles is in verhouding tot de fitnesspopulatie ook te laag om helemaal representatief te zijn. Dat doet echter geen afbreuk aan de omvang van de problematiek. Nederlands onderzoek van 2009 wees op een prevalentie van gebruik in de fitness-populatie van ongeveer 1% voor anabole steroïden, 1,1% voor insuline en groeihormoon, 0,8% voor prohormonen en 2,8% voor andere dopingmiddelen, waaronder clenbuterol en diuretica.² Lopend onderzoek in België wijst op vergelijkbare cijfers voor het gebruik van anabole steroïden.

Zelfs met een zeer conservatieve schatting van een prevalentie van 1% op een totale populatie van 500.000 bezoekers van fitnesscentra betekent dat toch 5.000 gebruikers van verboden middelen in een fitnesscontext.

Beleidsmaatregelen en doelstelling

De doelstellingen en daaraan gekoppelde beleidsmaatregelen zijn ongewijzigd.

Naast de aandacht voor het preventieve aspect via educatie, waarbij een samenwerking wordt beoogd tussen sportverenigingen, federaties en NADO Vlaanderen, is het decreet vooral gericht op toezicht op de naleving en disciplinaire gevolgen van eventuele vaststellingen van overtredingen. De

¹ Zie in dat verband:

E. Duiven, Olivier de Hon, "The Dutch elite athlete and the anti-doping policy 2014-2015. International summary" (2015);

O. de Hon, H. Kuipers, M. van Bottenburg, "Prevalence of doping use in elite sports: A review of numbers and methods", *Sport Medicine*, 45 (2014), pp. 57-69;

W. Pitsch, E. Emrich, "The frequency of doping in elite sport – results of a replication study", *International Review for the Sociology of Sport*, 47 (2012), pp. 559-580;

Doping in Two Elite Athletics Competitions Assessed by Randomized-Response Surveys / Rolf Ulrich, Harrison G. Pope Jr, Léa Cléret, Andrea Petróczi, Tamás Nepusz, Jay Schaffer, Gen Kanayama, R. Dawn Comstock, Perikles Simon. – (*Sports Medicine* (28 August 2017) : p. 1-9).

² Zie in dat verband:

Stubbe, J. H., Chorus, A. M. J., Frank, L. E., De Hon, O., Schermers, P. & Van der Heijden, P. G. M. (2009). Prestatiebevorderende middelen bij fitnessbeoefenaars. Dopingautoriteit, Capelle aan den IJssel.

verbodsbepalingen richten zich specifiek op sporters en begeleiders. De sanctionering is via disciplinaire maatregelen met het karakter van een tuchtstraf, eventueel aangevuld met een administratieve geldboete voor zover van toepassing.

De algemene beleidsdoelstelling is te komen tot een dopingvrije sport door implementatie van de Code. De Code richt zich voornamelijk op sporters van het hoogste niveau, maar is ook toepasbaar bij dopinginbreuken gepleegd door sporters die niet van het hoogste niveau zijn. De keuze voor toezicht en daaraan gekoppelde tuchtmaatregelen is inherent aan de omzetting van de Code en de Internationale Standaarden. Ook de UNESCO-conventie verplicht een antidopingbeleid op te zetten, via de nationale antidopingorganisaties in uitvoering van de Code, maar verzet zich niet tegen aanvullende maatregelen voor zover ze verenigbaar zijn met de basisprincipes van de Code.

Binnen de resterende vrijheidsgraden zijn twee opties ingenomen.

- De Code bevat beperkte vrijheidsgraden voor het organiseren van de tuchtprocedure, waarbij enige vrijheid bestaat in het oprichten van of verwijzen naar tuchtrechtelijke instanties. De Code gaat daarbij uit van de verantwoordelijkheid van ondertekenaars van de Code. De Nationale Antidopingorganisaties die eveneens ondertekenaars zijn van de Code, krijgen de verantwoordelijkheid voor het resultatenbeheer, waaronder ook de tuchtrechtelijke afhandeling van dopingpraktijken voor onafhankelijke tuchtrechtelijke organen. Daarin past het vergroten van de passieve beleidscontrole door de federaties en sportverenigingen die door aansluiting bij een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, gehouden zijn de Code toe te passen op haar leden. Aangezien de doelstelling bereikt wordt op het niveau van de vereniging, is daar de optie ingenomen om de rol van de overheid in te perken, weliswaar met een blijvend actieve rol voor NADO Vlaanderen die tevens ook ondertekenaar is van de Code. De vergroting van de passieve beleidscontrole door het doortrekken van de responsabilisering van de sportfederaties kadert binnen de doelstelling die aan de basis lag van het Antidopingdecreet. Door de federaties die op zich al gehouden zijn de Code en bijhorende tuchtrecht te organiseren voor elitesporters ook bevoegd te maken over breedtesporters die aangesloten zijn bij die federaties, wordt de impact vergroot. ;
- De Code is opgevat binnen een context van competitieve sportbeleving. Sporters die op geen enkele wijze aan wedstrijden deelnemen en bij dopinggebruik niet in collusie komen met de noodzaak van een eerlijke en dopingvrije competitie, zijn niet uitdrukkelijk gevat door de Code. Toch is geopteerd om die sporters binnen het toepassingsgebied van het Antidopingdecreet te behouden, zij het met een afwijkend regime ten opzicht van de regels die de Code bepaalt. De ingenomen optie om een afwijkend sanctieregime op te zetten voor niet-competitieve breedtesporters onder de actieve beleidscontrole bouwt voort op het bestaande repressieve aspect van het antidopingbeleid als aanvulling op de preventieve aanpak, maar streeft naar een proportionele bestraffing in het licht van de beoogde doelstelling. Die doelstelling is exclusief gerelateerd aan het aspect van gezond sporten, bij afwezigheid van een competitieve inslag van de sportbeleving. De gedifferentieerde aanpak van recreatieve sporters is ingegeven door de doelstelling om recreatieve sporters vooral op een gezonde manier aan sport te laten doen, met een duidelijke doelstelling om sporters die in de fout gaan maar op geen enkele wijze aan competitievervalsing doen, niet zomaar uit te sluiten van sportbeleving. De naleving van de maatregelen wordt op eenzelfde wijze gegarandeerd, met proportionaliteit van de maatregelen naargelang de verschillende groepen die binnen het toepassingsgebied vallen.

De doelstelling wordt op twee manieren bereikt: door een programma van educatie en preventie, conform artikel 5 van het Antidopingdecreet, en door regelmatige dopingtesten gekoppeld aan disciplinaire bestraffing. De antidopingeducatie is een kernopdracht van NADO Vlaanderen, die als nationale antidopingorganisatie onder de Code ook gehouden is de Internationale Standaard voor Educatie van het WADA te implementeren. Via gerichte informatie, communicatie en educatie wordt een gedragsverandering beoogd. De tuchtrechtelijke straffen moeten bijkomend ontradend werken om doping te gebruiken en een gelijk speelveld garanderen. Voor sporters die niet deelnemen aan wedstrijden worden dezelfde beleidsmaatregelen genomen. Specifiek voor het verbod en bijhorende bestraffing wordt echter rekening gehouden met de specifieke omstandigheden en de proportionaliteit van de maatregelen.

Impactanalyse

Maatschappelijke impact (doelgroepen – JoKER / Armoedetoets)

Impact op jongeren en kwetsbare personen

De maatschappelijke impact van de wijzigingen is zeer beperkt van aard. Er is geen effect te verwachten op mensen in armoede. De wijzigingen in procedures bij het Antidopingdecreet hebben geen impact op het bedrag van administratieve geldboetes, noch zijn er kosten verbonden aan de voorziene handhaving buiten de disciplinaire gevolgen die zijn omschreven. Specifiek voor de administratieve geldboetes is bovendien bepaald dat enkel bij het weerhouden van opzet binnen een overtreding een administratieve geldboete zal worden opgelegd.

Er zijn geen specifieke nadelige effecten voor jongeren. Het dient daarbij benadrukt te worden dat de gewijzigde regels in de Code, die geïmplementeerd worden in het Antidopingdecreet, precies soepeler regels introduceren voor jongeren en personen die wils- of handelingsonbekwaam zijn. Die genieten als beschermde personen meer soepelheid ten opzichte van de normaal toepasselijke regels.

Dat komt bovenop de bestaande regels die al van toepassing waren voor minderjarige sporters en die onverkort blijven gelden.

Het Kind- en jongereneffectrapport (JoKER) gaat als bijlage bij de memorie.

Impact op sportfederaties

De vergroting van de responsabilisering van de aangesloten federaties kan opgevangen worden binnen de bestaande disciplinaire structuren die die federaties hebben opgezet voor elitesporters en begeleiders.

De impact is relatief beperkt. De procedure voor het resultatenbeheer van dopinginbreuken is gericht op het beperken van de disciplinaire hoorzittingen door in een eerste fase van resultatenbeheer de sporter of begeleider de kans te geven een sanctievoorstel te aanvaarden. Bovendien is voor dopinginbreuken die gerelateerd zijn aan recreatieve drugs (de in de verboden lijst aangeduide misbruikstoffen) een standaardsanctie bepaald met het oog op het verminderen van het aantal hoorprocedures voor die inbreuken.

Het uiteindelijke aantal zaken dat door de tuchtorganen van de federatie jaarlijks zou moeten behandeld worden in plaats van door de Disciplinaire Commissie voor Breedtesporters en Begeleiders, kan op basis van historische gegevens voor de jaren 2017 tot en met 2019 op gemiddeld 12 worden geschat.

Impact op sporters en begeleiders

- *Elitesporters*

De wijziging in regeling van verblijfsgegevens houdt in dat de oude categorieën A en B worden samengevoegd tot één enkele categorie A. Daarbij worden de elitesporters die tot de categorie B behoorden, aan dezelfde verplichtingen onderworpen als elitesporters van categorie A.

Op basis van de cijfers die voor 2019 door NADO Vlaanderen beschikbaar zijn gesteld, waren voor dat jaar 51 elitesporters ingedeeld in de categorie B. De impact is beperkt tot het aanleveren van bijkomende verblijfsgegevens. De elitesporters die tot de categorie behoorden, waren al gehouden verblijfsgegevens in te dienen en te actualiseren via het ADAMS-systeem dat het WADA ter beschikking stelt.

Voor de disciplinaire afhandeling van dopinginbreuken is geen wijziging beoogd.

- *Breedtesporters*

De impact op breedtesporters is beperkt. De gewijzigde bepalingen van de Code werken door op alle breedtesporters die aan wedstrijden deelnemen. Voor de tuchtrechtelijke afhandeling is een onderscheid naargelang de federatie of sportvereniging doorgevoerd waar de breedtesporter lid van is. Alle breedtesporters die actief aan wedstrijden deelnemen, blijven echter in beginsel onderworpen aan dezelfde regels, gebaseerd op de Code.

De afwijkende regeling voor niet-competitieve breedtesporters buiten de aangesloten federaties moet bovendien gezien worden vanuit de maatschappelijke doelstelling om doping in alle vormen te bestrijden, maar ook de normale sportbeleving te vrijwaren. Door meer de nadruk te leggen op rehabilitatie binnen de bestraffing, wordt ook een grotere aanvaarding van de maatregel beoogd, waarbij rekening is gehouden met het recht op individuele sportbeleving, de uiteindelijke doelstelling van preventieve gezondheid en de rechten van anderen die deelnemen aan georganiseerde sportactiviteiten buiten wedstrijdverband.

- *Begeleiders*

Voor begeleiders is er geen aanwijsbare impact door de wijzigingen die aan het Antidopingdecreet worden aangebracht.

Impact op de grondrechten en op het gelijkheidsbeginsel

De wijzigingen aan de Code zijn getoetst aan de grondrechten door rechter Jean-Paul Costa, voormalig voorzitter van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en rechter bij het Tribunal Arbitral du Sport (TAS). Zijn conclusie is dat de bepalingen van de Code die hem voor advies zijn voorgelegd in hun globaliteit in overeenstemming zijn met de fundamentele rechten.³

De Code houdt na wijziging meer rekening met het onderscheid tussen elitesporters en breedtesporters. Daarbij gaat het specifiek om de gunstigere regels voor recreatieve sporters en beschermde personen. Het verschil in behandeling berust ook daar op objectieve criteria, en het verschil in behandeling is doelmatig in het licht van het gemaakte onderscheid en de te bereiken doelstelling. In het Antidopingdecreet zijn de regels die uitzonderingen voorzien voor recreatieve sporters en beschermde personen, conform de Code. De

³ Zie in dat verband: COSTA, JEAN-PAUL, "Avis 2019 (expert opinion) sur le Code mondial antidopage (projet de Code 2021)", WADA, https://www.wada-ama.org/sites/default/files/resources/files/avis_2019_code_mondial_13_octobre.pdf (01/06/2020)

flexibiliteit in de Code moet ook een meer proportionele bestraffing toelaten van de breedtesporters die eronder gevat worden.

Voor de verantwoordelijkheid van het onderscheid tussen de verschillende categorieën breedtesporters dat wordt ingevoerd door wijziging van het antidopingdecreet, is een uitvoerige verantwoordelijkheid opgenomen in de algemene toelichting. Daarbij is een objectief onderscheid te maken tussen sporters op grond van de aansluiting bij een federatie die conform de Code gehouden is een tuchtreglement uit te vaardigen, en de sporters aangesloten bij een federatie of sportvereniging die niet gebonden is door de Code, behoudens toepassing in het Antidopingdecreet. Ook het onderscheid binnen die laatste groep tussen competitieve en niet-competitieve breedtesporters is objectief te maken, en de toepasselijke disciplinaire maatregelen zijn proportioneel in het licht van de nagestreefde doelstellingen.

Budgettaire impact

Voor de wijzigingen die voortkomen uit de wijziging van de Code is er geen directe budgettaire impact.

De wijziging aan de regeling van verblijfsgegevens hangt samen met de wijzigingen van het samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen. Het samenvoegen van de categorieën A en B, waartoe de individuele elitesporters behoren, heeft enkel impact op de omvang van verblijfsgegevens en niet op het aantal controles buiten wedstrijdverband die uitgevoerd moeten worden om conform te zijn met de Code en de Internationale Standaard voor Dopingtests en Onderzoeken.

De wijziging in de regeling van de verblijfsgegevens en de bijhorende controles buiten wedstrijdverband worden opgevangen binnen het spreidingsplan dat NADO Vlaanderen opstelt binnen de operationele autonomie die NADO Vlaanderen heeft voor het uitvoeren van die opdracht. Er is dus op dat vlak geen budgettaire impact.

De bijkomende mogelijkheden om elitesporters of in uitzonderlijke gevallen breedtesporters onder een regeling van verblijfsgegevens te brengen is louter facultatief en wordt enkel toegepast als dat noodzakelijk is voor het bereiken van de doelstelling. Voor elitesporters die deelnemen aan grote kampioenschappen en die niet tot de vaste groep elitesporters behoren, is het onderwerpen aan verblijfsgegevens beperkt in de tijd en facultatief, in functie van de gepercipieerde noodzaak en de testhistoriek van de sporter in kwestie. Voldoende dopingtesten uitvoeren buiten wedstrijdverband was al een kerntaak van de NADO. De bijkomende mogelijkheid om te verplichten verblijfsgegevens in te dienen is helemaal conform de Code en de Internationale Standaard die aandringen op het toepassen van verblijfsgegevens op die sporters. Alle uit te voeren dopingcontroles buiten wedstrijdverband worden volgens een risicoanalyse opgenomen in het spreidingsplan dat NADO Vlaanderen opstelt met volle operationele autonomie. De controles worden gerealiseerd binnen het daartoe ter beschikking gestelde werkingsbudget.

De wijzigingen aan het proces van resultatenbeheer hebben geen directe budgettaire impact.

NADO Vlaanderen doet als toezichhoudende instantie de vaststellingen en gaat binnen die onderzoeksbevoegdheid over tot de kwalificatie van een dopingpraktijk en beslist over verdere vervolging. Het formuleren van de normaal toepasselijke gevolgen situeert zich op grond van de wijzigingen aan het decreet eerder in de disciplinaire procedure, maar is in beginsel geen bijkomende opdracht met budgettaire impact.

Voor dopingovertredingen met betrekking tot breedtesporters trad NADO Vlaanderen al op als vervolgende partij voor de Disciplinaire Commissie en

Disciplinaire Raad voor Breedtesporters en Begeleiders. De Internationale Standaard voor Resultatenbeheer (ISRM), die dwingende bepalingen bevat voor het proces van resultatenbeheer, maakt dat een voorstel van sanctie moet geformuleerd worden voorafgaand aan een hoorzitting. Dat schuift enkel het moment waarop een vordering moet worden opgesteld naar voren, en beperkt de kosten voor het organiseren van een hoorzitting.

Voor dopingovertredingen met betrekking tot elitesporters en begeleiders die onder de bevoegdheid van de federatie vallen, formuleert NADO Vlaanderen evenzeer een sanctievoorstel.

De werkwijze waarbij een sanctievoorstel wordt geformuleerd en de afhandeling buiten een hoorzitting hebben een kostenbesparend effect. Door meer zaken af te handelen middels acceptatie van een sanctievoorstel, worden verdere kosten voor het organiseren van een hoorzitting vermeden.

De wijzigingen die betrekking hebben op het verruimen van de bevoegdheid van de disciplinaire organen die door de federaties opgezet zijn in het kader van de passieve beleidscontrole, hebben een potentieel positieve weerslag op het budget, aangezien het organiseren van hoorzittingen voor bepaalde breedtesporters onder de bevoegdheid van de federatie vallen. De impact op de sportfederaties wordt beschreven onder de impactanalyse.

De administratieve geldboetes vallen buiten het normale werkingsbudget, maar zijn inkomsten die enkel kunnen aangewend worden ter aanvulling van het normale werkingsbudget. De inkomsten uit de administratieve geldboetes en gerecupereerde controlekosten worden ongewijzigd toegewezen aan NADO Vlaanderen, krachtens artikel 7, §1, eerste lid, 12° en vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 betreffende het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid "Sport Vlaanderen". De inkomsten uit de administratieve geldboetes en gerecupereerde controlekosten worden op dezelfde wijze enkel aangewend voor de werking van NADO Vlaanderen, krachtens artikel 7, §1, eerste lid, 12° en vierde lid, van het decreet van 7 mei 2004 betreffende het intern verzelfstandigd agentschap met rechtspersoonlijkheid "Sport Vlaanderen". Dergelijke inkomsten zijn in beginsel onzeker, en afhankelijk van de soevereinde beoordeling van de Disciplinaire Commissie en Disciplinaire Raad voor Breedtesporters en Begeleiders. De efficiëntiewinsten door de wijzigingen in het proces van resultatenbeheer, waarbij gestreefd wordt om het aantal zaken dat voor hoorzitting wordt ingeleid te beperken door het formuleren van een sanctievoorstel voorafgaand aan een mogelijke hoorzitting, compenseren een mogelijke daling van de inkomsten uit administratieve geldboetes.

Bestuurlijke impact op de lokale en provinciale besturen en op Brussel

Er is geen impact op de lokale en provinciale besturen. De bestuurlijke impact op Brussel wijzigt niet.

Implementatie

Uitvoering

Verdere regels zullen worden opgenomen in een besluit van de Vlaamse Regering, om ook de uitvoeringsregels in lijn te brengen met het Antidopingdecreet en de WADA-conforme uitvoering van het Antidopingdecreet.

Monitoring en evaluatie

NADO Vlaanderen is als nationale antidopingorganisatie en ondertekenaar van de Code onderworpen aan de monitoring van het WADA en de Raad van Europa.

Handhaving en toezicht

Aan het principe van de handhaving en toezicht wordt niet geraakt. Antidopingtesten en onderzoeken naar dopingpraktijken blijven de bevoegdheid van NADO Vlaanderen en de andere antidopingorganisaties die op grond van de Code dopingtests mogen uitvoeren. Ook de rol van de federaties en sportverenigingen op het naleven van de disciplinaire maatregelen blijft ongewijzigd.

Wel beoogt het decreet een hernieuwde focus op de passieve beleidscontrole, waarbij de tuchtbevoegdheid van federaties die vanuit hun verplichtingen aan een internationale federatie gehouden zijn de Code toe te passen.

inwerkingtreding

De herziene Code is van toepassing vanaf 1 januari 2021.

De datum van inwerkingtreding van een aantal bepalingen wordt echter afhankelijk gemaakt van de uitvoering die eraan wordt gegeven door de Vlaamse regering. Dat is in het bijzonder het geval van de maatregelen met betrekking tot verblijfsgegevens. De regeling volgt deels uit het Samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen. De Code geeft een zekere vrijheid om te bepalen welke sporters aan verblijfsgegevens worden onderworpen, en laat toe een gedifferentieerde regeling op te zetten. Om een coherente uitvoering te garanderen, wordt de inwerkingtreding van de bepalingen die betrekking hebben op het samenstellen van de nationale doelgroep en nationaal geregistreerde doelgroep gedelegeerd aan de Vlaamse Regering.

Overgangsbepalingen

De Code voorziet in een aantal overgangsmaatregelen (artikel 27 van de Code).

Als algemeen principe bepaalt de Code dat geen retroactiviteit wordt beoogd tenzij het principe van de meest gunstige bepaling of "lex mitior" van toepassing is. Die bepaling voorziet dat alle nog hangende zaken voor de datum van inwerkingtreding van de gewijzigde Code op 1 januari 2021, of zaken die ingeleid worden na die datum, door vallen onder de toepassing van de Code zoals die van kracht was voor 1 januari 2021.

Dat komt overeen met het algemene principe van niet-retroactiviteit van de strafwet en de het beginsel van de retroactieve toepassing van de mildere strafwet. Dat beginsel is van algemene draagwijdte en werkt door op het Antidopingdecreet.

Voor de beoordeling van opeenvolgende overtredingen binnen een periode van tien jaar (toepassing van artikel 10.9.4 van de Code) blijven dopingovertredingen uiteraard met terugwerkende kracht in rekening te worden gebracht. Een eerdere dopingovertreding binnen een aaneengesloten periode van tien jaar voor een nieuwe dopingovertreding wordt begaan, blijft uiteraard als rechtsfeit bestaan, ook als die dopingovertreding voor de inwerkingtreding van de gewijzigde Code volledig afgehandeld was. Dat is eenzelfde principe als bij de wijziging van de Code in 2015. De termijn van tien jaar waarbinnen meerdere overtredingen zijn gepleegd is ongewijzigd in de Code die van kracht wordt op 1 januari 2021. Eveneens is de verjaringstermijn van 10 jaar tussen de feiten en het opstarten van disciplinaire vervolging retroactief van toepassing. Ook de verjaringstermijn is behouden op tien jaar, en dus ongewijzigd ten opzicht van de Code zoals die van kracht was voor de inwerkingtreding van de gewijzigde Code op 1 januari 2021. Beide bepalingen worden gezien als procedurele bepalingen die ook op feiten in het verleden van toepassing zijn.

Dat stemt overeen met het algemene beginsel dat procedurele bepalingen van onmiddellijke toepassing zijn. Dat geldt ook voor de organisatie van de disciplinaire afhandeling van dopingovertredingen.

Voor disciplinaire beslissingen genomen voor 1 januari 2021 waar geen beroep meer tegen openstaat, is bepaald dat een sporter die zich nog in een periode van uitsluiting bevindt, een verzoek kan richten aan het disciplinair orgaan dat de sanctie heeft opgelegd, om de zaak opnieuw te bekijken. Dat is in het bijzonder van toepassing voor dopingovertredingen waarvoor een wijziging in strafbaarstelling of strafbepaling is doorgevoerd bij dit decreet, en die onder de gewijzigde regelgeving tot een veel mildere sanctie zou leiden.

De mogelijkheid om de zaak opnieuw voor de disciplinaire commissie te brengen, bestaat ook voor sporters die onder het gewijzigde decreet als niet-competitieve sporters zouden beschouwd worden. Om echter de last voor die sporters te beperken, is een aanvullende overgangsmaatregel voorzien die ingrijpt op het vlak van de tenuitvoerlegging van de disciplinaire uitsluiting.

In principe gaat NADO Vlaanderen bij elke vaststelling van een dopingpraktijk buiten wedstrijdverband in hoofde van een sporter na of er sprake is van aansluiting bij een sportvereniging of sportfederatie. Als uit de elementen van het oorspronkelijke dossier blijkt dat de sporter op het moment van de feiten als niet-competitieve sporter werd aanzien, zal bij de herziening van de sanctie de nieuwe regeling kunnen toegepast worden.

C. Totstandkomingsprocedure

De procedure van wijziging van de Code is beschreven onder de algemene toelichting. Op basis van de verschillende consultatierondes is de gewijzigde Code tot stand gekomen met inspraak van de verschillende belanghebbenden.

De wijzigingen in de regels van de verblijfsgegevens zijn het gevolg van het structureel overleg binnen de Coördinatieraad die is opgezet in uitvoering van het Samenwerkingsakkoord van 9 december 2011, en volgen de bepalingen van de Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken.

Eerste principiële goedkeuring

Op 10 juli 2020 heeft de Vlaamse Regering beslist haar principiële goedkeuring te hechten aan een voorontwerp van decreet tot wijziging van het Antidopingdecreet van 25 mei 2012, wat betreft de aanpassing aan de Code 2021.

Ingewonnen adviezen Vlaamse Sportraad en Vlaamse Toezichtcommissie

De Vlaamse minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand, bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, werd gelast over voornoemd ontwerp van decreet het advies in te winnen van de Strategische Adviesraad voor Cultuur, Jeugd, Sport en Media (SARC) en de Vlaamse Toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens.

Het advies van de Vlaamse Sportraad, sectorraad van de SARC, werd uitgebracht op 20 juli 2020.

De Vlaamse Sportraad bracht op 20 juli 2020 een positief advies uit, en formuleerde enkele opmerkingen en aandachtspunten. Die opmerkingen behoeven echter geen verdere aanpassing aan het voorontwerp van decreet:

- de flexibiliteit in sanctionering is geen element dat speelt bij het bepalen van het aantal controles die worden uitgevoerd bij breedtesporters of recreatiesporters. De controles worden door NADO Vlaanderen binnen de operationele autonomie vastgelegd in functie van het spreidingsplan;

- de impact van de bijkomende verantwoordelijkheden voor de federaties is toegelicht aan de Vlaamse Sportraad. De verschuiving van de disciplinaire procedures voor breedtesporters naar de federaties onder de passieve beleidscontrole is in absolute aantallen beperkt. Bovendien kan de behandeling van zaken geclusterd worden binnen de werking van het Vlaams Dopingtribunaal, waar de federaties bij aangesloten zijn. Tevens blijft NADO Vlaanderen als antidopingorganisatie onder de Code, onder het toezicht van het WADA, het resultatenbeheer uitvoeren en de federaties binnen die rol als antidopingorganisatie ondersteunen;
- het bredere gezondheidsaspect blijft gevrijwaard binnen de proportionele aanpak van de sporters die buiten de bevoegdheid van de federaties vallen, en is algemeen als positief ervaren;
- het huidige budget van NADO Vlaanderen is in eerste instantie bestemd voor het uitvoeren van het antidopingprogramma in de elitesport, maar heeft steeds voldoende ruimte geboden om de middelen efficiënt in te zetten voor controle en preventie in de breedtesport.

Het advies van de Vlaamse Toezichtcommissie werd uitgebracht op 28 juli 2020 (VTC nr. 2020/29).

De Vlaamse Toezichtcommissie heeft het voorontwerp van decreet tot wijziging van het Antidopingdecreet van 25 mei 2012, wat betreft de aanpassing aan de Code 2021, gelijktijdig verleend met het advies over het decreet houdende instemming met het gewijzigde Samenwerkingsakkoord tussen de Vlaamse Gemeenschap, de Franse Gemeenschap, de Duitstalige Gemeenschap en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie (advies VTC nr. 2020/28 van 28 juli 2020).

De VTC wijst op de bestaande rechtvaardigingsgrond voor de verwekring van persoonsgegevens zoals opgenomen in de ontwerpmemorie, met name artikel 9, 2, h) van de AVG.

De wijzigingen aan de regeling van verblijfsgegevens worden positief beoordeeld. De transparantie van de regeling met betrekking tot verblijfsgegevens wordt opgevangen binnen de algemene opdracht van antidopingeducatie die krachtens artikel 5 van het Antidopingdecreet, in uitvoering van de Internationale Standaard voor Educatie van het WADA, aan NADO Vlaanderen wordt toebedeeld. Educatie aan sporters die onder verblijfsgegevens vallen, wordt door die internationale standaard als een prioritaire opdracht van het NADO beschouwd.

In het kader van het resultatenbeheer wordt gewezen op de noodzaak van beveiligde overdracht van persoonsgegevens aan de federaties in het kader van de passieve beleidscontrole. Dergelijke overdrachten behoren tot de concrete invulling van de decretale bepalingen, en hebben geen directe impact op het voorontwerp van decreet.

Het algemene oordeel van de VTC is dat het voorontwerp van decreet voldoende waarborgen kan bieden wat de bescherming van de persoonsgegevens van de betrokkenen betreft.

Bijkomend kan ook gewezen worden op de aanpassing van het Antidopingdecreet bij het decreet van 8 juni 2018 houdende de aanpassing van de decreten aan de verordening (EU) 2016/679 van het Europees Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming), en het besluit van de Vlaamse Regering van 19 juli 2019 tot uitvoering van artikel 190 van het decreet van 8 juni 2018 houdende de aanpassing van de decreten aan de verordening (EU) 2016/679 van het Europees

Parlement en de Raad van 27 april 2016 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens en tot intrekking van richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming), waarmee het Antidopingdecreet al conform werd gemaakt aan de dwingende bepalingen van de AVG.

Consultatie met het WADA met het oog op conformiteit met de Code

Bijkomend werd met het oog op de conformiteit van het Antidopingdecreet met de Wereld Antidoping Code, waarvan de wijzigingen van kracht worden op 1 januari 2020, voorgelegd aan het WADA. Conformiteit met de Code is immers essentieel om de Vlaamse antidopingregels in lijn te brengen met de internationaal bepaalde normen. NADO Vlaanderen is als ondertekenaar van de Code gehouden die Code ook volledig te implementeren en toe te passen. Non-conformiteit zou immers kunnen resulteren in gevolgen onder de Code, waarbij een status van niet-conformiteit zware gevolgen zou kunnen meebrengen, zoals een schorsing van NADO Vlaanderen, of gevolgen hebben voor de toekomstige organisatie van grote internationale sportevenementen in Vlaanderen.

Op 8 juni 2020, voorafgaand aan de principiële goedkeuring, werden de belangrijkste wijzigingen en de impact van de gewijzigde Code op het Antidopingdecreet voorgelegd aan het WADA en besproken in een teleconferentie met NADO Vlaanderen.

Op 23 juli 2020 heeft NADO Vlaanderen een vertaling van het voorontwerp van decreet voorgelegd aan het WADA. Opmerkingen van het WADA werden voorgelegd aan NADO Vlaanderen op 30 juli 2020 en 8 augustus 2020, waarbij met het oog op conformiteit van de Code verschillende opmerkingen werden geformuleerd op het voorontwerp.

Op 28 augustus 2020 heeft NADO Vlaanderen geantwoord op de opmerkingen van het WADA, met antwoorden op de opmerkingen van het WADA en verdere voorstellen van aanpassing aan het voorontwerp om tegemoet te komen aan dwingende opmerkingen die door WADA waren geformuleerd.

Op 18 september 2020 heeft NADO Vlaanderen de opmerkingen ontvangen van het WADA op de voorgestelde aanpassingen geformuleerd op 28 augustus. Naar aanleiding van die laatste opmerkingen zijn de punten weggewerkt met het oog op conformiteit met de Code.

Op 8 oktober 2020 vond verder overleg plaats via videoconferentie tussen het WADA aan de ene kant, en NADO Vlaanderen en vertegenwoordigers van de Vlaamse minister aan de andere kant. NADO Vlaanderen had voorafgaand aan het overleg, op 6 oktober 2020, een ontwerp overgemaakt dat aanpassing bevatte naar aanleiding van de opmerkingen die het WADA op 18 september had voergemaakt. Volgend op het overleg van 8 oktober, bezorgde WADA op 9 oktober verdere opmerkingen op het eerder aangepaste ontwerp.

Op 14 oktober 2020 bezorgde NADO Vlaanderen een aangepast ontwerp, de finale opmerkingen van het WADA werden ontvangen op 23 oktober 2020.

Met het oog op de conformiteit met de Code is het aangepaste ontwerp opnieuw voorgelegd aan het WADA, waarbij de laatste opmerkingen van het WADA zijn weggewerkt. Het ontwerp werd na aanpassing aan het advies van de Raad van State voorgelegd op 24 maart 2021 en voor laatste lezing op 22 april 2021, waarna de laatste aanpassingen zijn verwerkt om volledige "compliance" met de Code 2021 te verzekeren.

Tweede principiële goedkeuring Vlaamse Regering

Op 13 november 2020 heeft de Vlaamse Regering beslist opnieuw haar principiële goedkeuring te hechten aan een voorontwerp van decreet tot wijziging van het Antidopingdecreet van 25 mei 2012, wat betreft de aanpassing aan de Code 2021

Advies van de Raad van State en repliek op de geformuleerde opmerkingen

De Vlaamse minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand , bevoegd voor de medisch verantwoorde sportbeoefening, werd gelast over voornoemd ontwerp van decreet het advies in te winnen van de Raad van State.

Het advies 68.304/1 van de Raad van State over het voorontwerp van decreet tot wijziging van het Antidopingdecreet van 25 mei 2012, wat betreft de aanpassing aan de Code 2021, werd uitgebracht op 8 januari 2021.

Volgend op het advies van de Raad van State, kan volgende toelichting worden gegeven:

Vormvereisten

Punt 3 van het advies formuleert een opmerking inzake de toetsing aan de AVG. Volgens de Raad van State voorziet artikel 36, lid 4, van de algemene verordening gegevensbescherming (AVG), gelezen in samenhang met artikel 57, lid 1, c), en overweging 96 ervan, in een verplichting om de toezichthoudende autoriteit, bedoeld in de wet van 3 december 2017 'tot oprichting van de Gegevensbeschermingsautoriteit', te raadplegen bij het opstellen van een voorstel voor een door een nationaal parlement vast te stellen wetgevingsmaatregel, of een daarop gebaseerde regelgevingsmaatregel in verband met verwerking.

Inmiddels werd bij artikel 10/1 van het decreet van 18 juli 2008 betreffende het elektronische bestuurlijke gegevensverkeer de Vlaamse toezichtcommissie voor de verwerking van persoonsgegevens opgericht. De Vlaamse toezichtcommissie (VTC) is een autonome dienst met rechtspersoonlijkheid en is als toezichthoudende autoriteit voor de verwerking van persoonsgegevens in de zin van artikel 36, lid 4, van de AVG verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van de AVG door de instanties. Ingevolge artikel 51, lid 1, van de AVG kan immers elke lidstaat één of meer onafhankelijke overheidsinstanties, verantwoordelijk voor het toezicht op de toepassing van deze verordening, oprichten.

Sinds de bekendmaking van de aanstelling van de leden van de VTC door de Vlaamse Regering in het Belgisch Staatsblad d.d. 29 maart 2019, is de VTC ingevolge artikel 10/4, §1, van voornoemd decreet bevoegd om hetzij uit eigen beweging, hetzij op verzoek van het Vlaams Parlement of de Vlaamse Regering adviezen te verstrekken omtrent elke aangelegenheid met betrekking tot de verwerkingen van persoonsgegevens. Er moet aldus worden vastgesteld dat er in dit geval een advies is waarbij het ontwerp is getoetst aan de AVG.

Aan punt 3 van het advies wordt dus geen verder gevolg gegeven.

Algemene opmerkingen

Punt 5.1

De definitie van "binnen wedstrijdverband" is volgens de opmerking van de Raad van State niet geheel conform de definitie die in de Code is opgenomen. Om reden van conformiteit is, mede op vraag van het WADA, de definitie verder aangepast om aan te sluiten bij de bewoordingen van de Code.

De bedoeling van de definitie in de Code is dat de periode binnen wedstrijdverband duidelijk wordt afgebakend, om ook voor het vaststellen van een dopingpraktijk voor verboden stoffen of methoden die enkel binnen wedstrijdverband verboden zijn, de periode duidelijk af te bakenen. Een dopingtest die binnen de periode wordt ondernomen, wordt als beschouwd binnen wedstrijdverband te zijn afgenomen.

De definitie voorziet in de mogelijkheid dat het WADA voor bepaalde sporten een afwijkende periode aanvaardt, op vraag van een internationale federatie die als regulerende instantie voor die sport optreedt. Die definitie moet dan ook toegepast worden in alle evenementen waarin de sport aan bod komt.

Punt 5.2

De formulering van het ontworpen artikel 8, §2, 1^o, van het Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerking van de Raad van State in het advies.

Punt 5.3

De formulering van het ontworpen artikel 14/3, van het Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerking van de Raad van State in het advies. Het punt 4^o is weggelaten aangezien het ook niet voorkomt in artikel 21.3 van de Code.

Punt 5.4

De formulering van het ontworpen artikel 15, §1, zesde lid, van het Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerking van de Raad van State in het advies. De verwijzing naar verzwarende omstandigheden is weggelaten.

Punt 5.5

De verplichting volgt uit het Samenwerkingsakkoord dat tussen de Gemeenschappen is afgesloten. Daarbij is het de intentie van de akkoordsluitende partijen om ook de elitesporters van categorie B die zich terugtrekken uit de sport op nationaal niveau, ook te onderwerpen aan de verplichting om de terugkeer in competitie tijdig aan te kondigen. De toepassing zal echter beperkt zijn. Elitesporters van categorie B worden immers als elitesporter gekwalificeerd op basis van hun deelname aan ploegsporten op het hoogste nationale niveau. Wanneer die sporters niet langer actief zijn op het hoogste niveau, zal ook de kwalificatie als elitesporter vervallen, en zullen die sporters niet langer tot de categorie behoren. Als ze aan individuele verblijfsgegevens zijn onderworpen als sporters van de categorie A, dan zijn ze ook onderworpen aan dezelfde verplichtingen van elitesporters van categorie A, waardoor ze bij terugtrekking ook aan dezelfde voorwaarden moeten voldoen als elitesporters van categorie A.

Het ontwerp is bijgevolg niet aangepast, mede ook om de conformiteit met het samenwerkingsakkoord te garanderen. Dat samenwerkingsakkoord is ook door het WADA conform bevonden met de Code.

Punt 5.6

De opmerking van de Raad van State heeft betrekking op het Samenwerkingsakkoord, eerder dan op de tekst van het ontwerp van wijzigingsdecreet. Het ontworpen artikel 22, §3, eerste lid, van het Antidopingdecreet wordt om die reden niet aangepast. Uit het Samenwerkingsakkoord volgt dat de verblijfsgegevens gebruikt mogen worden voor het toezicht op de naleving van de verblijfsgegevensverplichtingen. In het ontwerp wordt dat enkel verduidelijkt, maar ook zonder die verduidelijking is het evident dat de verblijfsgegevens verwerkt mogen worden voor het loutere toezicht op de naleving van de verblijfsgegevensverplichtingen, met het oog op het vaststellen van een eventueel aangifteverzuim of een gemiste test, of voor het vaststellen van een dopingpraktijk die bestaat uit drie aangifteverzuimen of gemiste dopingtests binnen een periode van twaalf maanden.

Het ontwerp is om die reden niet aangepast, en is evenmin strijdig met het samenwerkingsakkoord. De Code en de Internationale Standaard voor Dopingtests en Onderzoeken vereisen dat toezicht wordt uitgeoefend op de correcte indiening van verblijfsgegevens en het actualiseren ervan. Als een inbreuk op de verblijfsgegevens wordt vastgesteld, dan moet conform de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer een procedure gevolgd worden om het aangifteverzuim feitelijk vast te stellen en de sporter de kans te geven het aangifteverzuim te betwisten. Als de verblijfsgegevens niet zouden verwerkt mogen worden met het oog op het toezicht van de correctheid ervan, zou die procedure onmogelijk zijn. Om die reden is de uitdrukkelijke bepaling in het ontwerp van decreet behouden.

Punt 5.7

De formulering van het ontworpen artikel 23/1/2, §2, van het Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerking van de Raad van State in het advies, en verder in lijn gebracht met de standaardformulering van de Code. Het WADA heeft er immers op gewezen dat telkens op eenvormige wijze de bepalingen uit de Code moeten overgenomen worden.

In 23/1/2, §2, tweede lid, 4°, is eenduidig verwezen naar de NADO van de woonplaats of de NADO van de plaats waar de betrokkene (in voorkomend geval: sporter of andere persoon, daaronder ook begrepen een begeleider) zijn licentie heeft verkregen of de NADO van het land waar de sporter of andere persoon de nationaliteit heeft.

Om dezelfde reden is ook in paragraaf 3, eerste lid, van hetzelfde artikel, punt 2° op eenzelfde wijze aangepast.

Omwille van de conformiteit is ook in volgende ontworpen artikelen, op grond van de doorgevoerde wijzigingen en hernummering, een wijziging aangebracht:

- Artikel 23/2, §1, tweede lid;
- Artikel 24/1, §4, eerste lid, 4°, en §5, eerste lid, 4°;
- Artikel 34, vierde lid
- artikel 35, §1, eerste lid, 2°;
- Artikel 36, §1, tweede lid, 2°.

Punt 5.8 – minimumvereisten voor de beroepsinstantie

Het ontworpen artikel 24/1 is inzake opbouw gewijzigd om dichter aan te sluiten bij de Code. Daarbij is in het ontworpen artikel 24/1, §3, tweede lid, een bepaling opgenomen die de minimumvereisten bepaalt waaraan een beroepsinstantie die bevoegd is over elitesporters van nationaal niveau en breedtesporters, en voor zaken die niet voortkomen uit internationale evenementen. Ook is uitdrukkelijk bepaald dat de sporter, begeleider of andere persoon het recht heeft om beroep in te stellen voor het TAS als er geen beroepsinstantie op nationaal niveau is opgericht die aan de voorwaarden voldoet.

Punt 5.9 en 5.10 – artikel 70

De formulering van het ontworpen artikel 70 van het Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerking van de Raad van State in het advies. In het eerste lid wordt gepreciseerd dat de overgangsmaatregel betrekking heeft op hangende zaken voor de inwerkingtreding van de gewijzigde code, of betrekking heeft op feiten die zich voordeden voorafgaand aan de effectieve inwerkingtreding van de Code.

In het tweede lid is gerefereerd naar een finale beslissing die een uitsluiting oplegt. Dat impliceert dat de procedure volledig is afgerond en geen hoger beroep meer open staat bij een disciplinair orgaan. Als er nog beroep openstaat, kan immers via een hoger beroep toepassing gevraagd worden van de gewijzigd regels. Om conform de Code te zijn, is eveneens expliciet opgenomen dat de periode van uitsluiting nog moet lopende zijn, en dat geen herziening kan gevraagd worden van een eerder opgelegde uitsluiting die al is afgelopen. De overgangsmaatregel is immers uitdrukkelijk voorbehouden voor het inkorten van lopende uitsluitingen, niet voor zaken waarvoor de uitsluiting ook effectief afgelopen is.

Punt 6 – overeenstemming met het Samenwerkingsakkoord

Aan de opmerkingen van de Raad van State is gevolg gegeven in het ontwerp van decreet, om de conformiteit met het samenwerkingsakkoord te vrijwaren.

- wat betreft de opmerking in de eerste alinea van punt 6 van het advies: aan de opmerkingen van de Raad van State is gevolg gegeven. De definities zijn in overeenstemming gebracht met de definities die in het Samenwerkingsakkoord zijn opgenomen, met name de definitie van beschermde persoon (ontworpen artikel 8°/1 van het Antidopingdecreet en artikel 1, 22° van het Samenwerkingsakkoord), en de definitie van

geregistreerde doelgroep (ontworpen artikel 2, 28°/1, van het Antidopingdecreet en artikel 1, 13° van het Samenwerkingsakkoord).

- wat betreft de opmerking in de tweede alinea van punt 6 van het advies: aan de opmerking van de Raad van State is gevolg gegeven met betrekking tot het ontworpen artikel 20, § 1, eerste lid, 1°;
- wat betreft de opmerking in de derde en vierde alinea van punt 6 van het advies: de redactie van het ontworpen artikel 20, § 2, vijfde lid, van het Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerkingen in het advies van de Raad van State;

wat betreft de opmerking in de vijfde alinea van punt 6 van het advies: het ontworpen artikel 21, § 3, derde lid, van de Antidopingdecreet is aangepast conform de opmerkingen in het advies van de Raad van State.

Punt 7.1 - eenvormig gebruik "sporter", "begeleider" en "andere persoon"

Conform het advies wordt consequent toepassing gemaakt van het begrip "sporter en andere persoon", waarbij de notie begeleider wordt begrepen onder andere persoon, en dus niet uitdrukkelijk vermeldt wordt, tenzij strikt noodzakelijk. De wijziging is mee ondersteund door in artikel 4, 2 van het ontwerp (toepassingsgebied) duidelijk weer te geven dat onder andere personen ook steeds de begeleiders zijn begrepen.

De verwijzing naar andere personen is ook vereist door het WADA om conformiteit met de Code te garanderen, waarbij het begrippenkader van de Code rigoureuus te volgen is. Een ruime omschrijving van begeleider volstaat op dat vlak niet, aangezien andere personen dan personen die strikt genomen een sporter begeleiden op een wedstrijd onderworpen worden aan de toepassing van de Code. Een begripsomschrijving van andere persoon is niet opgenomen in de Code als afzonderlijke definitie. In de Code wordt telkens naar een andere persoon gerefereerd, als een andere persoon dan een sporter wordt bedoeld. De Code heeft daarbij als uitgangspunt dat elke persoon die onder de bevoegdheid van een ondertekenaar van de Code valt, een dopingpraktijk kan begaan.

De wijzigingen zijn doorheen het ontwerp doorgevoerd, waarbij telkens geopteerd is om "sporter, begeleider of andere persoon" eenduidig te vervangen door "sporter of andere persoon", waaronder dus een begeleider is begrepen. Enkel als ook de overeenkomstige bepalingen van de Code uitdrukkelijk verwijzen naar begeleiders, is die begripsomschrijving mee opgenomen.

Punt 7.2 – consequente verwijzing naar het bevoegde disciplinaire orgaan

Hoewel de Raad van State vraagt om duidelijk te omschrijven, is het omwille van het hybride karakter van de regeling geen evidentie om naar het bevoegde disciplinair orgaan zelf te verwijzen. Het zal immers de kwalificatie van de sporter zijn, gekoppeld aan zijn lidmaatschap bij ofwel een federatie die lid is van een internationale federatie die de Code heeft ondertekend (een aangesloten federatie), ofwel een federatie die niet tot de ondertekenaars van de Code, rechtstreeks of onrechtstreeks, behoort.

Het zal bij de uitvoering van het decreet tot de opdrachten van NADO Vlaanderen behoren om ervoor te zorgen dat voor een hoorzitting steeds het dossier wordt overgemaakt aan het bevoegde disciplinaire orgaan, en dat bij het nemen van beslissingen, steeds de correcte beroepsinstantie wordt aangeduid die op grond van het Decreet gemachtigd is van het beroep kennis te nemen. Dat zal naargelang het geval een private tuchtinstantie zijn, of de tuchtorganen die bij decreet zijn ingesteld namens de Vlaamse Gemeenschap.

Om deels tegemoet te komen aan de aanpassing van het begrippenkader, is waar mogelijk gerefereerd naar de artikelen waar het disciplinaire orgaan of de beroepsinstantie wordt omschreven. Op dergelijke werkwijze is eveneens aangedrongen door het WADA met het oog op de conformiteit met de Code.

Punt 8.1 tot en met 8.3 - AVG

Punt 8.1 – verwerking persoonsgegevens en evenredigheidsbeginsel

Aan het legaliteitsbeginsel is voldaan, aangezien de inzameling van persoonsgegevens voldoet aan een legitieme doelstelling, die geformuleerd is in het Antidopingdecreet. Voor de duidelijkheid is in artikel 48 van het Antidopingdecreet een lid ingevoegd dat verwijst naar de gewichtige reden van algemeen belang, dat de basisgrondslag omvat van de dopingbestrijding. De vereiste proportionaliteit voor het verzamelen van verblijfsgegevens is al conform beoordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Voor elitesporters die niet aan verblijfsgegevens zijn onderworpen, worden de persoonsgegevens enkel ingezameld en verwerkt in het licht van de dopingcontroles.

Daarbij zal steeds het principe van proportionaliteit in acht genomen worden bij het verwerken van de gegevens, en zullen de bepalingen ook conform de Internationale Standaard voor de Bescherming van Persoonlijke Informatie gevolgd worden.

Punt 8.2 – gebruik van het ADAMS-systeem

De doelstellingen zijn, zoals de Raad van State aangeeft, vervat in artikel 48 van het Antidopingdecreet. De toegang tot het ADAMS-systeem is daarbij beperkt tot de partijen die belang hebben om de gegevens te consulteren. De toegang tot de gegevens wordt door NADO Vlaanderen beheerd in het ADAMS-systeem zelf, dat de nodige veiligheidsmaatregelen heeft ingebouwd en toelaat om de toegang tot de gegevens te regelen. Binnen de het toezicht dat WADA uitoefent op de conformiteit, heeft WADA uiteraard toegang tot de gegevens in ADAMS. Welke instanties tot bepaalde gegevens toegang hebben, volgt uit de desbetreffende bepalingen van het decreet. Het zijn de partijen die recht hebben om beroep in te stellen tegen beslissingen en op grond van de Code bevoegdheid hebben over de sporter of andere persoon in kwestie.

Het gebruik van het ADAMS-systeem van het WADA is vereist door de Code, waarbij het decreet ook uitdrukkelijk bepaalt wanneer gegevens in ADAMS geregistreerd moeten worden.

Punt 8.3 – grondslagen voor de verwerking in de AVG

De grondslagen voor de verwerking van persoonlijke gegevens zijn onveranderd, en in beginsel opgenomen in het decreet. Het dient daarbij aangegeven te worden dat gevoelige medische informatie in het kader van een TTN-procedure steeds verwerkt worden door medische beroepsbeoefenaars die aan beroepsgeheim gebonden zijn. Verdere medische informatie die een sporter verstrekt, zijn noodzakelijk voor het correcte verloop van een dopingcontrole en de afhandeling van het resultatenbeheer. De veiligheidsmaatregelen worden niet uitdrukkelijk opgenomen in het Antidopingdecreet, maar zullen conform de algemene regelgeving inzake gegevensbescherming worden toegepast.

Punt 8.4

Aan de opmerking van de Raad van State is gevolg gegeven, door de redactie van het ontworpen artikel 43, tweede lid. Enkel meerderjarige elitesporters en andere personen die geen beschermede persoon zijn, zijn onderworpen aan de verplichte bekendmaking van de sanctie. Voor breedtesporters is er geen wijziging, de uitsluitingen opgelegd aan breedtesporters worden enkel bekendgemaakt via de beveiligde communicatiekanalen.

Punt 9.1 bevat geen opmerkingen die wijzigingen impliceren.

Punt 9.2 – hybride procedureregels

De rol van NADO Vlaanderen is verder verduidelijkt in de memorie van toelichting. NADO Vlaanderen is enerzijds een administratieve overheid, maar is tevens als ondertekenaar van de Code door WADA aanzien als een NADO binnen de toepassing van de Code, dus eveneens in relatie tot de andere ADO's en het WADA. De Code is in beginsel een instrument van private tucht. Het

Antidopingdecreet bouwt echter verder op het onderscheid tussen actieve en passieve beleidscontrole.

Deels is in het ontwerp gevolg te geven door de rol van NADO Vlaanderen te benadrukken. In artikel 4, §2, is opgenomen dat NADO Vlaanderen de rol vervult van nationale antidopingorganisatie, niet enkel binnen de actieve beleidscontrole over breedtesporters die onder de bevoegdheid van de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap vallen, maar ook in het private tuchtstelsel dat door de federaties wordt opgezet.

De uiteindelijke verantwoordelijkheid van NADO Vlaanderen voor handelingen van de aangesloten federaties is in deze onvermijdelijk binnen het opgezette stelsel. Net om de conformiteit (of "compliance") van NADO Vlaanderen te vrijwaren, is de rol van NADO Vlaanderen doorheen de bepalingen ook gegarandeerd voor zaken die uiteindelijk tot de disciplinaire bevoegdheid van de aangesloten federaties vallen. De disciplinaire organen van de aangesloten federaties moeten aan dezelfde vereisten van onafhankelijkheid, operationele en institutionele onafhankelijkheid voldoen die gesteld is door de Code. Aangezien deelfederaties op nationaal vlak geen rechtstreekse ondertekenaar van de Code zijn, kan het WADA de gevolgen van niet-conformiteit enkel toepassen op de NADO als ondertekenaar van de Code. De verwijzing naar de verantwoordelijkheid van NADO Vlaanderen is in het ontworpen artikel 24 opgenomen op uitdrukkelijke vraag van het WADA, om duidelijk te maken dat de uiteindelijke eindverantwoordelijkheid bij het NADO als ondertekenaar van de Code blijft berusten, aangezien het WADA geen maatregelen kan opleggen aan nationale federaties. Het zal in dat opzicht dus ook in het belang van de aangesloten federaties zelf zijn om de taken Code-conform uit te voeren, aangezien een vaststelling van niet-conformiteit weliswaar op NADO Vlaanderen zal afstralen, maar daarbij onrechtstreeks ook gevolgen zal kunnen meebrengen voor de federaties zelf en de aangesloten leden als NADO Vlaanderen wegens niet-conformiteit met de Code gesanctioneerd zou worden.

In de memorie van toelichting is de nodige aanvulling gedaan omtrent het spanningsveld tussen de actieve en passieve beleidscontrole.

Punt 9.3

Met betrekking tot de aard van het sanctiesysteem is verduidelijkt in artikel 4, §2, dat het wel degelijk om een tuchtregeling gaat die gebaseerd is op de Code. Dat was ook al het geval onder het Antidopingdecreet voor wijziging, en is na wijziging geëxpliciteerd.

De Raad van State geeft aan, met referentie naar advies 56.658/3 van de afdeling wetgeving, dat in een tuchtrechtelijk systeem een band moet bestaan tussen de privaatrechtelijke organisatie waarbinnen de tuchtregeling wordt uitgeoefend, en de personen waarover de tucht wordt uitgeoefend. Die band is net beoogd door te bepalen dat lidmaatschap, en bij uitbreiding deelname aan door de organisatie georganiseerde activiteiten, moet bestaan. Concreet voor vaststelling van dopingpraktijken zal lidmaatschap van de organisatie het belangrijkste aanknopingspunt zijn. Dat is zowel voor overtredingen binnen als buiten wedstrijdverband die vastgesteld worden bij leden of personen die door aansluiting bij de federatie aan het tuchtreglement zijn onderworpen. Voor deelnemers aan georganiseerde sportactiviteiten zullen de deelnemers gehouden zijn het tuchtreglement na te leven bij deelname aan de activiteiten.

Dopingpraktijken die in het kader van die sportactiviteiten worden vastgesteld, zullen dus ook onderworpen zijn aan de toepassing van het tuchtreglement. Voor niet-leden die deelnemen is het verband onrechtstreeks, maar niettemin aanwezig.

De gevolgen van een opgelegde sanctie strekken inderdaad verder dan de loutere sportactiviteit, maar zijn niettemin te verantwoorden vanuit de toepassing van de Code. De instantie die de schorsing oplegt, bepaalt de uitsluiting, maar de algemene draagwijdte is een gevolg van de Code en de status van uitsluiting die bij de Code is bepaald en die is overgenomen in het Antidopingdecreet. De situatie is vergelijkbaar met de antidopingregels die van toepassing zijn bij de

Olympische Spelen. Een deelnemer aan de Olympische Spelen valt voor deelname onder de bevoegdheid van de organiserende instantie, namelijk het IOC. De uitsluiting kan worden uitgesproken voor overtredingen binnen het evenement, maar omdat de sanctie is opgelegd door een ondertekenaar van de Code is er sprake van automatische erkenning door andere sportfederaties. Op die manier wordt vermeden dat een sporter die in een bepaalde sporttak door de organisator van een groot evenement is gesanctioneerd, onder een andere federatie zou kunnen deelnemen.

Het is dus de federatie die omwille van de band met de federatie bevoegd is om een uitsluiting op te leggen, die in beginsel te situeren is in de band met de federatie, maar langs de Code om een brede draagwijdte krijgt binnen de toepassing van de Code. Een basisbeginsel van de Code, als instrument van harmonisering, uniformiteit en globale toepassing, is dat de opgelegde uitsluitingen automatisch doorwerken om zo op globale basis tot een dopingvrije sport te komen.

In het geval er toch zou besloten worden dat de band met de federatie onvoldoende is door loutere deelname aan sportactiviteiten, bevat de Code voldoende mechanismen om het resultatenbeheer over te dragen aan de NADO waaronder een sporter ressorteert, of aan de bevoegde internationale federatie. De memorie van toelichting is in die zin aangevuld.

Punt 9.4 – toegang tot de rechter

De sanctieregeling vertoont een hybride karakter, inherent aan het spanningsveld tussen actieve en passieve beleidscontrole.

Het ontwerp heeft geenszins de bedoeling om het beroep bij de Raad van State uit te sluiten voor de beslissingen die genomen zijn door NADO Vlaanderen als administratieve overheid. Maar tegelijk is ook duidelijk opgenomen in het ontwerp in welke gevallen NADO Vlaanderen optreedt in de zuivere capaciteit van administratieve overheid, of als ondertekenaar van de Code binnen de door de federaties opgezette tuchtregeling.

Wat betreft de beroepsmogelijkheden zal steeds moeten teruggegrepen worden naar het basisbeginsel van de opdeling in de tuchtregeling tussen de federatietucht en de door de overheid ingestelde tuchtregeling. De beroepsmogelijkheden zullen afhankelijk zijn van de kwalificatie van de sporter. In de mate van het mogelijke zijn de beroepsmogelijkheden afzonderlijk vermeld, maar om volledig in lijn te zijn met de Code kan in bepaalde gevallen enkel gewezen worden op de beroepsmogelijkheid, waarbij geval per geval en uiterlijk bij de beslissing die wordt meegedeeld, beroep zal kunnen worden ingesteld. Ook eventuele beperkingen van beroepsmogelijkheden volgen rechtstreeks uit de Code en zijn onverkort overgenomen.

Het ontwerp is ten dele aangepast, om tegemoet te komen aan de opmerkingen van de Raad van State. Zo is voor de TTN (artikel 10 van het ontwerp) om elke verwarring uit te sluiten bepaald welke inhoudelijke beroepsmogelijkheden open staan.

Punt 9.5

Het blijft de doelstelling dat alle maatregelen die worden opgelegd in uitvoering van de Code, het karakter hebben van tuchtrechtelijke sancties. De uitsluitingen die door de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap worden opgelegd, blijven het karakter van een tuchtsanctie behouden, aangezien ze primair gericht zijn op de gevolgen binnen de sport zelf. Voor zover de disciplinaire sancties toch een tuchtrechtelijk karakter zouden vertonen, is nog steeds, om cumulatie tussen administratieve sancties met een strafrechtelijk karakter en eigenlijke strafsancties te vermijden, de depenalisering van artikel 47 van het Antidopingdecreet is behouden. Het staat de strafrechter bovendien vrij om rekening te houden met een tuchtrechtelijke uitspraak indien nadien toch nog strafrechtelijke vervolging zou geïnitieerd worden.

Punt 10

Hoewel kan ingestemd worden met de zienswijze van de Raad van State dat het WADA en het TAS, is omwille van de conformiteit noodzakelijk de bepalingen in het ontwerp te behouden. Het WADA houdt immers vast aan de zienswijze dat alle bepalingen van de Code zonder substantiële wijzigingen moeten opgenomen worden. Loutere verwijzing naar de Code of de Internationale Standaarden zou de rechtszekerheid niet ten goede komen. De bepalingen zijn mee opgenomen om de burgers die onder de bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap vallen, de nodige garanties te bieden dat de beroepsmogelijkheden en de verplichtingen en rechten van het WADA en het TAS die omschreven zijn in de Code, ook zullen gerespecteerd worden. De bepalingen omvormen tot een regel die betrekking heeft op burgers zou een substantiële wijziging inhouden van de bepalingen van de Code, die door het WADA met het oog op de conformiteit met de Code niet aanvaardt wordt.

Om die redenen kan slechts ten dele gevolg gegeven worden aan de opmerkingen van de Raad van State, in zoverre het Antidopingdecreet verwijzingen inhoudt naar de artikelen van de Code en de Internationale Standaarden die de herkomst van de bepalingen inhouden.

Punt 11.1 en 11.2

Net als bij het geldende decreet bevatten de verwijzingen naar de Internationale Standaarden en de Code geen rechtsregels op zich. Het decreet zelf neemt de kernbepalingen van de Code en de Internationale Standaarden over. Ook voor de bepalingen die zich rechtstreeks richten tot de burgers die onder de Vlaamse Gemeenschap vallen, zullen de uitvoeringsbepalingen de nodige bepalingen bevatten die de regels van de Internationale Standaarden overnemen. Vanzelfsprekend zal de regering er daarbij over waken dat, waar nodig en verplicht, bij het uitwerken van die nadere regels de voorschriften van de Code en de Internationale Standaarden worden gerespecteerd.

Punt 12

Voor dit punt wordt verwezen naar de toelichting die gegeven is onder punt 5.7. Wanneer niet uitdrukkelijk gespecificeerd, is de verwijzing naar de bevoegde NADO de NADO onder wiens bevoegdheid de sporter ressorteert vanwege woonplaats of nationaliteit. Als meerdere NADO's bevoegd zijn, kan op grond van de Code het WADA bepalen welke NADO bevoegd is. Voor "de NADO die de bevoegdheid had over de sporter op het ogenblik dat de sporter zich teruggetrokken heeft" volgt uit de tekst dat het de NADO is die de terugtrekking van de sporter heeft ontvangen. De bepaling heeft in principe enkel betrekking op elitesporters, waardoor het evident is dat verwezen wordt naar de NADO die de verblijfsgegevens beheerde van de elitesporter of die de sporter als elitesporter had gekwalificeerd.

Wat betreft de bevoegde internationale federatie, is steeds de internationale federatie bedoeld die optreedt als leidende instantie van een bepaalde sport die ondertekenaar is van de Code. Onder de Code is voor elke sporttak één internationale federatie ondertekenaar van de Code. Internationale federatie verwijst dus naar de internationale federatie die voor de sport in kwestie ondertekenaar van de Code is.

Met het oog op de conformiteit met de Code, volgt het Antidopingdecreet de bewoordingen van de Code zonder substantiële wijzigingen.

Aan de opmerkingen van de Raad van State is gevolg gegeven in zoverre eenvormigheid is doorgevoerd conform de bepalingen van de Code.

Onderzoek van de tekst

Punt 13

Aan de opmerking van de Raad van State is ten dele tegemoet gekomen in het ontwerp. De Code voorziet uitdrukkelijk dat bepaalde aspecten van het volledige proces van dopingcontrole kan gedelegeerd worden aan derden, maar dat daarbij die derden gehouden zijn de Code en Internationale Standaarden te respecteren. Aangezien het toepassingsgebied algemeen geldend is, is niet uitdrukkelijk

verwezen naar de ondertekenaars van de Code, maar is op algemene wijze verwezen naar personeelsleden en instanties of personen die onder delegatie werken van sportverenigingen en antidopingorganisaties. De Code voorziet immers dat alle betrokkenen bij de organisatie van de sport, en de dopingcontrole in het bijzonder, gebonden moeten zijn door de Code.

Punt 14 tot en met 17

Het ontwerp is bijgewerkt conform de opmerkingen van de Raad van State

Punt 18

De Raad van State formuleert geen fundamentele opmerkingen over het principe van het afzien van het recht om gehoord te worden. Verdere uitvoeringsbepalingen zullen de inhoud van de kennisgevingen verder preciseren, daarbij rekening houdend met de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer van het WADA, die in detail de inhoud van de kennisgevingen bepaalt.

Voor het overnemen van het sanctievoorstel zal het bevoegde disciplinaire orgaan enkel de beslissing acteren op basis van de elementen die NADO Vlaanderen in het sanctievoorstel heeft geformuleerd. De formulering die is opgenomen in het ontwerp, wordt adequaat geacht in samenlezing met de andere bepalingen van dat artikel. De disciplinaire organen kunnen enkel constateren dat het sanctievoorstel aanvaard is, en zal zich bijgevolg moeten baseren op de elementen die aangedragen worden in het dossier waarin het sanctievoorstel is aanvaard.

Punt 19

De door de Raad van State aangehaalde bepalingen zijn onderzocht op overlappingsen, en de overlappingsen zijn weggewerkt.

Punt 20

Het ontwerp is bijgewerkt in lijn met de opmerkingen van de Raad van State. Specifiek voor de overeenkomsten over het resultatenbeheer (ontworpen artikel 23/1/2, §5), is geopteerd om de onderliggende overeenkomst die een sporter kan afsluiten, door de Code gedefinieerd als een "without prejudice agreement", op te nemen als een afzonderlijke definitie in het ontworpen artikel 2, 47°/1.

Punten 21 en 22

Het ontwerp is bijgewerkt conform de opmerkingen van de Raad van State.

Punt 23

De bevoegdheid die de federatie uitoefent, zal afhankelijk zijn van het tuchtreglement van de federatie. In de memorie is verduidelijkt op welke wijze invulling zal gegeven worden door de aangesloten federaties in navolging van de Code.

Punt 24 en 25

Na onderzoek van de tekst is geopteerd om in artikel 24/1 een duidelijke opdeling te maken tussen elitesporters van nationaal niveau (§4) en elitesporters van internationaal niveau (§5). Door die wijziging is het evenzeer duidelijk, in beide gevallen, dat tegen het opleggen van een voorlopige schorsing enkel de persoon aan wie een voorlopige schorsing wordt opgelegd tegen die beslissing beroep mag instellen. Dat is overgenomen uit de Code, en op die manier door WADA aanvaard.

Door het herformuleren van artikel 24/1, inzonderheid de paragrafen 4 en 5, zijn de onvolkomenheden die de Raad van State in haar advies aanhaalde, weggewerkt.

Punt 26 tot en met 29

De opmerkingen van de Raad van State betreffen vooral technische aanpassingen, die zijn overgenomen in het ontwerp.

Punt 30

De gevallen waarin beroep moet mogelijk zijn, zijn omschreven in artikel 13 van de Code, dat omwille van de conformiteit met de Code zonder substantiële wijzigingen moet worden overgenomen. Voor zover mogelijk om de bewoordingen van de Code aan te passen, is de instantie vermeld die de beslissing heeft genomen.

Punt 31

Het onderdeel van de memorie, dat betrekking heeft op het ontworpen artikel 40, is aangevuld met de door de gemachtigde verstrekte toelichting.

Punt 32

Bij de laatste voorlegging van het ontwerp aan het WADA is gewezen op het overlappende karakter van artikel 41, §4, en artikel 34, waarin de kennisgeving van de beslissing aan de sporter of andere persoon, en aan de partijen die recht hebben om beroep in te stellen, is opgenomen. Dat impliceert kennisgeving van de volledige beslissing. Omwille van de coherentie is de kennisgeving dus niet langer bepaald, en is in de redactie van het ontworpen artikel 41 enkel referentie naar de bevoegdheid van de Disciplinaire Commissie, en bij uitbreiding ook de Disciplinaire Raad, om gevolgen van de dopingpraktijken op te leggen als sanctie voor het begaan van een dopingpraktijk.

Punt 33

In navolging van het advies van de Raad van State is de ontworpen bepaling aangepast. Voor de verdere coherentie is de verwijzing naar sporter, begeleiders en andere personen aangepast, zodat sporters en andere personen worden vermeld, waarbij begeleiders steeds vallen onder het ruimere begrip andere personen.

Punt 34

Het ontwerp is aangepast conform de opmerking van de Raad van State. Omwille van andere aanpassingen, is het ontworpen artikel 42/10 in het uiteindelijke ontwerp opgenomen als het ontworpen artikel 42/11. De redactie is conform aangepast.

Punt 35

In navolging van het advies van de Raad van State is de duiding opgenomen in de memorie. De verduidelijking is een bestending van het bestaande principe dat sportactiviteiten die binnen de context van een fitness-club worden beoefend, als sportactiviteiten in georganiseerd worden beschouwd voor de toepassing van het decreet, inzonderheid de tuchtrechtelijke gevolgen voor niet competitieve breedtesporters. De verduidelijking heeft betrekking op het thans ontworpen artikel 42/10, §2, na henummering.

Punt 36

In navolging van het advies van de Raad van State is de bepaling aangepast, aangezien enkel sporters onder het ontworpen artikel 42/9, §5, thans ontworpen artikel 42/10, §5, onder de afzonderlijke tuchtregeling vallen.

Punt 37 tot en met 40

Het ontwerp is aangepast aan de opmerkingen van de Raad van State, waarbij de onduidelijke formuleringen en verwijzingen zijn aangepast.

Punt 41

De redactie van de bepaling rond inwerkingtreding is aangepast. Zoals ook opgenomen in de memorie, is enkel een uitzondering voorzien voor de

bepalingen rond verblijfsgegevens van elitesporters. Door het samenvoegen van de categorieën A en B, waarbij individuele elitesporters worden onderworpen aan verblijfsgegevens, is verdere uitvoering van de regering noodzakelijk. De lijst met sporttakken van de categorieën A en B moet immers aangepast worden voordat de gewijzigde regeling uitwerking kan hebben.

Voor de andere bepalingen wordt uitdrukkelijk afgezien van enige retroactieve werking, de gewijzigde sanctiebepalingen en de verschuivingen in het tuchtrechtelijke systeem zijn op basis van het Antidopingdecreet en de bestaande uitvoeringsbepalingen voldoende uitvoerbaar, en kunnen onmiddellijk in werking treden, zonder daarbij retroactieve toepassing te krijgen.

Daarbij wordt wel rekening gehouden met de overgangsbepalingen, die onder meer regelen op welke wijze het principe van de mildere strafwet kan doorwerken. Dergelijke impliciet retroactieve werking komt ook voor in de Code, maar is ook een algemeen rechtsbeginsel. De overtreder kan in dat verband genieten van de toepassing van de 'lex mitior', onder de voorwaarden die in het Antidopingdecreet zijn bepaald.

Punt 42

In navolging van het advies van de Raad van State is het Antidopingdecreet onderzocht, en zijn de nodige aanpassingen in het ontwerp verwerkt.

D. Bevoegdheid van de Vlaamse Gemeenschap en het Vlaamse Gewest

Dit betreft uitsluitend een gemeenschapsaangelegenheid.

II. Toelichting bij de artikelen

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 2

Dit artikel past de bestaande definities, die in artikel 2 van het Antidopingdecreet zijn opgenomen, aan conform de wijzigingen van de Code. Bijkomende toelichting kan verschaft worden bij de volgende wijzigingen, waarbij de referentie verwijst naar de nummering van het Antidopingdecreet zoals ze zal gelden na wijziging:

- in te voegen punt 1^o: de term "aangesloten federatie" in het bestaande artikel 2 is een definitie die noodzakelijk is in functie van het toewijzen van de bevoegdheid voor disciplinaire afhandeling. De definitie zoekt aansluiting bij de definitie van elitesporter van nationaal niveau voor wat betreft de omschrijving van de federatie. De disciplinaire afhandeling van dopingpraktijken begaan door elitesporters is steeds toevertrouwd aan de nationale federatie of deelfederatie waarbij de elitesporter aangesloten is. Enkel elitesporters die lid zijn van een federatie die via aansluiting bij een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, ook gehouden is de Code toe te passen. Dat criterium wordt doorgetrokken om onderscheid te maken tussen aangesloten en niet-aangesloten federaties.

De definitie van aangesloten federatie maakt een onderscheid tussen enerzijds die federaties die via aansluiting bij een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, op basis daarvan gehouden zijn de Code toe te passen via het eigen tuchtreglement, en anderzijds federaties of sportverenigingen die zich op geen enkele wijze rechtstreeks of onrechtstreeks verbonden hebben aan een ondertekenaar van de Code en dus niet gehouden zijn de bepalingen van de Code na te leven, rechtstreeks of onrechtstreeks.

- definitie van afwijkend paspoortresultaat in punt 3°: de bestaande definitie wordt vervangen om in lijn te zijn met de Code. Een afwijkend paspoortresultaat zal de facto een bevinding zijn van een geaccrediteerd labo en de Atletiek Paspoort Management Eenheid, die de resultaten in licht van het biologisch paspoort beoordeelt;
- definitie van ADAMS in punt 4°: de definitie wordt in lijn gebracht met de definitie zoals opgenomen in de Code. De gewijzigde definitie houdt rekening met de technische evolutie van ADAMS;
- definitie van antidopingactiviteiten in te voegen punt 4°/1: de definitie wordt overgenomen uit de Code. Het is een begrip die alle activiteiten omvat die door een ADO onder de Code worden uitgevoerd;
- definitie van antidopingorganisatie in punt 5°: er wordt verduidelijkt dat ook het WADA een antidopingorganisatie is. Als mondiaal antidopingagentschap is het WADA in de strikte zin geen ondertekenaar van de Code. Toch heeft het WADA uitdrukkelijk de status van ADO;
- definitie van atypische analyseresultaat in punt 6°: de bestaande definitie wordt vervangen om in lijn te zijn met de Code. Een atypische bevinding zal de facto een bevinding zijn van een geaccrediteerd labo, en zal in die zin ook gerapporteerd worden;
- definitie van bedrog in punt 7°: de definitie van bedrog komt uit de Code, en is ruimer dan enkel bedrog bij een dopingcontrole. Ook in het verdere proces van resultatenbeheer kan bedrog worden gepleegd. Omdat de term ook ruimer toepasselijk is dan enkel in de omschrijving van een dopingpraktijk, wordt de term als definitie opgenomen;
- wijziging van de definitie van begeleider in punt 8°: in de definitie van begeleider wordt uitdrukkelijk verwezen naar sportwedstrijden. Dat hangt samen met de omschrijving van het toepassingsgebied, waar ook andere personen dan sporters en begeleiders worden ondergebracht, en de omschrijving van dopingpraktijken, waarbij uitdrukkelijk wordt opgenomen welke dopingpraktijken door begeleiders kunnen begaan worden, en welke dopingpraktijken niet enkel op begeleiders maar ook op andere personen toepasbaar zijn. Het Antidopingdecreet wordt door de wijziging volledig in lijn gebracht met de Code;
- definitie van beschermd persoon in het in te voegen punt 8°/1: de term "beschermd persoon is geïntroduceerd in de Code, om toe te passen in het licht van de bewijsregels en de sancties. Concreet zijn personen onder de leeftijd van zestien altijd beschermd personen in de zin van de Code. Omdat in sommige sporten jongeren tussen zestien en achttien al mogelijk tot de wereldtop behoren, is een getrapte regeling voorzien voor jongeren tussen zestien en achttien jaar. Het gaat daarbij om elitesporters (nationaal en internationaal) voor zover ze al op het hoogste niveau internationaal actief zijn. Een internationaal evenement is een evenement dat als dusdanig wordt aangeduid door de bevoegde internationale federatie. Een wielrenner die enkel op junioreniveau een wereldkampioenschap heeft betwist en de leeftijd van achttien nog niet bereikt heeft, zal dus nog beschermd persoon zijn. Omgekeerd is een gymnaste van zestien die aan het WK voor senioren heeft deelgenomen geen beschermd persoon meer.
Naast de grens op basis van leeftijd, zijn ook de personen die niet over een volledige juridische bekwaamheid beschikken. Het gaat daarbij om handelingsonbekwaamheid. De Code viseert vooral de sporters die in staat moeten worden geacht om de draagwijdte van hun handelingen en de mogelijke gevolgen in te schatten. Een atleet met een mentale beperking zou om die reden een beschermd status genieten.

- definitie van binnen wedstrijdverband in punt 11°: de definitie van het begrip "binnen wedstrijdverband" is licht aangepast om duidelijkheid te geven over het tijdstip waarop de periode binnen wedstrijdverband moet beginnen. De gewijzigde definitie vermijdt interpretatieproblemen door in plaats van een periode van twaalf uur voor de wedstrijd, een vast tijdstip als uniform uitgangspunt te nemen. Het WADA kan een alternatieve definitie aanvaarden in bepaalde sportdisciplines, bijvoorbeeld waar weging een essentieel onderdeel uitmaakt van de wedstrijd maar mogelijk uren of zelfs een dag voorafgaand aan de eigenlijke wedstrijd plaats vindt. Het is noodzakelijk om ook die mogelijkheid mee op te nemen in definitie. Voor dopingtests zal die afwijkende definitie geldig zijn voor de sportdiscipline in kwestie om te bepalen of een mogelijke dopingpraktijk binnen of buiten wedstrijdverband is geconstateerd.

- definitie van biologisch paspoort in punt 12°: de definitie is in lijn gebracht met de definitie van de Code. Het biologisch paspoort omvat niet enkel de verzameling van data, maar omvat ook het opstellen van een longitudinaal profiel en de vergelijking met bepaalde gegevens;

- in te voegen definitie van competitieve breedtesporter in punt 15°/1 in artikel 2 van het bestaande decreet) de definitie van een "competitieve breedtesporter" volgt niet uit de Code, maar is noodzakelijk om een onderscheid te maken tussen enerzijds breedtesporters bij een aangesloten federatie en breedtesporters die in competitief verband sporten bij een niet-aangesloten federatie, en anderzijds sporters die louter recreatief sporter, bijvoorbeeld in een fitnessclub. Een competitieve breedtesporter wordt gedefinieerd vanuit de deelname aan wedstrijden en dus het competitieve karakter van de sportbeleving. Wie in wedstrijdverband gecontroleerd wordt, zal automatisch ook een competitieve breedtesporter zijn. Voor dopingpraktijken vastgesteld buiten wedstrijdverband, bij een controle buiten wedstrijdverband of bij de vaststelling buiten wedstrijdverband van feiten die als een dopingpraktijk kunnen gekwalificeerd worden, is het onderscheid afhankelijk van de intentie van de sporter. Dat zijn dopingpraktijken zoals het bezit van verboden middelen, inclusief het bestellen op afstand waarbij de producten onderschept worden, gebruik buiten wedstrijdverband en een positieve dopingtest buiten wedstrijdverband. Om dergelijke feiten te kunnen kwalificeren als een overtreding begaan door een sporter, is in eerste instantie vereist dat de persoon onder het toepassingsgebied van het Antidopingdecreet valt. Als dat het geval is, wordt gedifferentieerd tussen sporters die aangesloten zijn bij een federatie die het eigen reglement toepast, en daarnaast sporters buiten die federaties die deelnemen aan wedstrijden of die enkel de sport beoefenen los van enig competitief karakter. De definitie is ruim opgevat. De bedoeling is die sporters als competitieve sporters te aanzien voor wie de competitie en de plaats in de uitslag de primaire drijfveer vormen. Het zal aan de disciplinaire commissie zijn om verdere invulling te geven aan het begrip. Daarbij is het niet de bedoeling om elk evenement waarbij tijdsregistratie is als een wedstrijd te aanzien ook het karakter van een wedstrijd toe te meten. Het NADO en uiteindelijk de disciplinaire organen kunnen daarbij zelf onderzoeken in welke mate het competitief karakter aanwezig is. De gevallen die in de definitie opgenomen zijn, zijn noodzakelijk om zowel NADO als de disciplinaire organen een bijkomende houvast te bieden. Lidmaatschap van een federatie of sportvereniging die toelaat aan competitie deel te nemen, is een feit dat objectief te bepalen is. Een sporter kan het tegenbewijs leveren, maar de facto kan aangenomen worden dat dergelijk lidmaatschap met recht op wedstrijddeelname het competitief karakter van de sportbeleving inhoudt. Ook als de sporter een historiek heeft van wedstrijddeelname, kan aangenomen worden dat de sportactiviteiten kaderen in de voorbereiding op deelname aan sportactiviteiten met competitieve of demonstratieve doeleinden. Om te vermijden dat breedtesporters buiten lidmaatschap zich voorbereiden op sport met competitieve of demonstratieve doeleinden en zich pas aansluiten bij

een sportvereniging die dergelijke activiteiten organiseert op het moment dat dat noodzakelijk is voor deelname aan dergelijke sportactiviteiten, kan ook met feitelijke elementen worden aangetoond dat de sporter zich voorbereidde op dergelijke sportactiviteiten. Dat beoogt vooral situaties waarbij een breedtesporter in georganiseerd verband traint, en daarbij openlijk aangeeft dat te doen als voorbereiding op een wedstrijd of demonstratie. Sporters kunnen zich bijvoorbeeld voorbereiden in een fitnesscentrum om zich voor te bereiden op een competitieve sportbeoefening. De intentie is daarbij belangrijk. In dat geval zal de bewijslast liggen bij het NADO of de instantie die vervolging instelt voor een dopingpraktijk.

Als een breedtesporter als competitieve breedtesporter wordt aanzien, zal de disciplinaire bestraffing worden toebedeeld aan de disciplinaire instantie die het decreet aanwijst. Dat kan een federatie zijn als de sporter op basis van aansluiting bij die federatie onder de tuchtautoriteit voor antidoping van de federatie valt. Als de competitieve breedtesporter geen lid is van een federatie die op grond van het decreet zelf de disciplinaire behandeling is toegewezen of bij geen enkele federatie is aangesloten, zullen de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap bevoegd zijn.

- In te voegen definitie van decisielimiet in punt 15°/2: de definitie is overgenomen uit de Code. Voor bepaalde stoffen wordt een limiet ingesteld in de Technische Documenten. Voor die stoffen wordt enkel een afwijkend analyseresultaat gerapporteerd als de gemeten waarde van een stof of metaboliet ervan de gestelde waarde overschrijdt. Voor die stoffen niet elke aanwezigheid automatisch een afwijkend analyseresultaat, enkel als de drempelwaarde wordt overschreden/

- definitie van dopingcontrole in punt 16°: de definitie van dopingcontrole wordt in lijn gebracht met de Code. Gedrag dat de dopingcontrole verstoort moet dus in het licht van deze definitie worden beoordeeld, waarbij ook meer stappen inbegrepen zijn dan het louter organiseren van monsterafname en de monsterafname zelf;

- de definitie van educatie wordt overgenomen uit de Code en ingevoegd als punt 17°/1:

- wijziging van de definitie van geen schuld of nalatigheid in punt 26°, en geen significante schuld of nalatigheid in punt 27°: de notie sporter en begeleider is in het licht van de Code vervangen door sporter en andere persoon, waarbij nog steeds ook de notie begeleider te verstaan is onder andere persoon. De aanvulling bij de definitie is aangepast in het licht van de Code. Met de introductie van de begrippen beschermde persoon en recreatiesporter, is bepaald dat die categorieën van sporters niet meer moeten aantonen hoe de stof in het lichaam is gekomen om toepassing te kunnen maken van de bevinding van geen schuld of nalatigheid;

Tevens is voor niet-significante schuld of nalatigheid bepaald dat die categorieën van sporters niet meer moeten aantonen hoe de stof in het lichaam is gekomen om toepassing te kunnen maken van de bevinding van geen significante schuld of nalatigheid. Eveneens wordt daarbij de verwijzing naar cannabinoïden opgeheven, aangezien die stoffen onder de misbruikstoffen geklasseerd zijn, en dus aan de bepalingen voor misbruikstoffen zijn onderworpen. De specifieke bepalingen daarover zijn ondergebracht in de desbetreffende bepalingen;

- in te voegen definitie van geregistreeerde doelgroep in punt 28°/1: het begrip geregistreeerde doelgroep wordt op algemene wijze gedefinieerd, waarbij het begrip naargelang de context kan slaan op de nationale geregistreeerde doelgroep of de internationale geregistreeerde doelgroep. Dat is naargelang de geregistreeerde doelgroep is bepaald door een NADO, of door de bevoegde

internationale federatie. Dat is een definitie die eveneens is opgenomen in het samenwerkingsakkoord, en onverkort is overgenomen.;

- in te voegen definitie van gevolgen van dopingpraktijken in punt 29°/1: de gevolgen van dopingpraktijken zijn als definitie opgenomen in de Code, om telkens te kunnen verwijzen naar het geheel van maatregelen en sancties die kunnen opgelegd worden. Binnen de gevolgen van dopingpraktijken worden ook ondergeschikt termen zoals voorlopige schorsing, uitsluiting en diskwalificatie ondergebracht. Het definieert op algemene wijze de gevolgen die op disciplinair vlak kunnen worden opgelegd, zoals diskwalificatie, uitsluiting, voorlopige schorsing, financiële gevolgen waaronder een geldboete en tegemoetkoming in de procedurekosten en publieke bekendmaking als onderdeel van de sanctie, waarbij steeds de publieke bekendmaking afhankelijk is van de bescherming van de persoonsgegevens. Daardoor heeft de publieke bekendmaking de facto enkel betrekking op meerderjarige elitesporters en andere personen in relatie tot elitesporters.

- in te voegen punt 31°/1: de hoorprocedure is als begrip opgenomen om te refereren naar het volledige hoorproces, dus niet beperkt tot de hootzitting zelf. De term is eveneens gedefinieerd in de Code;

- in te voegen punt 32°/1: de term "institutionele onafhankelijkheid" is in de Code opgenomen om de onafhankelijkheid van een beroepsinstantie te omschrijven. Een beroepsinstantie op nationaal niveau moet niet enkel operationeel onafhankelijk zijn, maar ook volledig institutioneel los staan van de antidopingorganisatie die het resultatenbeheer uitoefent over een inbreuk. Concreet houdt dat ook in dat in het geval een nationale antidopingorganisatie het resultatenbeheer heeft, een beroepsinstantie niet mag ingebed zijn in de structuur van die antidopingorganisatie. Dat gaat verder dan operationele onafhankelijkheid, waarbij enkel de werking onafhankelijk moet zijn.

- opheffing van de definitie van internationaal geregistreerde doelgroep in punt 34°: de definitie van internationaal geregistreerde doelgroep is begrepen in de algemene definitie van geregistreerde doelgroep, en als dusdanig overbodig als afzonderlijke definitie;

- vervanging van punt 35° en in te voegen punten 35°/1 tot en met 35°/6: een definitie van de Internationale Standaarden die relevant zijn in het decreet wordt ingevoegd. Enkel de Standaarden waarnaar gerefereerd wordt, zijn gedefinieerd. Dat zijn zes van de in totaal acht internationale standaarden. In het decreet wordt echter geen referentie gemaakt naar de ISCCS (Internationale Standaard voor code conformiteit door ondertekenende partijen. De verboden lijst is ook een internationale standaard, maar die wordt afzonderlijk gedefinieerd.

- in te voegen definitie van misbruikstof in punt 38°/1: de term "misbruikstof" volgt uit de Code. De Code voorziet na wijziging in een afwijkend regime voor deze verboden stoffen, in de Code aangeduid als "substances of abuse", op het vlak van sanctionering. Het zijn stoffen die gebruikelijk in de maatschappij gebruikt worden buiten de context van de sportbeoefening. De uiteindelijke concrete invulling gebeurt via de verboden lijst die jaarlijks vast te stellen is. In de verboden lijst zal aangegeven worden welke stoffen, die ook als recreatieve drugs buiten de sport genomen worden, als misbruikstoffen te aanzien zijn. Het gebruik van de term recreatieve drugs zou verwarrend kunnen zijn, vandaar dat geopteerd is voor een term die eigen is aan het decreet en binnen die context een specifieke invulling krijgt.

- in te voegen definitie van niet-specifieke methode in punt 44°/1: naar analogie met een niet-specifieke stof, wordt ook een niet-specifieke methode gedefinieerd. De verboden lijst zal bepalen welke methoden specifiek of niet-specifiek zijn;

- in te voegen definitie van operationele onafhankelijkheid in punt 45°/1: de term "operationele onafhankelijkheid" is opgenomen in de Code om de onafhankelijkheid en dus ook onpartijdigheid van de leden van een disciplinair orgaan te waarborgen. Op geen enkele wijze mogen de personen die de zaak horen met het oog op een beslissing ten gronde binnen een disciplinair orgaan een functie hebben binnen de antidopingorganisatie die het resultatenbeheer heeft. Dat strekt zich uit over dopingcontroleurs, onderzoekers en het hoofd van de antidopingorganisatie of elke persoon binnen die antidopingorganisatie die kan beslissen vervolging in te stellen. Voor het ondersteunend personeel die administratieve bijstand verleent is geen absolute onverenigbaarheid om taken te verrichten binnen de procesvoering van het disciplinair orgaan, met dien verstande dat het ondersteunend personeel geen stem heeft in het beraad over de zaak en niet kan belast worden met het opstellen van de beslissing.

- punt 46° wordt opgeheven. De definitie van "opzettelijk" is niet langer als individuele definitie opgenomen. Als in het decreet wordt verwezen naar opzet, dan is bedoeld het algemeen opzet of *dolus generalis*, tenzij uitdrukkelijk anders bepaald. Onder algemeen opzet volstaat het dat de persoon in kwestie wetens en willens de handeling heeft gesteld zonder noodzakelijkerwijze ook de gevolgen beoogd te hebben.

De definitie die was opgenomen en algemene draagwijdte kreeg via punt 46°, is op grond van de Code enkel van toepassing bij dopingovertredingen die te maken hebben met bezit, gebruik of aanwezigheid van een verboden stof in het lichaam van de sporter. Het vormt een toepassing van een *dolus eventualis* waarbij niet enkel het wetens en willens stellen van de handeling opzet uitmaakt, maar ook de kans aanvaarden dat bepaalde handelingen of een bepaald gedrag een overtreding tot gevolg hebben, en daarbij het risico negeren. De specifieke definitie van opzet die opgenomen was in punt 46° is ondergebracht in het artikel dat betrekking heeft op het bepalen van de strafmaat. Dat is conform de Code, waar opzet niet als afzonderlijke definitie is opgenomen, maar enkel een specifieke omschrijving van opzet is opgenomen onder de relevante sanctiebepalingen in artikel 10 van de Code om enkel in die context toegepast te worden.

- In te voegen definitie van overeenkomst van voorbehoud zonder nadelige erkenning in punt 47°/1: de definitie vormt de overname van de term "without prejudice agreement" in de Code. Sporters en andere personen moeten in twee gevallen een overeenkomst kunnen aangaan waarbij de informatie die ze binnen een bepaalde procedure verstrekken, niet tegen hen kan gebruikt worden als de procedure niet tot het gewenste resultaat leidt. De overeenkomst is van toepassing bij een onderhandeling over een minnelijke afhandeling van een dopingpraktijk, zijnde een overeenkomst over het resultatenbeheer, en bij een procedure van substantiële hulp waarbij de sporter of andere persoon de onderhandeling over een eventuele opschorting van de uitsluiting kan voeren op voorwaarde dat de substantiële hulp ook effectief leidt tot een verminderde uitsluiting;

- in te voegen punt 51°/1: de term "recreatiesporter" is een overname van de definitie van "recreational athlete", zoals opgenomen in de Code en het samenwerkingsakkoord tussen de gemeenschappen;

- in te voegen definitie van de resultatenbeheer in punt 52°/1: de term resultatenbeheer is op zich geen nieuwe term maar wordt in het licht van de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer, die vanaf 2021 van kracht wordt, gedefinieerd. Daarmee wordt duidelijk gemaakt dat het resultatenbeheer

over een overtreding het volledige proces omvat vanaf de kennisgeving van een vaststelling en eventueel voorgeschreven voorafgaande stappen tot aan de uiteindelijke beslissing. De omschrijving is ook dienstig bij de omschrijving van de bevoegdheid. Een antidopingorganisatie krijgt volgens de Code de bevoegdheid over het resultatenbeheer van een dopingpraktijk of vaststelling van een andere overtreding, zoals het niet naleven van de verplichtingen rond verblijfsgegevens. Ondanks de mogelijkheid dat een deel van het resultatenbeheer gedelegeerd wordt aan een derde partij, blijft de antidopingorganisatie die de bevoegdheid heeft om het resultatenbeheer uit te oefenen, ook volledig verantwoordelijk voor de conformiteit van het proces met de Code.

- wijziging van de definitie van schuld in punt 53°: de aanpassingen in de definitie van schuld zijn beperkt tot het vervangen van de notie sporters en begeleiders door de notie sporters en andere personen, waaronder de begeleiders zijn begrepen. De aanpassing is noodzakelijk voor de verdere coherentie van de tekst;

- in te voegen punt 53°/1: de verboden lijst zal bepalen welke verboden methoden specifiek zijn. Tenzij uitdrukkelijk bepaald, is een verboden methode niet-specifiek;

- vervanging van de definitie van specifieke stof in punt 54°: de referentie naar bepaalde klassen van stoffen in de definitie van specifieke stoffen is niet werkzaam, aangezien de verboden lijst zelf zal bepalen welke stoffen onder de niet-specifieke stoffen kunnen vallen. Referentie naar bepaalde klassen van stoffen doet voorafname aan het opstellen van de verboden lijst, en zou kunnen conflicteren met bepaalde toekomstige wijzigingen;

- in te voegen definitie van strikte aansprakelijkheid in punt 57°/1: de strikte aansprakelijkheid of "strict liability" inzake dopingpraktijken is een begrip dat sterk verankerd blijft in de Code die van kracht wordt op 1 januari 2021. Een sporter is verantwoordelijk voor alle stoffen, metaboliëten of markers ervan die in zijn lichaam wordt aangetroffen. Het begrip is gedefinieerd omdat het principe ook deel moet uitmaken van de antidopingeducatie;

- vervanging van de definitie van substantiële hulp in punt 58°: de definitie van "substantiële hulp" is in licht aangepaste vorm overgenomen om ook de substantiële hulp uit te breiden naar zaken die niet rechtstreeks verband houden met vastgestelde dopingpraktijken of de vaststelling van nieuwe dopingpraktijken. Zo kan ook substantiële hulp worden geboden bij het ontdekken van praktijken bij sportorganisaties of zelfs statelijke actoren die een schending van de Code uitmaken;

- vervanging van de definitie van TTN in punt 60°: de definitie van Toestemming wegens Therapeutische Noodzaak is in lijn met de Code gebracht. Een TTN kan enkel in overeenstemming met de Code en de desbetreffende Internationale Standaard worden toegekend;

- in te voegen definitie van verzwarende omstandigheden punt 65°/1: de definitie van verzwarende omstandigheden is overgenomen uit de Code en overgenomen in het decreet. De gewijzigde Code die van toepassing wordt vanaf 1 januari 2021 bevat immers de herintroductie van het begrip verzwarende omstandigheden en de toepasselijke gevolgen. De verzwarende omstandigheden zijn gerelateerd aan het bepalen van de strafmaat voor een dopingovertreding. Wanneer er sprake is van bedrog in het dopingcontroleproces, met inbegrip van het resultatenbeheer en de hoorzittingen, kunnen feiten ofwel als afzonderlijke inbreuken vervolgd worden ofwel als verzwarende omstandigheid van een dopingpraktijk worden beschouwd;

- vervanging van de definitie van voorlopige hoorzitting in punt 66°: de definitie van voorlopige hoorzitting is overgenomen uit de Code;

- wijzigingen aan de definitie van wedstrijd in punt 68°: aan de definitie van wedstrijd is ook toegevoegd dat een wedstrijd uit meerdere onderdelen kan bestaan. Het is aan de organiserende instantie om zelf te bepalen of de sportactiviteit in meerdere onderdelen als één enkele wedstrijd te beschouwen is, dan wel als een evenement. Evenementen zijn onderworpen aan specifieke regels. Buiten de evenementen is het belangrijk de sportactiviteit als één enkele of meerdere wedstrijden te kwalificeren, om uit te maken of een dopingpraktijk al dan niet in wedstrijdverband is georganiseerd. Bovendien zal de kwalificatie als wedstrijd ook gevolgen hebben voor de gevolgen van een mogelijke diskwalificatie van de resultaten behaald in een wedstrijd.

Artikel 3

In artikel 3 van het bestaande decreet werden de verschillende dopingpraktijken gedefinieerd, conform artikel 2 van de Code. De dopingpraktijken, vermeld in de punten 1° tot en met 10° zijn behouden en quasi ongewijzigd overgenomen in de eerste paragraaf.

De Code definieert een nieuwe dopingpraktijk, opgenomen in punt 11°. De dopingpraktijk kan niet enkel begaan worden door een sporter of begeleider, maar ook door een andere persoon die zich binnen het toepassingsgebied van de Code bevindt. Daarmee wordt de bescherming van klokkenluiders beoogd. Een persoon die een dopingpraktijk aan het licht brengt, of een andere vorm van niet-naleving van de Code (bijvoorbeeld een inbreuk op de operationele autonomie van een antidopingorganisatie of andere non-conformiteit in de toepassing van de Code), geniet op deze wijze bijkomende bescherming. De derde paragraaf neemt de bepalingen van de Code verder over.

In de tweede paragraaf zijn aanvullende bepalingen opgenomen voor de toepassing van het verbod op verboden samenwerking, als dopingpraktijk gedefinieerd in paragraaf 1, 10°.

De derde paragraaf herhaalt het principe van de 'strict liability' uit de Code. De persoonlijke verantwoordelijkheid voor wat aanwezig is in het lichaam van een sporter, is een basisprincipe van de Code. Een sporter is immers op grond van de Code te allen tijde verantwoordelijk voor de stoffen die zich in zijn of haar lichaam bevinden en die aangetroffen worden bij een dopingtest.

Artikel 4

Het toepassingsgebied, opgenomen in artikel 4 van het bestaande decreet is overgenomen in paragraaf 1 van het ontworpen artikel 4 en aangepast aan de Code voor wat betreft de verwijzing naar andere personen. Binnen het decreet is waar noodzakelijk ook vermeld welke dopingpraktijken ook gepleegd kunnen worden door andere sporters of begeleiders. Dat is enkel van toepassing voor een dopingpraktijk als vermeld in artikel 3, §1, 10° en 11°. Geenszins wordt daarmee een algemeen toepassingsgebied beoogd van alle regels, enkel waar het decreet uitdrukkelijk de toepassing uitbreidt naar andere personen dan sporters of begeleiders.

De aanvulling is noodzakelijk in het licht van de dopingpraktijk van ontmoedigen of nemen van represailles. Een persoon die niet strikt genomen een sporter of begeleider is, maar deel uit maakt van een dopingnetwerk, moet ook uit de sport kunnen gebannen worden.

Tegelijk wordt in de tweede paragraaf duidelijk gesteld dat de maatregelen die opgelegd worden met toepassing van de Code aan sporters, begeleiders en andere personen een tuchtrechtelijk karakter vertonen. De rol van NADO Vlaanderen als Nationale Antidopingorganisatie onder de Code wordt daarbij uitdrukkelijk vermeld, aangezien NADO Vlaanderen ook onder de status van ondertekenaar van de Code een rol speelt in de private tucht. De actieve

beleidscontrole die NADO Vlaanderen uitoefent, omvat niet enkel het uitvoeren van dopingcontroles, maar ook het tot stand brengen van een geregistreerde doelgroep, het nazicht op de verblijfsgegevens, het noteren van inbreuken op de verblijfsgegevensverplichtingen, en de bevoegdheden die in het resultatenbeheer aan NADO Vlaanderen zijn verleend, zoals het bepalen of een inbreuk verder moet vervolgd worden en het instellen van vervolging zelf. Inherent aan het spanningsveld tussen actieve en passieve beleidscontrole is dat NADO Vlaanderen, naargelang het geval, de bevoegdheid als Nationale Antidopingorganisatie onder de Code zal uitvoeren ten behoeve van de uiteindelijke private tucht die door de aangesloten federaties wordt uitgeoefend, en de door de Vlaamse Gemeenschap ingestelde tuchtorganen die ingesteld zijn om de tuchtregeling toe te passen op sporters die niet tot de aangesloten federaties vallen.

Tenslotte is ook uitdrukkelijk in de derde paragraaf gesteld dat voor sporters die buiten de Code vallen omdat ze geen lid zijn van een aangesloten federatie, die gehouden is de Code te laten naleven door de leden onder de passieve beleidscontrole, en de competitieve breedtesporters, die onder de actieve beleidscontrole onder de Code worden geplaatst, slechts gevat zijn door de bepalingen van het decreet voor zover die uitdrukkelijk van toepassing zijn gemaakt.

Voor antidopingeducatie blijven die breedtesporters echter wel uitdrukkelijk een doelgroep. De boodschap van antidoping is immers universeel, dus ook op de louter recreatieve sporters en sporters die deelnemen aan georganiseerde sportactiviteiten buiten enige federatiecontext.

Artikel 5

In artikel 5 van het bestaande decreet zijn de doelstellingen van educatie opgenomen. De nationale antidopingorganisaties zijn als ondertekenaar van de Code gehouden om de Internationale Standaard voor Educatie te implementeren, en jaarlijks een educatie- en preventieplan op te stellen. Daarbij werkt de nationale antidopingorganisatie samen met de federaties die rechtstreeks of onrechtstreeks gebonden zijn door de Code, als ondertekenaar van de Code of lid van een internationale federatie die de Code heeft ondertekend. De doelstellingen van die programma's zijn eveneens mee overgenomen uit de Code.

De bestaande verplichtingen voor alle federatie en sportverenigingen blijven behouden.

Artikel 6

Naar analogie met artikel 4, dat het toepassingsgebied bepaalt, worden in artikel 6 van het Antidopingdecreet ook andere personen vermeld.

Artikel 7

Conform de Code krijgen de Technische Documenten van het WADA eenzelfde bindende draagwijdte als de internationale standaarden. Die draagwijdte volgt de Code. Eveneens is verduidelijkt dat voor de overtredingen die niet onder de Code worden gebracht, de Code-conforme toepassing logischerwijze niet van toepassing is.

Artikel 8

De bewijsregels zijn aangepast conform de bepalingen van de artikel 3 van de Code.

Concreet zijn wijzigingen aangebracht in:

- de wijze waarop een analytische methode betwist kan worden;
- de bewijsregels bij afwijking van een internationale standaard, waarbij rekening is gehouden met de internationale standaarden die vanaf 2021 van kracht zijn.

De regeling is gevoelig verfijnd, waarbij bepaald is in welke gevallen de sporter, begeleider of andere persoon de bewijslast draagt van de afwijking en in welke gevallen de bewijslast bij de ADO ligt om aan te tonen dat de afwijking van een standaard niet in relatie staat tot de dopingpraktijk zelf;

- de procedure bij het splitsen van een monster in een A- en B-deel;
- de bewijsregels voor stoffen waarbij een specifieke kwantitatieve limiet geldt.

Artikel 9

Het ontworpen artikel 10 volgt nadrukkelijk de opbouw van de Code en de Internationale Standaard voor de Toestemmingen wegens Therapeutische Noodzaak. De bepalingen in verband met de toestemming voor therapeutische noodzaak (TTN) zijn aangepast conform de bepalingen van artikel 4.4 van de Code en de toepasselijke Internationale Standaard.

In eerste instantie is verduidelijkt dat een TTN voor de verboden stof of verboden methode niet voldoende is om een dopingpraktijk uit te sluiten. Ook het naleven van de modaliteiten van de toegekende TTN speelt een rol. Zo mag geen hogere dosis of behandelingsduur worden gehanteerd dan in de TTN is opgenomen.

Paragraaf 2 tot en met 4 verduidelijkt, conform de Code, dat de bevoegdheid om TTN's toe te kennen zowel aan een NADO als een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, kan toekomen.

Een sporter die geen elitesporter van nationaal niveau is, daaronder begrepen ook de breedtesporters, vallen onder de TTN-bevoegdheid van de NADO's. Specifiek voor een TTN die door een NADO is verleend, is conform de Code bepaald dat die geldig is op nationaal niveau, dus alle wedstrijden die door de internationale federaties niet als internationale wedstrijden op de kalender zijn geplaatst. Een TTN die door een NADO is verleend, is dus automatisch geldig als een andere NADO een monsterneming zou uitvoeren dan de NADO die de TTN heeft verleend.

Als een sporter een internationale elitesporter wordt of deelneemt aan een internationale wedstrijd, zal die sporter zijn bestaande TTN moeten laten erkennen, of als hij nog niet beschikt over een TTN, de aanvraag rechtstreeks richten tot de internationale federatie. De procedure voor erkenning van een TTN en de gevolgen als de internationale federatie een TTN niet erkent, zijn overgenomen uit de Code.

Paragraaf 5 bepaalt de bevoegdheid van organisatoren van grote evenementen, zoals dat ook voorzien is in de Code. Daarin is ook bepaald wat de verhouding is tot een TTN van een NADO of een internationale federatie, en wat de geldigheid van de TTN is als de organisator van een groot evenement weigert te erkennen. In paragraaf 6 wordt de procedure bepaald voor aanvragen bij de TTN-commissie die over TTN-aanvragen beslist van sporters die onder de bevoegdheid van NADO Vlaanderen vallen. Het recht van de sporter om een heroverweging te vragen blijft bestaan.

Tegen een beslissing van de TTN-commissie is verder beroep tegen de beslissing mogelijk. De beroepsmogelijkheden van de sporters zijn gespecificeerd onder paragraaf 7. De beroepsmogelijkheid zal naargelang de kwalificatie van de sporter verschillend zijn (elitesporters, breedtesporters onder aangesloten federatie en competitieve breedtesporters buiten de aangesloten federaties). De beroepsmogelijkheden zijn dezelfde als de middelen die open staan tegen een beslissing over een dopingpraktijk.

Het WADA heeft krachtens de Code het recht om in bepaalde gevallen een TTN in heroverweging te nemen, om de wereldwijde conformiteit in toepassing te garanderen. WADA kan op verzoek van een betrokken partij een TTN in heroverweging nemen. De heroverweging is ook van toepassing als er geen overeenstemming is tussen een beslissing van een NADO om een TTN toe te kennen en de weigering tot erkenning door een internationale federatie van een TTN die door een NADO is toegekend.

Tenslotte zijn ook de beroepsmogelijkheden vermeld die nog open staan na heroverweging door het WADA of voor TTN-beslissingen van een internationale

federatie (paragraaf 9) en is de gevolgen van het niet beslissen binnen een redelijke termijn, wat gelijk staat aan een weigering (paragraaf 10).

Artikel 10

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 11

In artikel 12 van het Antidopingdecreet wordt een beperkte wijziging doorgevoerd in de plicht om sportwedstrijden te melden aan NADO Vlaanderen. De meldingen kunnen ook jaarlijks of periodiek worden gevraagd, om NADO Vlaanderen toe te laten tijdig het spreidingsplan voor dopingcontroles binnen wedstrijdverband op te maken op basis van de geplande wedstrijden. Die wedstrijden worden gemeenzaam langer dan veertien dagen op voorhand gepland.

Afwijkingen blijven mogelijk, maar het blijft noodzakelijk dat wijzigingen tijdig worden doorgegeven. Uiteraard is ook stilzwijgend inbegrepen dat in overmachtsituaties, waarbij een federatie of sportvereniging door externe omstandigheden genoodzaakt is op zeer korte termijn te beslissen over het al dan niet laten doorgaan van een wedstrijd, toelaat om af te wijken van de termijn van veertien dagen.

Artikel 12

De aanpassingen aan artikel 14 zijn beperkt tot het toevoegen van andere personen naast sporters en begeleiders.

Artikel 13

Onder de verplichtingen van sporters, zoals die bepaald zijn in de Code en opgenomen zijn in artikel 14/1 van het Antidopingdecreet, wordt uitdrukkelijk bepaald dat sporters gehouden zijn verantwoordelijkheid te dragen van wat ze innemen of gebruiken. Dat is enerzijds gerelateerd aan de strikte aansprakelijkheid van wat zich in het lichaam van een sporter bevindt, maar strekt zich ook uit over de verantwoordelijkheid voor de keuze van supplementen die worden ingenomen en de geneesmiddelen die worden gebruikt. Een sporter moet zich in dat verband bewust zijn dat de verantwoordelijkheid bij hem of haar persoonlijk berust, en niet kan afgewenteld worden op derden.

Daarnaast is ook opgenomen dat een sporter gehouden is de namen van de begeleiders mee te delen, om de instanties toe te laten de begeleiders te identificeren en in voorkomend geval erop toe te zien dat geen verboden samenwerking met uitgesloten begeleiders aanwezig is.

Die bepalingen zijn eveneens overgenomen uit de Code, waarin de verantwoordelijkheden van sporters onder de Code zijn beschreven.

Artikel 14

Onder de algemene verplichtingen van begeleiders, zoals die bepaald zijn in de Code en opgenomen zijn in artikel 14/2 van het Antidopingdecreet, wordt verduidelijkt dat begeleiders evenzeer verantwoordelijk zijn om hun invloed te gebruiken om sporters ertoe aan te zetten de antidopingregels te respecteren. Bijkomend is ook opgenomen dat begeleiders ook gehouden zijn op algemene basis geen verboden stoffen of methoden in bezit te hebben, te gebruiken of toe te passen. Begeleiders worden op die manier geresponsabiliseerd om ethisch en gezond sporten na te streven.

Die bepalingen zijn eveneens overgenomen uit de Code, waarin de verantwoordelijkheden van begeleiders onder de Code zijn beschreven.

Artikel 15

Naar analogie met artikel 14/1 en 14/2 van het Antidopingdecreet, is op algemene wijze in het in te voegen artikel 14/3 opgenomen wat de

verantwoordelijkheden van andere personen dan sporters of begeleiders onder de Code zijn. Ook andere personen dan sporters en begeleiders zijn gehouden zich in te zetten voor gezond en ethisch verantwoorde sportbeoefening. Die bepalingen zijn eveneens overgenomen uit de Code, waarin de verantwoordelijkheden van andere personen dan sporters of begeleiders onder de Code zijn beschreven.

Artikel 16

Het toezicht op de naleving blijft onverminderd toegewezen aan NADO Vlaanderen.

NADO Vlaanderen is als nationale antidopingorganisatie gemachtigd om monsters te nemen van sporters. Daarbij wordt ook verduidelijkt dat de bijkomende analytische informatie en gegevens, zoals bijvoorbeeld gegevens die voortkomen uit het biologisch paspoort van de sporter, voorwerp mogen zijn van verdere onderzoeken door NADO Vlaanderen.

Door de wijziging is ook duidelijker gemaakt op welke wijze NADO Vlaanderen wel zou monsters kunnen nemen op een internationaal evenement. Daar is in beginsel de bestuursinstantie van de evenement bevoegd om monsters te nemen, ook als het binnen de territoriale bevoegdheidssfeer van NADO Vlaanderen valt.

De onderzoeksbevoegdheden van NADO Vlaanderen buiten de eigenlijke monsterneming en analytische informatie zijn opgenomen in de derde paragraaf. Daarin wordt ook op algemene wijze bepaald dat NADO Vlaanderen onderzoek kan doen naar dopingpraktijken en niet-analytische dopingpraktijken kan vaststellen. De onderzoeksbevoegdheid strekt zich ook uit over het verzamelen van gegevens à charge en à décharge nadat een eerste vaststelling van een dopingpraktijk is gedaan, en in het kader van een disciplinaire procedure.

Artikel 17

In artikel 16 is verduidelijkt dat dopingcontroles voor het toezicht op de naleving van de Code en het Antidopingdecreet kunnen uitgevoerd worden door of onder delegatie van een antidopingorganisatie of monsterafname-instantie die die bevoegdheid heeft krachtens de Code. Een nationale federatie die onder een internationale federatie ressorteert die de Code heeft ondertekend, heeft in beginsel geen bevoegdheid om dopingcontroles te organiseren onder de Code en de internationale Standaard voor Dopingtests en Onderzoeken, tenzij ze daar delegatie voor hebben ontvangen.

Als buiten dat kader toch uit analytische gegevens een dopingpraktijk zou vastgesteld worden, dan voldoet dat niet aan een monsterneming onder de Code. De analytische informatie kan wel een bewijs zijn van mogelijk gebruik, maar heeft niet dezelfde bewijswaarde als een analytische resultaat gebaseerd op een monsterneming die conform de Code en de Internationale Standaard is uitgevoerd.

Artikel 18

De wijze van oproeping van minderjarigen, zoals opgenomen in artikel 17 van het Antidopingdecreet, is licht aangepast, conform de bepalingen van de Internationale Standaard voor Testen en Onderzoeken (ISTI).

Artikel 19

Voor dit artikel kan verwezen worden naar de algemene toelichting voor wat betreft de wijziging aan de regeling van verblijfsgegevens, die ook voorwerp uitmaakt van een samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel.

Artikel 20

Voor dit artikel kan verwezen worden naar de algemene toelichting voor wat betreft de wijziging aan de regeling van verblijfsgegevens, die ook voorwerp uitmaakt van een samenwerkingsakkoord tussen de Gemeenschappen en de Gemeenschappelijke Gemeenschapscommissie van Brussel.

Artikel 21

Sporters zijn gehouden het ADAMS-systeem te gebruiken voor het doorgeven van verblijfsgegevens. Doorgave via SMS of email kan het gebruik van het ADAMS-systeem niet vervangen. ADAMS is ook beschikbaar via mobile applicatie en heeft een SMS-functionaliteit.

Bij onbeschikbaarheid van het systeem kan de sporter overmacht invoeren om nalatigheid te weerleggen. Het geheel van omstandigheden zal moeten beoordeeld worden in dat geval, om uit te maken of de technische onbeschikbaarheid ook tot overmacht bij de sporter heeft geleid.

Door de technische evolutie wordt het terugvallen op SMS en email niet langer relevant geacht. NADO Vlaanderen zal bij het beoordelen van een aangifteverzuim wel de appreciatiemarge behouden om het gedrag van de sporter in zijn geheel te beoordelen, waarbij de sporter zelf kan beslissen om proactief problemen te melden en desgevallend toch gebruik kan maken van email om bepaalde gegevens door te geven.

Artikel 22

In artikel 23/1, §1, van het bestaande decreet wordt op algemene wijze de bevoegdheid van een antidopingorganisatie omschreven, conform de bepalingen van artikel de Code. De bepalingen die een onderscheid maken in disciplinaire bevoegdheid tussen breedtesporters en elitesporters zijn geen algemene bepalingen uit de Code, maar maken deel uit van het proces van resultatenbeheer over inbreuken die vastgesteld zijn door NADO Vlaanderen. Om die reden is die bepaling uit de algemene bepalingen gehouden. Enkel wordt nog in algemene termen het basisprincipe van bevoegdheid voor resultatenbeheer omschreven, zoals bepaald door de Code.

In de tweede paragraaf worden de algemene regels rond de toewijzing van resultatenbeheer toegepast op NADO Vlaanderen. Die regels zijn ondergebracht in een afzonderlijke paragraaf, om duidelijk te maken dat de eerste paragraaf de algemene regels omvat. Die algemene regels zijn opgenomen om duidelijkheid te geven over de bevoegde ADO, die niet noodzakelijk dezelfde is als de ADO die de monsters neemt. De Code bevat op dat vlak regels die het resultatenbeheer toewijzen aan een ADO, die ook onverkort doorwerken in het Antidopingdecreet. De derde paragraaf, neemt de status tijdens uitsluiting, zoals die van kracht was voor de wijziging, grotendeels over met uitbreiding naar voorlopige schorsingen. Dat is conform de bepalingen van de Code. Het is immers uitdrukkelijk in de Code 2021 opgenomen dat de status tijdens de uitsluiting ook van toepassing is tijdens een voorlopige schorsing, die niet uitsluitend beperkt is tot een verbod aan wedstrijddeelname. De gevolgen van het niet-naleven van de status tijdens een uitsluiting of voorlopige schorsing zijn opgenomen in de sanctiebepalingen. De bevoegdheid om te oordelen over de schending van een uitsluiting komt daarbij wel nog steeds toe aan de instantie die de voorlopige schorsing of uitsluiting heeft opgelegd.

Artikel 23

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting en voegt enkel een onderverdeling toe.

Artikel 24

Voor dit artikel kan verwezen worden naar de algemene toelichting met betrekking tot het proces van resultatenbeheer. Het in te voegen artikel volgt artikel 7 van de Code, die de basisbeginselen van het proces van

resultatenbeheer omvat, en punt 5 en verder van de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer.

In het in te voegen artikel 23/1/1 is bepaald dat NADO Vlaanderen als nationale antidopingorganisatie onder de Code de eerste stappen van resultatenbeheer uitvoert. Daarbij worden de stappen van het initieel onderzoek, zoals omschreven in de ISRM, consequent gevolgd. Het onderzoek naar de gegrondheid van de vaststellingen en de mogelijke kwalificatie als dopingpraktijk hangt nauw samen met het vaststellen van en het voeren van onderzoek naar mogelijke dopingpraktijken. Als nationale antidopingorganisatie krijgt NADO Vlaanderen die taken toebedeeld als deel van de actieve beleidscontrole. Dat is geen essentiële wijziging ten opzichte van het bestaande decreet. In dat verband wordt ook na de eerste fase van het initieel onderzoek een eerste kennisgeving verstuurd aan de sporter of andere persoon die mogelijks een dopingpraktijk heeft gepleegd. Dat bevat de eigenlijke kennisgeving, en laat de sporter of andere persoon toe om al een eerste verweer te voeren tegen de dopingpraktijk en eventueel ook een B-analyse aan te vragen.

NADO Vlaanderen blijft de instantie die beoordeelt of er een mogelijke overtreding in de feiten aanwezig is. Dat is ook de doelstelling van de eerste fase van het initieel onderzoek.

Artikel 25

Voor dit artikel kan verwezen worden naar de algemene toelichting met betrekking tot het proces van resultatenbeheer. Het in te voegen artikel volgt artikel 7 van de Code, die de basisbeginselen van het proces van resultatenbeheer omvat, en punt 5 en verder van de Internationale Standaard voor Resultatenbeheer.

In het in te voegen artikel 23/1/2 wordt de verdere procedure volgend op de vaststelling van een dopingpraktijk bepaald. NADO Vlaanderen kan beslissen om een dopingpraktijk niet te vervolgen. In dat geval is bepaald dat conform de Code beroep kan ingesteld worden tegen die beslissing.

Bij verdere vervolging, blijft een actieve rol van NADO Vlaanderen in het proces van resultatenbeheer noodzakelijk. NADO Vlaanderen brengt de beslissing verdere vervolging op te starten ter kennis van alle betrokken actoren en de sporter. In deze fase formuleert NADO Vlaanderen de tenlastelegging en wordt een mogelijke sanctie gevorderd tegen de sporter of andere persoon.

De Code en de ISRM voorzien de mogelijkheid dat een sporter een door de instantie met resultatenbeheer (in casu NADO Vlaanderen) aanvaardt en impliciet of expliciet afziet van een hoorzitting.

Die bepaling houdt een wijziging in ten opzichte van de situatie waarbij NADO Vlaanderen een mogelijke dopingpraktijk voor vervolging overmaakte aan een federatie. Het past in de bedoeling van de Code om de kosten voor het organiseren van hoorzittingen zo veel mogelijk te beperken, en te streven naar een afhandeling van dopingpraktijken binnen een zo kort mogelijke tijdspanne. Een hoorzitting is overbodig als een sporter, begeleider of andere persoon akkoord gaat met de sancties die gevorderd worden.

Dergelijke beslissing moet dan wel bekrachtigd worden door het disciplinair orgaan dat bevoegd zou zijn de hoorzitting te houden, maar beperkt zich daarbij tot het bekrachtigen van het sanctievoorstel dat voor beide partijen, in casu NADO Vlaanderen en de sporter, begeleider of andere persoon, aanvaardbaar is. Dat is onverminderd de beroepsmogelijkheden tegen dergelijke beslissingen open staan.

Tegelijk is ook bepaald dat in dat kader een overeenkomst over het resultatenbeheer kan gesloten worden. De overeenkomst is een vorm van minnelijke schikking, die ook in een formele beslissing moet bekrachtigd worden.

Artikel 26

De bepalingen voor voorlopige schorsingen zijn overgenomen uit de Code en de ISRM.

NADO Vlaanderen krijgt de bevoegdheid om zowel voor elitesporters als voor breedtesporters de voorlopige schorsing op te leggen. Voor sporters die onder de disciplinaire bevoegdheid van een federatie vallen, is voorzien dat het beroep tegen de voorlopige schorsing door de disciplinaire organen wordt behandeld die ook ten gronde bevoegd zijn om te oordelen. In casu zullen dat voor elitesporters, breedtesporters en begeleiders van aangesloten federaties de disciplinaire organen van die federaties zijn. De beslissing die NADO Vlaanderen in dat opzicht neemt, moet dus gezien worden binnen de tuchtrechtelijke context van die federaties. De federaties zijn in dat opzicht niet enkel op basis van het decreet, maar ook op basis van de Code gehouden een beslissing van de nationale antidopingorganisatie te implementeren.

Voor breedtesporters en begeleiders die onder de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap ressorteren, zijn die bevoegd om kennis te nemen van een beroep tegen de beslissing, in de vorm van een voorlopige hoorzitting. De bevoegdheid om kennis te nemen van een beroep tegen een beslissing volgt de logica dat een voorlopige schorsing accessoir is aan en voorafgaat aan een beslissing ten gronde.

Artikel 27

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting, want betreft enkel de aanpassing van het opschrift van hoofdstuk 1/2 in het licht van de inhoud van de artikelen in dat hoofdstuk.

Artikel 28

Om coherent te zijn met de artikelen met betrekking tot de eerste fase van resultatenbeheer, voorlopige schorsing en de mogelijkheden om het sanctievoorstel van NADO Vlaanderen te aanvaarden en te verzaken aan het recht op een hoorzitting, wordt de rol van de federatie aangepast voor wat betreft de disciplinaire bevoegdheid. De bevoegdheid van de federatie wordt in artikel 24 van het Antidopingdecreet aangepast, waarbij de federaties die bevoegd waren voor elitesporters, ook bevoegd worden voor het houden van hoorzittingen en het beslissen over disciplinaire sancties voor dopingpraktijken die gepleegd zijn door sporters en andere personen, met inbegrip van begeleiders, die een band vertonen met de federatie en onder de bevoegdheid vallen.

NADO Vlaanderen is de instantie die de vervolging instelt en een zaak voor disciplinaire afhandeling overmaakt aan de federatie, wanneer de sporter, begeleider of andere persoon uitdrukkelijk om een hoorzitting verzoekt en dus niet akkoord gaat met de vordering van NADO Vlaanderen. In bepaalde gevallen blijven de aangesloten federaties wel bevoegd voor het nemen van beslissingen buiten een hoorzitting, bijvoorbeeld voor de bekrachtiging in een formele beslissing van het sanctievoorstel dat geformuleerd is door NADO Vlaanderen en aanvaardbaar is voor de sporter, begeleider of andere persoon. In dat geval treedt NADO Vlaanderen op binnen de private tucht als vorderende partij. NADO Vlaanderen treedt in dat geval dus uitsluitend op als ondertekenaar van de Code. Doordat nog steeds bekrachtiging nodig is van de tuchtorganen van de aangesloten federatie, is dergelijke werkwijze inpasbaar in de private tucht van de aangesloten federaties, die door hun onderworpenheid aan de Code ook gehouden zijn de rol van NADO Vlaanderen als nationale antidopingorganisatie onder de Code te erkennen.

Artikel 24 vormt de basis voor de passieve beleidscontrole zoals die uitgevoerd wordt door de federaties die op basis van hun aansluiting bij een internationale federatie die de Code heeft ondertekend, gehouden zijn de Code toe te passen op de leden en de sporters, begeleiders en andere personen die door deelname aan activiteiten die door de federatie worden georganiseerd of hun verhouding tot

sporters of leden van die federaties, onder de bevoegdheid van de federatie vallen.

De disciplinaire afhandeling van dopingpraktijken begaan door elitesporters is al sedert 2008 voorbehouden aan de federaties die elitesporters onder hun leden hadden, voor zover die elitesporters geen internationale elitesporters waren. De passieve beleidscontrole wordt echter verruimd.

Er wordt eveneens verduidelijkt dat ook sporters die deelnemen aan een sportactiviteit die georganiseerd wordt door de federatie maar niet noodzakelijk lid zijn van de federatie, onder de disciplinaire bevoegdheid valt van die federatie. Door deelname zijn sporters immers onderworpen aan de reglementen van de organiserende federatie. Als NADO Vlaanderen een dopingpraktijk vaststelt, zal ze ook gehouden zijn het resultatenbeheer over die dopingpraktijk uit te oefenen, behoudens de gevallen waarbij het resultatenbeheer kan overgedragen worden aan de internationale federatie of de NADO die bevoegdheid heeft over een buitenlandse sporter, of in onderling akkoord aan een NADO die wel bevoegdheid kan uitoefenen over de sporter op grond van de Code en de nationale antidopingreglementen.

Het resultatenbeheer kan dus ook conform de Code berusten op NADO Vlaanderen voor bijvoorbeeld buitenlandse deelnemers die op basis van de licentie die ze verkregen hebben in het land waar ze verblijven of waarvan ze de nationaliteit hebben, deelnemen aan sportactiviteiten georganiseerd in Vlaanderen door een aangesloten federatie.

Hetzelfde geldt mutatis mutandis voor begeleiders en andere personen.

Hoewel de beslissingsbevoegdheid toekomt aan de aangesloten federatie onder de passieve beleidscontrole, is verduidelijkt dat NADO Vlaanderen verantwoordelijk blijft tegenover het WADA. Daarbij is NADO Vlaanderen uitsluitend te beschouwen als een ondertekenaar van de Code. Als het WADA omwille van fouten in het resultatenbeheer over een dopingpraktijk, met inbegrip van tekortkomingen in het hoorproces, een non-compliance met de Code zou opwerpen, dan zal die actie gericht zijn tegen NADO Vlaanderen en niet tegen de federaties op Vlaams niveau. Deelfederaties van een internationale federatie zijn immers geen ondertekenaars van de Code, en kunnen dus ook niet onder de Code gesanctioneerd worden. Vandaar de verduidelijking in het Antidopingdecreet.

Het recht op een eerlijke en onpartijdige hoorzitting blijft evident en is ook behouden.

De procedure kan ook rechtstreeks voor het TAS worden gevoerd in het geval van elitesporters en andere personen, zonder voorafgaande interne procedure. In dat geval moeten zowel de sporter of persoon in kwestie, NADO Vlaanderen en het WADA akkoord zijn.

De wijze van notificatie is eveneens aangepast. Omdat NADO Vlaanderen ook verantwoordelijk blijft voor de code-conforme toepassing, is de verantwoordelijkheid voor het notificeren aan alle partijen bij NADO Vlaanderen gelegd. NADO Vlaanderen voert die taken uit als ondertekenaar van de Code. Dat doet geen afbreuk aan het recht van de aangesloten federaties om zelf de kennisgeving te notificeren. Aangezien beslissingen echter ook in ADAMS moeten geregistreerd worden, is het noodzakelijk dat NADO Vlaanderen een actieve rol krijgt in de verschillende notificaties. NADO Vlaanderen zal onder de Code ook verantwoordelijk blijven als de uitvoering niet conform die Code wordt gedaan.

Artikel 29

Met de invoeging van artikel 24/1 wordt artikel 13 van de Code omgezet in het disciplinair spoor van de aangesloten federaties.

De Code vereist dat beroep mogelijk is bij een institutioneel onafhankelijke beroepsinstantie. Als die niet op nationaal niveau, of binnen de eigen

bevoegdheidsomschrijving aanwezig is, dan is het TAS de institutioneel onafhankelijke beroepsinstantie.

Aan de aangesloten federaties wordt de keuze gelaten om zelf een beroepsinstantie op te richten, of terug te vallen op de bevoegdheid voor het TAS. Het oprichten van een institutioneel onafhankelijke beroepsinstantie of de aansluiting bij dergelijke instantie wordt gezien als een keuze die de aangesloten federaties kunnen maken binnen de vrijheid van vereniging.

De beslissingen waartegen beroep kan ingesteld worden, zijn opgenomen. Dat is ruimer dan louter de beslissingen geweest na een hoorzitting over een dopingpraktijk.

Verder is ook de draagwijdte van het beroep omschreven. Daarbij wordt verwezen naar de saisine in rem, waarbij in beroep nog kan overgegaan worden tot een nieuwe kwalificatie, op voorwaarde dat de kern van de zaak onaangetaast is.

Een beroep heeft geen schorsende werking.

Wie beroep mag aantekenen tegen een beslissing, volgt uit de Code. Een beroep in een zaak die betrekking heeft op een internationale elitesporter of een internationaal evenement, kan enkel worden ingesteld bij het TAS. Dat is verantwoord vanuit het internationale karakter. Voor de andere elitesporters die geen internationale elitesporter zijn, en voor breedtesporters, begeleiders en andere personen is de interne beroepsinstantie, als die is opgericht, wel bevoegd. Het WADA, de internationale federatie en het IOC of IPC behouden in dat geval wel de mogelijkheid om finaal hoger beroep in te stellen bij het TAS.

Artikel 30

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 31

Artikel 25 van het Antidopingdecreet wordt opgeheven, omdat begeleiders integraal zijn opgenomen in artikel 24, onder de notie andere personen.

Artikel 32

Het opschrift van hoofdstuk 3 wordt aangepast aan de gewijzigde inhoud van de artikelen in dat hoofdstuk.

Artikel 33

Het opschrift wordt aangepast aan de gewijzigde inhoud van de artikelen in het die afdeling

Artikel 34

Met de invoeging van artikel 27 wordt de bevoegdheid van de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap opgenomen. Die organen zijn bevoegd over breedtesporters en andere personen, met inbegrip van begeleiders, die niet onder de aangesloten federaties vallen. Het in te voegen artikel 27 benadrukt de residuaire bevoegdheid van de disciplinaire organen van de Vlaamse Gemeenschap. Hun bevoegdheid is gedefinieerd vanuit de stelling dat de Vlaamse Gemeenschap de tuchtrechtelijke bevoegdheid zal uitoefenen onder de actieve beleidscontrole bij gevallen die buiten de aangesloten federaties vallen, en zal dus ook bevoegd zijn als de aangesloten federaties zich onbevoegd achten. Voor de conformiteit met de Code is verduidelijkt dat een sporter of andere persoon ook steeds kan verzaken om gehoord te worden, wat in dat geval de zaak beslecht zonder hoorzitting, op basis van het aanvaarden van het evenwichtig en proportioneel geformuleerde sanctievoorstel.

Artikel 35

Artikel 28 van het Antidopingdecreet, dat voorziet in de oprichting van een disciplinaire commissie, wordt aangepast om ook de bevoegdheid over andere personen dan sporters, met inbegrip van begeleiders, op te nemen in de taakomschrijving.

Om mogelijke wraking of verhindering op te vangen, wordt de mogelijkheid tot het aanstellen van plaatsvervangers verruimd. Op die manier kan een bredere pool van mogelijke voorzitters en leden van de Disciplinaire Commissie worden samengesteld.

De bevoegdheid *ratione materiae* van de Disciplinaire Commissie wordt verder bepaald in artikel 31 van het Antidopingdecreet.

Artikel 36

Artikel 29 dat voorziet in de oprichting van een disciplinaire commissie, wordt aangepast om ook de bevoegdheid over andere personen dan sporters en begeleiders op te nemen in de taakomschrijving.

Naar analogie met de Disciplinaire Commissie wordt ook voor de Disciplinaire Raad de mogelijkheid voorzien om meer plaatsvervangende voorzitters of leden aan te wijzen, voor het geval één of meerdere leden zou verhinderd zijn of gewraakt zou kunnen worden.

De Disciplinaire Raad moet als beroepsinstantie institutioneel onafhankelijk zijn van NADO Vlaanderen. Omwille van de noodzakelijke institutionele onafhankelijkheid is opgenomen dat de secretaris die de Disciplinaire Raad bijstaat, niet mag verbonden zijn aan NADO Vlaanderen.

De bevoegdheid *ratione materiae* is omschreven in de tweede paragraaf, die verwijst naar artikel 36 van het Antidopingdecreet, waarbij de beslissingen zijn opgesomd die vatbaar zijn voor beroep bij de Disciplinaire Raad.

Artikel 37

Bij het bepalen van de bevoegdheid van de Disciplinaire Commissie wordt telkens verduidelijkt dat die commissie enkel kennis neemt van dopingpraktijken begaan door sporters en andere personen, met inbegrip van begeleiders, die geen lid zijn van of een band vertonen met een aangesloten federatie, door verwijzing naar de desbetreffende artikelen. De Disciplinaire Commissie, en bij uitbreiding de Disciplinaire Raad in graad van beroep, hebben op die manier een residuaire functie: waar de federaties zelf geen disciplinaire bevoegdheid hebben over een dopingpraktijk, zullen de Disciplinaire Commissie en de Disciplinaire Raad de zaak behandelen conform de bepalingen van het decreet.

De voorlopige hoorzittingen die zijn ingesteld door een persoon die een voorlopige schorsing heeft opgelegd gekregen, behoren eveneens tot de bevoegdheid van de Disciplinaire Commissie, voor zover die Disciplinaire Commissie ook bevoegd is ten gronde.

Artikel 38

In artikel 32 van het Antidopingdecreet wordt de mogelijkheid die de Disciplinaire Commissie heeft om een zaak te seponeren nadat ze is overgemaakt voor een hoorzitting, opgeheven. Een mogelijkheid tot seponering zonder hoorzitting staat immers haaks op de beslissingsbevoegdheid die NADO Vlaanderen heeft om vervolging in te stellen, en zou de facto de voorzitter van de Disciplinaire Commissie de bevoegdheid geven die beslissing naast zich neer te leggen zonder enige vorm van tegensprekelijk debat. Bovendien is het een recht van de sporter, begeleider of andere persoon om een hoorzitting te verzoeken na kennis genomen te hebben van de gevolgen die NADO Vlaanderen aan de dopingpraktijk verbonden wil zien. Dat doet geen afbreuk aan de beoordelingsbevoegdheid van de Disciplinaire Commissie, die steeds kan oordelen over de grond van de zaak en daarbinnen ook kan beslissen dat er geen dopingpraktijk is gepleegd. In dat

geval kan de sporter, begeleider of andere persoon vrijgesproken worden met een gemotiveerde beslissing, waartegen beroep mogelijk is. De mogelijkheid wordt voorzien dat de voorzitter van de Disciplinaire Commissie de samenstelling bepaalt. Als bepaalde leden verhinderd zijn, kan de voorzitter bepalen welke plaatsvervangende leden worden opgeroepen. Nog belangrijker is de mogelijkheid die aan de voorzitter wordt geboden om alleen te zetelen, zonder bijzitters. Dat kan aangewezen zijn in zaken waar slechts een zeer beperkte betwisting bestaat of in zaken die omwille van de beperkte complexiteit door één enkele rechter beoordeeld kunnen worden. De mogelijkheid is facultatief, de voorzitter van de Disciplinaire Commissie kan op eigen initiatief beslissen de zaak te horen. De maatregel kan een snelle afhandeling ten goede komen en, voor zover toegepast, kostenbesparend werken.

Artikel 39

Met de vervanging van artikel 33, §1, van het Antidopingdecreet wordt het principe van de openbaarheid van de zittingen verlaten, en wordt een gesloten zitting het uitgangspunt. De sporter, begeleider of andere persoon kan wel nog om een openbare zitting vragen.

Het gesloten karakter van de zittingen vooropgezet door de Code, en is vooral ter bescherming van de persoonlijke rechten van de sporter, begeleider of andere persoon die een dopingpraktijk ten laste wordt gelegd. Niet zelden zal de sporter immers medische informatie moeten prijsgeven in het kader van de waarheidsvinding.

Dat wordt niet gezien als een schending van het beginsel dat terechtzittingen openbaar moeten plaatsvinden, aangezien het beginsel van openbare zittingen enkel van toepassing is op de hoven en rechtbanken. Artikel 6 EVRM en artikel 14 van het IVBPR zijn niet van toepassing op de tuchtrechtelijke zittingen in eerste aanleg. Bovendien kan een sporter, begeleider of andere persoon steeds de openbaarheid bekomen, zodat er toch voldoende garanties zijn voor een eerlijke procesvoering.

Tevens is verduidelijkt dat een sporter of andere persoon die gehouden is te verschijnen voor de Disciplinaire Commissie, of in voorkomend geval de Disciplinaire Raad, zich mag laten bijstaan door één of meerdere personen naar keuze.

De vertegenwoordigingsbevoegdheid wordt toegekend aan een arts of raadsman, waarbij het verschijnen van de arts of raadsman kan aanvaard worden als evenwaardig aan de verschijning van de sporter of andere persoon in kwestie.

Artikel 40

In artikel 34 van het Antidopingdecreet worden beperkte wijzigingen aangebracht in de wijze van kennisgeving. Er is verduidelijkt dat de sporter, begeleider of andere persoon bij aangetekende zending de uitspraak ontvangt. Gelijktijdig wordt een gewone kennisgeving overgemaakt door NADO Vlaanderen aan de andere partijen die recht hebben om tegen de beslissing in beroep te gaan.

Artikel 41

De procedure voor een mogelijk verzet tegen een beslissing genomen bij verstek, zoals opgenomen in artikel 35 van het Antidopingdecreet is behouden. Hoewel een sporter, begeleider of andere persoon uitdrukkelijk om een hoorzitting moet verzoeken, kan niet uitgesloten worden dat een beslissing bij verstek kan worden gewezen. In dat geval blijft het recht gevrijwaard om alsnog verzet aan te tekenen en gehoord te worden.

Artikel 42

In artikel 36 van het Antidopingdecreet worden de partijen vermeld die het recht hebben om beroep in te stellen bij de Disciplinaire Raad, en worden ook de

beslissingen vermeld waartegen beroep kan worden ingesteld bij de Disciplinaire Raad. Net als bij artikel 24/1 van het Antidopingdecreet, waar de beroepsmogelijkheden tegen beslissingen genomen in het kader van de passieve beleidscontrole worden bepaald, implementeert artikel 36 van het Antidopingdecreet de beroepsmogelijkheden onder de actieve beleidscontrole, die volgen uit de toepassing van artikel 13 van de Code.

Voor de conformiteit met de Code is ook bepaald wat van toepassing is bij een procedure voor het TAS. Alhoewel het decreet geen rechtstreekse normen oplegt aan het TAS, houdt het WADA vast aan de opname van alle bepalingen van de Code in het Antidopingdecreet zonder substantiële wijzigingen.

Artikel 43

Artikel 37 van het Antidopingdecreet bepaalt de basis voor de procedure voor de Disciplinaire Raad. Conform de Code is de beroepstermijn voor WADA afwijkend van de beroepstermijn van de andere partijen.

Artikel 44

De aanpassing aan artikel 39 van het Antidopingdecreet is beperkt tot de aanpassing aan het toepassingsgebied, waarbij ook andere personen dan sporters en begeleiders worden vermeld. Omwille van de coherentie met de andere artikelen is echter geopteerd om het volledige artikel te vervangen, tevens met het oog op correcte referentie naar de partijen die recht hebben beroep in te stellen.

Artikel 45

Voor het bereiken van conformiteit met de Code, moet het recht van WADA om beroep in te stellen bij het TAS gegarandeerd blijven, zoals veruiterlijkt in het ontworpen artikel 40. De mogelijkheid om na een beroepsprocedure voor een nationale beroepsinstantie nog hoger beroep in te stellen bij het TAS voor de genoemde partijen, is een gevolg van de voorlaatste zin van artikel 13.2.3.2 van de Code. Zelfs bij de procedure voor de Disciplinaire Raad vraagt het WADA om de Code te volgen, waarbij na een beroep op nationaal niveau nog steeds een finaal beroep open staat voor het WADA en de genoemde instantie. De ratio legis van het WADA is daarbij van belang. Het WADA wil voor een Code-conforme toepassing steeds de mogelijkheid om naar het TAS te kunnen gaan, ook als op intern niveau voor elitesporters van nationaal niveau en breedtesporters een beroepsprocedure is voorzien. Door de toegang tot het TAS wil het WADA in feite vermijden dat door beslissingen voor sporters (elite en breedte) die voornamelijk op nationaal niveau actief zijn, toch enige verstoring van het internationaal gelijk speelveld mogelijk is. Het WADA wil op die manier via de ultieme mogelijkheid de zaak bij het TAS aanhangig te maken, het gelijk speelveld bewerkstelligen en de mogelijkheid behouden om via het TAS een wereldwijde conformiteit te bereiken. Het recht om beroep in te stellen voor het TAS, is een uitzonderlijke situatie, en doet geen afbreuk aan de bevoegdheid van de Raad van State als hoogste administratieve rechtscollege. Het beroep dat het WADA instelt voor het TAS, kan geen afbreuk doen aan de bevoegdheid van de Raad van State.

Artikel 46

Artikel 41 van het Antidopingdecreet bepaalt de sancties die kunnen opgelegd worden door de Disciplinaire Commissie en Disciplinaire Raad.

De mogelijkheid om een uitsluiting op te leggen, wordt in lijn gebracht met de artikelen die de strafmaat bepalen (artikel 42 tot en met 42/4 van het Antidopingdecreet). Omwille van de conformiteit met de Code en de leesbaarheid van de tekst, is het volledige artikel geredigeerd.

In eerste instantie worden alle mogelijke gevolgen opgesomd. De sanctiemogelijkheden voor ploegsporten zullen uitzonderlijk zijn, en vallen normaliter op de organisator van een ploegcompetitie.

Paragraaf 2 werkt de sanctie van diskwalificatie verder uit. De mogelijkheid om diskwalificatie van resultaten uit te spreken bovenop de verplichte diskwalificatie in de wedstrijd waarin een dopingpraktijk werd vastgesteld, is overgenomen uit de Code (artikel 10.10).

Als een sporter verboden stoffen of methoden heeft gebruikt, is het effect normalerwijze niet beperkt tot de datum waarop het gebruik van de verboden stof of methode is vastgesteld. Daarom is het in het belang van de sporters die aan dezelfde wedstrijden hebben deelgenomen en mogelijk benadeeld zijn door de sporter die een dopingpraktijk heeft begaan, dat ook alle volgende resultaten worden gediskwalificeerd. Er kan echter van de regel afgeweken worden als de diskwalificatie van alle resultaten kennelijk onredelijk zou zijn. De norm blijft echter de diskwalificatie van alle resultaten. Wel is er mogelijkheid om naar billijkheid te oordelen dat de diskwalificatie kennelijk onredelijk zou zijn. Het is ook evident, en volgt uit de Code, dat een sporter die geen schuld of nalatigheid treft, geen verdere diskwalificatie oploopt dan de diskwalificatie van het resultaat waarop de dopingpraktijk is vastgesteld.

Voor het opleggen van een administratieve geldboete wordt, conform de Code, in paragraaf 3 verduidelijkt dat financiële sancties, in het decreet onder de vorm van administratieve geldboetes, enkel van toepassing kunnen zijn in de gevallen waarin de uitsluiting als sanctie op zich niet voldoende wordt geacht. Dat zal dus enkel voorbehouden zijn voor de gevallen waarbij een opzettelijke dopingpraktijk weerhouden is.

De mogelijkheid om de kosten te verhalen op de sporter, ongeacht het opzettelijk of onopzettelijk karakter van de overtreding, blijft echter onverkort bestaan.

De bevoegdheid om sancties op te leggen voor het niet naleven van een voorlopige schorsing wordt afzonderlijk vermeld in paragraaf 4, maar de bepalingen over diskwalificatie, financiële gevolgen en verplichte bekendmaking blijven onverkort van toepassing.

Tenslotte is in paragraaf 5 opgenomen dat er bijkomende gevolgen kunnen opgelegd worden, conform de Code, voor dopingpraktijken die tijdens een evenement worden vastgesteld. Dat valt in principe buiten de bevoegdheid van de Disciplinaire Commissie of Raad, maar komt toe aan het bestuursorgaan van het evenement. Een evenement bestaat uit meerdere wedstrijden, het is aan het bestuursorgaan van het evenement om te bepalen of de dopingpraktijk ook invloed heeft op de andere wedstrijden in het evenement. Voor de conformiteit met de Code is het noodzakelijk de bepalingen van de Code in dat verband zonder substantiële wijzigingen over te nemen.

Artikel 47

De sanctiebepalingen zijn opgedeeld in verschillende artikelen die nauwer aansluiten bij de indeling die de Code maakt. Het bestaande artikel 42 wordt vervangen, en artikelen 42/1 tot en met 42/4 worden ingevoegd. Die hernemen in grote lijnen de inhoud van het vervangen artikel 42, maar zijn voor de duidelijkheid in verschillende artikelen ondergebracht. De indeling volgt artikel 10.2 tot en met 10.9.

Dit artikel voegt een nieuw artikel in dat de periode van uitsluiting bepaalt voor dopingpraktijken die verband houden met een positief analyseresultaat, gebruik of bezit van verboden stoffen of methoden (artikel 3, §1, 1^o, 2^o en 6^o van het Antidopingdecreet). Daarbij volgende bijkomende toelichting bij het ontwerp van artikel 42:

- paragraaf 1: de Code stelt uitdrukkelijk in voetnoot 59 dat de definitie van opzet, zoals opgenomen in artikel 10.2.3, enkel opgenomen is om toegepast te worden bij het bepalen van de periode van uitsluiting voor dopingpraktijken van positieve analyse, gebruik of bezit. Om die reden wordt de definitie niet vermeld

in de algemene definities van artikel 2 van het Antidopingdecreet maar opgenomen in dit artikel als een eerste paragraaf;

- paragraaf 2: voor het bepalen van de periode van uitsluiting wordt de Code strikt gevolgd. Vier jaar uitsluiting is de standaard voor alle dopingpraktijken die geen verband houden met specifieke stoffen, tenzij de sporter of persoon het opzettelijk karakter weerlegt. Voor het onderscheid tussen specifieke en niet-specifieke stoffen verduidelijkt de Code (in voetnoot 28, commentaar bij artikel 4.2.2) dat het specifieke karakter van een verboden stof of methode niet betekent dat de verboden stof als minder belangrijk of minder gevaarlijk wordt beschouwd. Het onderscheid is daarentegen gebaseerd op de kans dat een sporter de stof of methode heeft gebruikt of ingenomen heeft met een ander doel dan de directe verbetering van de sportprestaties. In dat opzicht is het logisch dat voor specifieke stoffen opzet moet aangetoond worden. Voor niet-specifieke stoffen moet opzet door de sporter weerlegd worden. De Code verduidelijkt dat, hoewel het theoretisch mogelijk is, het zeer onwaarschijnlijk is dat het opzettelijk karakter kan weerlegd worden zonder aan te tonen hoe de stof in het lichaam is terecht gekomen. Daarbij is ook bepaald dat een verdere vermindering op basis van afwezigheid van schuld of nalatigheid, niet-significante fout of nalatigheid, tijdige bekentenis of substantiële hulp mogelijk is;
- paragraaf 3: de Code voorziet bijzondere sancties voor 'substances of abuse', in het ontwerp misbruikstoffen genoemd. Die sanctiebepalingen zijn ondergebracht in een afzonderlijke paragraaf 3, die een specifieke sanctie voorziet als bepaalde voorwaarden voldaan zijn. De standaardsanctie van drie maand uitsluiting kan niet verder verminderd worden onder de volgende artikelen. Enkel kan de uitsluiting terug gebracht worden tot één maand als een rehabilitatieprogramma wordt gevolgd. Welke programma's in aanmerking komen voor het krijgen van de verminderde sancties, wordt overgelaten aan de uitvoering door de Vlaamse Regering.

Artikel 48

Dit artikel voegt een nieuw artikel 42/1 in, dat de toepasselijke strafmaat bepaald voor andere dopingpraktijken dan bezit, gebruik en aanwezigheid in een monster van de sporter. De strafmaten zijn aangepast aan de wijzigingen van de Code. Verdere reductie van de standaardsanctie is bovendien mogelijk op basis van niet-significante schuld of nalatigheid, het bekennen van de dopingpraktijk of het verlenen van substantiële hulp. Daarbij is ook bepaald op welke wijze een verdere vermindering op basis van niet-significante schuld of nalatigheid, tijdige bekentenis of substantiële hulp mogelijk is. De afwezigheid van fout of nalatigheid is niet toepasbaar, gelet op de aard van de inbreuken.

Artikel 49

Dit artikel voegt een nieuw artikel 42/2 in dat het mogelijk maakt om verzwarende omstandigheden toe te passen, conform artikel 10.4 van de Code. De toepassing van verzwarende omstandigheden is niet doorgetrokken naar de dopingpraktijken waarop al de maximale straf van levenslange uitsluiting staat. Voor die dopingpraktijken is al voldoende flexibiliteit in de sanctiebepaling. De bewijslast van verzwarende omstandigheden ligt bij de antidopingorganisatie die de zaak voor het disciplinaire orgaan brengt.

Artikel 50

In het artikel 42/3 dat wordt ingevoegd zijn de bepalingen gegroepeerd die toelaten de toepasselijke sanctie verder te verminderen:

- paragraaf 1 implementeert artikel 10.5 van de Code. De afwezigheid van schuld of nalatigheid verschilt niet van de regeling die in het decreet was opgenomen.
- paragraaf 2 neemt eveneens licht gewijzigde de bepalingen rond niet-significante schuld of nalatigheid over uit artikel 10.6 van de Code.

- in paragraaf 3 is de reductie van de sanctie op grond van een spontane bekentenis van een dopingpraktijk onverkort over uit de artikel 10.7.2 van de Code. Die reductie is enkel van toepassing bij een bekentenis van een dopingpraktijk vooraleer enige vaststelling is gedaan of enige monsterneming is aangekondigd.

De reductie van sanctie bepaald onder deze paragraaf is niet dezelfde als de vermindering die toegepast wordt bij het erkennen van de dopingpraktijk en het aanvaarden van een sanctievoorstel in de eerste fase van resultatenbeheer. Die laatste is van toepassing bij een bekentenis na de vaststellingen en heeft als enige doel strafvermindering toe te staan in ruil voor het erkennen van de dopingpraktijk en het aanvaarden van de voorgestelde sanctie, waarmee een hoorzitting vermeden wordt;

- paragraaf 4 neemt basisprincipes van strafvermindering wegens substantiële hulp bij het ontdekken van dopingpraktijken en andere overtredingen van de Code over (artikel 10.7.1 van de Code). Deze vorm van reductie heeft betrekking op het opschorten van de sanctie. Voor de conformiteit met de Code zijn de bepalingen van de Code zonder substantiële wijziging volledig opgenomen in het Antidopingdecreet.

- paragraaf 5 implementeert artikel 10.7.3 van de Code, waarbij bepaald wordt hoe meerdere gronden voor de vermindering van de sanctie zich tot elkaar verhouden.

Artikel 51

In het artikel 42/4 dat wordt ingevoegd zijn de regels ondergebracht voor het bepalen van de sanctie voor een tweede of derde overtreding binnen een periode van tien jaar (correspondeert met artikel 10.9 van de Code).

De Code wijzigt de regels ingrijpend, met het oog op een billijker toepassing. Bij een tweede overtreding is een alternatieve berekeningswijze ingevoerd die moet toelaten tot een meer proportionele sanctie te komen. De nieuwe berekeningswijze bepaalt een vork: de periode van uitsluiting varieert tussen (i) de som van de uitsluiting die opgelegd is voor de eerste overtreding en de uitsluiting die zou opgelegd worden voor de tweede overtreding als die als een eerste overtreding zou beschouwd worden en (ii) het dubbele van het maximum dat op de tweede overtreding van toepassing zou zijn als het een eerste overtreding zou betreffen. Als één van de grenswaarden van de vork minder is dan zes maand uitsluiting, dan wordt toch het minimum van zes maanden gehanteerd voor die grenswaarde van de vork. Het is duidelijk dat de nieuwe regeling meer ruimte laat om een proportionele disciplinaire sanctie. De vork laat nu ook voor dergelijke overtredingen toe om tot een periode van uitsluiting te komen die rekening houdt met de concrete omstandigheden.

Voorbeeld 1:

Een eerste overtreding werd gesanctioneerd met een periode van drie maand uitsluiting, en de tweede overtreding zou, als het een eerste overtreding zou betreffen, gesanctioneerd worden met vier jaar uitsluiting: de sanctie is te situeren tussen vier jaar plus drie maanden uitsluiting, en acht jaar uitsluiting, rekening houdende met de ernst en omstandigheden van de overtreding. Voor de aanpassing zou dat zonder meer acht jaar geweest zijn.

Voorbeeld 2:

Een eerste overtreding werd gesanctioneerd met een periode van vier jaar uitsluiting, en de tweede overtreding zou, als het een eerste overtreding zou betreffen, gesanctioneerd zou worden 3 maanden uitsluiting: de sanctie is te situeren tussen vier jaar plus drie maanden uitsluiting en zes maanden uitsluiting, rekening houdende met de ernst en omstandigheden van de overtreding.

Voor de aanpassing zou dat twee jaar geweest zijn, zijnde de helft van de uitsluiting opgelegd voor de eerst overtreding.

Voorbeeld 3:

Een eerste overtreding is gesanctioneerd met 4 maanden, de tweede is te sanctioneren met 12 maanden als het een eerste overtreding zou zijn. Met de berekeningswijze ligt de sanctie voor de tweede overtreding na toepassing van de regel van opeenvolgende overtredingen tussen 16 maanden en 24 maanden.

De sanctie zou onder de oude regelgeving zonder meer verdubbeld worden tot 24 maanden, niettegenstaande de minder ernstige aard van de eerste overtreding.

Voorbeeld 4:

Een eerste overtreding is gesanctioneerd met 12 maanden, de tweede is te sanctioneren met 4 maanden als het een eerste overtreding zou zijn. Met de nieuwe berekeningswijze ligt de sanctie tussen 16 maanden (som van eerste en tweede sanctie) en 8 maanden.

Volgens de oude berekeningswijze zou de op te leggen sanctie 8 maanden zijn (dubbel van de anderzijds toepasselijke sanctie). De sanctie onder de nieuwe regelgeving is dus potentieel hoger

De straf is dus potentieel hoger, maar kan proportioneel gemaakt worden met de ernst van de tweede overtreding.

De regel die van toepassing is op een derde overtreding is ongewijzigd in de Code 2021 en overgenomen in de tweede paragraaf.

In paragraaf 3 is bepaald dat overtredingen met misbruikstoffen, en overtredingen waarbij vastgesteld is dat er geen schuld of nalatigheid was, niet meegerekend worden als een eerste overtreding. Een volgende overtreding binnen 10 jaar na een overtreding met misbruikstoffen of een overtreding zonder schuld of nalatigheid, zal dus geen aanleiding geven tot een verhoging van de sanctie. Dat is ongeacht de volgorde waarin de overtredingen zich voordoen.

In paragraaf 4 wordt de regel van de Code omgezet die rekening houdt met de mogelijkheid dat er een periode kan verstrijken tussen het plegen van een dopingpraktijk en de vaststelling ervan.

De basisregel is dat een overtreding pas als een tweede overtreding kan worden beschouwd, als de overtreding plaatsvond na de kennisgeving van de eerste overtreding. Dat is in de hypothese dat de dopingpraktijken elkaar chronologisch volgen en ook in chronologische volgorde worden vastgesteld. Als aan die voorwaarde niet is voldaan, en dus nog geen kennisgeving is gebeurd van de eerste overtreding nadat de chronologisch latere overtreding is vastgesteld, dan worden beide overtredingen als één enkele overtreding gezien, en wordt enkel de sanctie opgelegd voor de zwaarste overtreding.

Op dat principe is een uitzondering voorzien, die gebaseerd is op ervaringen uit de praktijk. Een sporter kan al voor een latere dopingpraktijk gestraft zijn, vooraleer een eerdere dopingpraktijk wordt ontdekt. Dat zal in elk geval van toepassing zijn als bij hertesten van monsters die eerder als negatief zijn gerapporteerd, naderhand toch een dopingpraktijk aan het licht komt. Tussen de eerste analyse en de heranalyse kunnen tot uiterlijk 10 jaar liggen.

Als er twaalf maanden te situeren is tussen de dopingpraktijken, wordt de sanctie voor de overtredingen gecumuleerd, zonder evenwel toepassing te maken van de regel van meerdere overtredingen, zoals bepaald voor een tweede en derde overtreding. De sancties worden dus bepaald voor beide overtredingen, als waren het allebei eerste overtredingen. Voor de uitvoering worden de sancties echter gecumuleerd, en moet de uitsluiting opeenvolgend worden uitgezet.

Een andere afwijkende regel is bepaald voor het plegen van een dopingpraktijk van bedrog tijdens het volledige proces van de dopingcontrole, bijvoorbeeld door het voorleggen van valse stukken in een disciplinaire procedure die gevoerd wordt op grond van een positieve dopingcontrole. Het bedrog vormt dan een afzonderlijke kwalificatie en een op zichzelf staande dopingovertreding, maar

beide overtredingen worden beschouwd als eerste overtredingen voor het bepalen van de sanctie.

Tenslotte is ook in navolging van de Code bepaald dat de sanctie voor een overtreding tijdens een periode van uitsluiting wordt toegevoegd aan de lopende uitsluiting, en dus niet gelijk met de lopende uitsluiting kan worden uitgezet. Dat is te onderscheiden van een sanctie wegens het niet naleven van de uitsluiting, maar is een afzonderlijke vaststelling. Zo kan een sporter tijdens een periode van uitsluiting aan een dopingcontrole worden onderworpen. Als daar een dopingpraktijk wordt vastgesteld, dan is het automatisch een tweede of derde overtreding, wordt dus een zwaardere sanctie opgelegd, en begint die sanctie pas te lopen nadat de eerdere sanctie is uitgediend.

In paragraaf 5 is het principe van vervaltermijn van 10 jaar van eerdere overtredingen uitdrukkelijk opgenomen, conform de Code.

Artikel 52

Het in te voegen artikel 42/5 volgt volledig uit de Code.

In paragraaf 1 worden woordelijk uit de Code de bepalingen opgenomen omtrent de begindatum van de periode van uitsluiting, en de mogelijke invloed van een gerespecteerde voorlopige schorsing op de begindatum van een definitieve uitsluiting.

Voorts bepaald paragraaf 2 de gevolgen van het niet naleven van een periode van uitsluiting of een voorlopige schorsing waren enkel opgenomen onder artikel 23/2, §3, die de status tijdens uitsluiting bepaalt. De draagwijdte is niet gewijzigd: wie een periode van uitsluiting niet naleeft, krijgt dezelfde uitsluiting opnieuw opgelegd, die pas kan starten nadat de oorspronkelijke periode van uitsluiting is uitgediend. De schuldgraad van de sporter of andere persoon kan daarbij wel in rekening worden genomen om de duur van de bijkomende schorsing aan te passen, tot aan een berisping.

Artikel 53

Dit artikel behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 54

Dit artikel bepaalt dat afwijkende sancties van toepassing zijn voor breedtesporters die geen lid zijn van een aangesloten federatie en geen competitieve breedtesporter zijn. Die sancties vallen buiten het toepassingsgebied van de Code.

Breedtesporters die onder de afwijkende sanctieregeling vallen, kunnen in beginsel wel een retroactieve TTN aanvragen, zoals op algemene wijze bepaald voor breedtesporters. De TTN-commissie is steeds gehouden de Code en de Internationale Standaarden toe te passen. Een TTN geeft steeds zekerheid en doet de kwalificatie van een dopingpraktijk sowieso vervallen.

Als een TTN geweigerd wordt of de TTN-procedure niet opgestart wordt door de sporter, kan de Disciplinaire Commissie of Raad toch oordelen dat er geen dopingpraktijk is gepleegd, als de medische behandeling met verboden stoffen of methoden weliswaar niet strikt medisch noodzakelijk is in het licht van de Code, maar toch geen misbruik uitmaakt van de gebruikte stoffen of methoden om prestatiebevordering te bekomen.

Er wordt verwezen naar behandelingen die gebaseerd zijn op "evidence based medicine" (EBM). Een louter experimentele behandeling die niet op wetenschappelijke bewijzen gesteund is, valt niet onder de geformuleerde uitzondering. Als bovendien met de behandeling, die gebaseerd is op EBM, toch een beperkte prestatiebevordering zou mogelijk geacht worden, kan de Commissie of Raad toch oordelen dat de prestatiebevordering enkel het gevolg is van de doelstelling om de sporter tot een normale gezondheidstoestand te brengen.

Artikel 55

NADO Vlaanderen krijgt de bevoegdheid om dopingcontroles uit te voeren bij de groep breedtesporters die buiten de Code vallen, en kan bij die dopingcontroles dezelfde procedures toepassen als voor controles die onder de Code vallen. NADO Vlaanderen kan ook gebruik maken van de onderzoeksbevoegdheden die verleend zijn bij artikel 19 van het Antidopingdecreet.

Artikel 56

De bewijsvoering is aangepast aan de afwijkende procedure en de aangepaste omschrijving van dopingpraktijken. Het is een vereenvoudiging van de bewijsregels die onder de Code gelden. In elk geval zal een dopingcontrole die dezelfde waarborgen biedt als een controle volgens de standaarden van het WADA afdoende bewijs bieden.

Artikel 57

De bevoegdheid van de Disciplinaire Commissie en Disciplinaire Raad wordt bevestigd voor dopingpraktijken begaan door breedtesporters die geen lid zijn van een aangesloten federatie en geen competitieve breedtesporter zijn. De disciplinaire organen zullen dezelfde procedure toepassen als onder de Code, maar voor de beoordeling van de zaak, beoordeling van aangebrachte bewijzen en het bepalen van de strafmaat zullen ze de specifieke regels toepassen. Bovendien vervalt het recht van het WADA of de internationale of nationale federaties om beroep in te stellen tegen de beslissing. Aangezien de beslissing genomen wordt door een orgaan van actief bestuur, blijft beroep bij de Raad van State mogelijk.

Artikel 58

Naar analogie met competitieve breedtesporters worden de sanctiemogelijkheden bepaald voor breedtesporters die die geen lid zijn van een aangesloten federatie en geen competitieve breedtesporter zijn.

Artikel 59

Dit artikel voegt een nieuw artikel in dat de afwijkende sanctiebepalingen vastlegt voor breedtesporters die geen lid zijn van een aangesloten federatie en geen competitieve breedtesporter zijn. De afwijkende sancties zijn voor de dopingovertredingen waarbij een sporter zichzelf dopeert of een dopingcontrole ontloopt. Bij de dopingovertredingen die gerelateerd zijn aan andere personen, zoals handel of toediening blijven de standaardsancties van toepassing.

De doelstelling is vooral bij een eerste inbreuk de mogelijkheid te bieden om een mildere sanctie op te leggen, eventueel gekoppeld aan uitstel onder voorwaarden, waarbij de nadruk ligt op het gezondheidsaspect en een sanctie die proportioneel is aan de doelstelling van gezond sporten. Voor een tweede en derde overtreding binnen een periode van tien jaar, wordt geen verder uitstel mogelijk.

Artikel 60

Krachtens artikel 43 van het Antidopingdecreet worden enkel de disciplinaire uitsluitingen voor meerderjarige elitesporters en meerderjarige andere personen, met inbegrip van begeleiders bekendgemaakt. Die bepaling is aangepast naar aanleiding van de introductie van het begrip "beschermde persoon". Disciplinaire sancties opgelegd aan elitesporters die om andere redenen dan leeftijd als beschermde personen worden aanzien, worden niet langer bekendgemaakt. Minderjarige elitesporters onder de leeftijd van 16 jaar, vallen evenmin onder bekendmaking. De wijziging volgt daarmee de gewijzigde Code. Wegens de

proportionaliteit wordt voor de publieke bekendmaking de band met de elitesport of de sport op het hoogste nationale of internationale niveau behouden.

Artikel 61

De Code voert het principe van automatische wederzijdse erkenning in van tuchtrechtelijke beslissingen, zonder de noodzaak tot formele bekrachtiging over te gaan. Op die manier wordt vermeden dat een beslissing ten gronde opnieuw ter discussie zou worden gesteld naar aanleiding van een afzonderlijke beslissing om de tuchtsanctie te erkennen en over te nemen.

De automatische erkenning van beslissingen onder de Code strekt zich enkel uit over beslissingen die onder de Code zijn genomen. Beslissingen die genomen zijn buiten de toepassing van de Code, vallen daar niet onder.

Artikel 62

De invoeging in het decreet implementeert artikel 10.11 van de Code. Als een disciplinair orgaan de diskwalificatie oplegt, bepaalt de Code dat het prijzengeld dat op die manier gerecupereerd kan worden, moet doorstromen naar de sporters die er recht op zouden gehad hebben als de gediskwalificeerde sporter niet zou deelgenomen hebben. Het vormt een basisprincipe dat het prijzengeld toekomt aan de sporters.

In de praktijk levert de disciplinaire uitspraak een grondslag om prijzengeld terug te vorderen van de gediskwalificeerde sporter. De organiserende sportverenigingen zijn best geplaatst om de uitgekeerde of in voorkomende geval geblokkeerde prijzengelden te herverdelen over de uiteindelijk gerechtigde sporters.

Artikel 63

Dit artikel corrigeert een foutieve verwijzing, en behoeft geen verdere toelichting.

Artikel 64

Inzake de verwerking van persoonsgegevens wordt in navolging van de verkregen adviezen verwezen naar een gewichtige reden van algemeen belang als grondslag van de verwerking.

Artikel 65

Artikel 70 van het Antidopingdecreet bepaalt conform de Code de gevolgen voor dopingovertredingen die al voor de inwerkingtreding zijn vastgesteld, en de gevolgen voor sancties die zijn uitgesproken voor de inwerkingtreding van de gewijzigde regels maar nog lopen.

De Code gaat uit van de niet-retroactieve werking van de wijzigingen op bestaande overtredingen. De overtredingen zullen beoordeeld worden volgens de strafbaarstelling, de bewijsregels en de sancties zoals ze van toepassing waren op het moment dat de overtreding is begaan.

Een uitzondering op dat principe is de "lex mitior" of de toepassing van de minst strenge sanctie, wat in feite een algemeen beginsel is bij het toepassen van sancties, dus ook bij de disciplinaire sancties die voorzien worden voor dopingpraktijken.

Voor toepassing van de regels op meerdere overtredingen binnen een periode van 10 jaar, is niet uitdrukkelijk opgenomen in de overgangsbepaling. Die regel zelf biedt voldoende duidelijkheid.

Een sporter, begeleider of andere persoon kan steeds een verzoek indienen om een lopende sanctie te herzien. Voor breedtesporters die na wijziging van het decreet worden ondergebracht in de afwijkende regeling voor niet-competitieve en niet-aangesloten breedtesporters, zullen eveneens het recht hebben om herziening van de beslissing te vragen.

Artikel 66

De inwerkingtreding is wat betreft de regeling van verblijfsgegevens van elitesporters gedelegeerd aan de Vlaamse Regering, met als uiterste datum 1 januari 2022.

De minister-president van de Vlaamse Regering,

Jan JAMBON

De Vlaamse minister van Onderwijs, Sport, Dierenwelzijn en Vlaamse Rand,

Ben WEYTS